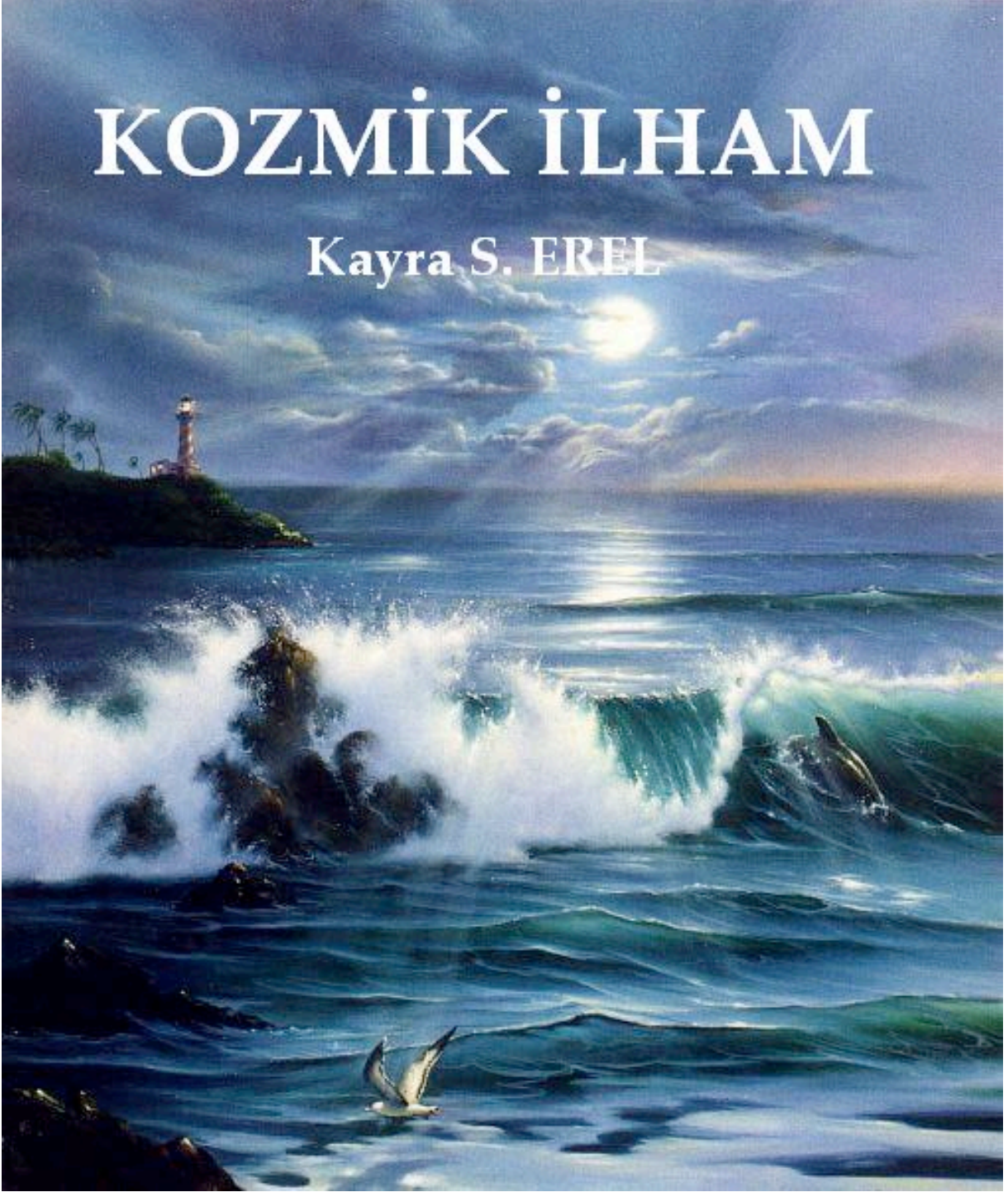

KOZMİK İLHAM

Kayra S. EREL

Her hakkı saklıdır © 2007 Kayra S. EREL

Yazılı izin olmadan dokümanların hiç bir kısmı kopya, kayıt, basım veya diğer herhangi bir şekilde çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

ÖNSÖZ

"Karanlıkların aydınlığa dönüştüğünü görmek, gözlerin nihayet gerçeklerle buluşması demektir. Çünkü aydınlık zaten hep oradadır," demişti Faro bir keresinde, o keskin gözlerindeki derin ve anlamlı bakışlarıyla.

Onunla karşılaşmam ne kadar eskiye dayanıyor bilemiyorum. Bazen sanki neredeyse zamanın varoluşu kadar önceydi gibi geliyor. En azından onun gözlerinin derinliğine daldığım ilk andan itibaren ben böyle hissettim.

Onun sözleri, yaşamımın içinde çözülmeyi bekleyen gizli şifreler gibi oldular hep. Anlamalarının açığa çıkması içinse, sadece zamanının ve yerinin gelmesi gerekiyordu. Hatta bazen üzerinden yıllar geçmiş olsa bile...

Bana bu sözleri ilk söylediğinde, ne karanlıkların ne de aydınlıkların ne anlama geldiğini biliyordum. Hatta bana bunları neden söylüyor olduğunu dahi anlayamıyordum. Ama zaten söylediği o kadar çok şeyi anlayamıyordum ki...! O yüzden bende tıpkı diğerleri gibi bu cümleleri de sadece hafızama kaydettim. Ve açığa çıkmaları için bekledim.

Tüm yaşamın ve hatta yaşamların birbirini kovalayan bir serüven olduğunu anlamam oldukça uzun zamanımı aldı. Ve bu koca serüvenin kendimden kendime doğru bir yolculuk olduğunu fark etmem ise, bir o kadar daha aldı.

Faro'nun sihirli cümlelerinin zamanını ve yerini her buluşuyla beraber, bende kendimi yeni bir farkındalığın içinde buldum. Tıpkı karanlıkları ve aydınlıkları tanımaya başladığım zamanda olduğu gibi.

Bazen yaşamın içinde öyle anlar var ki, neredeyse tüm yıldızlar bir anda sönmüş kadar karanlık olabiliyor her yer. Aslında belki sadece biz onu öyle görüyoruz ama yinede gözlerimiz karanlığa bakmaya alışıyor öylece. Ve zamanla da o alışıldık, bildik, tanıdık karanlık sanki bir gerçekmiş gibi sınıyor dünyalarımıza.

Böylece bir anda kendimizi ne olduğunu anlamadığımız ya da neden yaşadığımızı bilemediğimiz pek çok şeyin içinde buluveriyoruz. Nedenlerini ve sonuçlarını çözemediğimiz nice olayla karşılaşyoruz.

Oysa nedenin, sonuca ulaşmadan varlığını bulamadığı bir evrende; onları birbirinden ayırdığınızda geriye kalan zaten sadece kocaman bir boşluk olur. Çünkü ancak neden ile sonuç bir araya geldiğinde bir bütünü oluşturarak anlam ve manayı yaratabilirler. İçimizde kaybettiğimizi sandığımız o derin anlam ve manayı...

Neden ile sonuçları göremiyor olmak zaten asıl düzenin işleyişini görememektir. Ve yaşamın gerçek amacının ne olduğunu bulmaktan oldukça uzaklardaki bir limana doğru yelken açmak gibidir.

Yaşamın amacını arama serüveninde, dünyaya gelen her birey kendi yanıtlarını bulma konusunda özgür ve eşit olduğuna göre, bu yolculuğa çıkabilmek için her zaman bir şans vardır aslında.

Çünkü 'yolculuk', her sıradan insanın sorduğu sorular ve bulduğu yanıtlardan ibarettir. Ve içsel bir keşfe cesaret etmiş birinin, yanıtları aldıkça içinde parlayan ışığıdır. Kendi içinde parlayan, kendi ışığı...

İşte elinizdeki bu kitap bir içsel yolculuk kitabı ve yanıtları ise siz okurların yüreğindeki kendi ışığında saklı...

İÇİNDEKİLER

- ◆ Sıradan Sokaklar
- ◆ Gerçeğe giden Otobüs
- ◆ Yolculuk Başlıyor
- ◆ Ormanın Taşları
- ◆ Bul-Bulma
- ◆ Yersiz Olta
- ◆ Altın Anahtar
- ◆ Sonraki Birkaç Hafta
- ◆ Kasabaya Dönüş
- ◆ Savrulan Yaprak
- ◆ Mutluluk Tarlası
- ◆ Rüzgar Ekmek
- ◆ Son Durak
- ◆ Bulutların Üstüne
- ◆ Sonsuz Çeşitlilik
- ◆ Farkındalık Giderek Genişleyen Bir Tünel
- ◆ Kum Taneleri
- ◆ Mutluluk Yaşama Ne Kadar Genişliği Olan Bir Pencereden Baktığınla İlgilidir
- ◆ Seni, Sen Yapan Sen
- ◆ Yoksa Bu Dünya mı Fani Bende
- ◆ İnsanı, İnsan Yapacak Etiket
- ◆ Beria
- ◆ Buğday Başakları
- ◆ 'Asıl Olanın' Gerçek Bilgisi
- ◆ Çobanın İstirabı
- ◆ Mektup
- ◆ Şimdi
- ◆ Bay Faro
- ◆ Sadece Sevmek
- ◆ Zıtlıkların Dengesi
- ◆ Marifetin Hikmeti
- ◆ Konferans
- ◆ İçimizdeki Sabit
- ◆ Zamanların Üzerindeki Beraberlikler
- ◆ Koşulsuz Mutluluk
- ◆ Gerçek Nezir
- ◆ Kozmik İlham
- ◆ Nezir'in Günlüğünden

Sıradan Sokaklar

Sıradan bir sokağın, sıradan bir köşesinde yürüyen, sıradan bir adamdı Nezir. Üzerinde gün geçtikçe rengi koyulaşan pardösüsü ile belki de sayısı hatırlanmaz kereler dönmüştü bu sokağı. Ama ne bir önceki ne de bu defa ki bir diğerinden farklıydı onun gözünde.

Kendini içinde öylesine sürüklenmeye bıraktığı yaşamın; köşelerindeki farklarla ilgilenmeyi uzun zaman önce bir yerlerde terk etmişti. Umutsuz ama korkusuzdu. Çünkü umut edecek bir şeyi kalmayanların, zaten korkacak da bir şeyleri olamıyordu ona göre.

Neredeyse tüm yaşamı boyunca karşılaştığı her zorluk ve sıkıntıya karşı direnerek, hep onları alt etmenin yollarını aramıştı. Öyle ki, adeta etrafında koskoca bir nehir, bütün ihtişamıyla gürleyerek çağlarken, o da bunun tam ortasında dimdik durmaya çalışmıştı. Üzerine doğru gelen o azgın dalgalarla boğuşarak, ayakta kalabilme mücadelesi vermişti onca sene. Ne sağa ne de sola savrulmadan, öylece durmaya çabalamıştı.

Ve hatta dalgalar ne kadar şiddetlenirse şiddetlensin, onları onu yok etmek için üzerine doğru gelen, kararlı birer savaşçı gibi görmüş ve bütün kalkanlarını kendine siper ederek o acımasız savaşa dalmıştı. Ona karşı açılmış cephelerde, yenik düşmemek için direnmiş; yorulsa bile karşı koymaya devam ederek mücadeleyi elden bırakmamıştı.

Çünkü bir gün mutlaka zafere ulaşacak ve her şey bittiğinde, sular durulduğunda, o hala dimdik ayakta duruyor olacaktı. Beklediği ve hak ettiği zaferlerle atlatacağı bu fırtınaları.

Yaşam, hiç değilse bu galibiyeti ona borçluydu. En azından, o buna inanmıştı.

Ama bir zaman sonra, tüm bu kavgalar ve savaşlar onun ruhunu yormaya başladığında; yıllarca ardı arkası kesilmeyen o dalgaların sonu gelmeyeceğine inandığında; beklediği zaferlerin hiçbir zaman onun olmayacağını düşündüğünde; vazgeçmişti!

Sadece savaşmaktan değil, hatta belki de yaşamaktan...

Öylesine yorgundu ki, içinde isyan edecek en ufak bir güç bile bulamamıştı. Ne öfkesini, ne hayal kırıklığını, ne de küskünlüğünü gösteremeyecek kadar tükenmişti.

Güçsüzdü. Çok güçsüz... Küskün olamayacak kadar, öfke duyamayacak kadar güçsüz!

Sadece, soluk almaya devam ettiği sürece, biraz kendi halinde, biraz sakin, biraz her şeyden uzak bir yaşantının içinde olmak istiyordu bundan sonra. Kavgaların onu bulamayacağı, sonu gelmez mücadelelerin peşini bırakacağı ve artık yaşamın ona değemeyeceği bir yaşantı...

Kendi kabuğunun içine saklanarak, kimsenin ona ulaşamayacağını ve artık orada rahat bırakılacağını umuyordu. O yüzden de ne sokakların, ne köşelerin, ne de geçip giden günlerin birbiri arasındaki farkları görerek, kendini yeniden savaşa sokmak niyetinde değildi.

Sessiz sedasız, yenilgisiyle baş başa, yaşamın kenarına çekilmişti. Günlerinin öylece doldurularak; hesapsız, sorgusuz, mutsuz ve umuttan uzak geçip gitmesine ise aldırış bile etmiyordu.

Nezir artık bu kadardı... Bu kadar olmayı seçmişti. Sıradan bir sokağın, sıradan bir köşesindeki, sıradan bir adam!

Yıllardır aynı şirkette, bir muhasebe elemanı olarak çalışıyor, bir gün bir müdür olmayı aklından bile geçirmiyordu. Sadece her sabah, kahvaltısını etmeden, aceleyle evden ayrılıyor ve hep aynı yolu kullanarak işe varıyordu. Mesai bitiminde ise, yine aynı yoldan, aynı adımlarla evine dönüyor ve akşam yemeğini yiyerek, televizyon karşısında geçen boş saatlere bırakıyordu kendini.

O sabah da, tıpkı her sabah yaptığı gibi, yine erkenden ve kahvaltısını etmeden evden çıkmış işe yetişiyordu. Ve yine olağanca dalgınlığıyla ne önüne bakarak, ne de bakmadan yürürken; sıradan bir sokağın, sıradan bir köşesini dönen sıradan bir adamdı. Tam da olmak istediği gibi.

Ama aniden, hiç beklenmedik bir şey oluvermişti!

Korkunç bir fren sesiyle irkilen sabah sessizliği, tüyler ürperten bir çarpışmaya sahne olmuş; kornaların gürültüsüyle beraber kırılan farlar sokağın her yerine dağılmıştı.

Bir anda, sıradan Nezir'in sıradan köşesinde yer yerinden oynamıştı. O, yıllardır her sabah döndüğü sakin sokak köşesi bir savaş alanına benzemiş, kısa sürede her yerde

ambulans ve siren sesleri çınlamıştı. Heyecan ve panik içinde koşuşturan bir kalabalık, hiç durmadan bağırıp ağlayan insanlar bir anda sokağa dolmuşlardı.

Bu sabah, bir şeyler değişmişti. Şimdiye dek sessiz köşesinde ona dokunmayan, onun bu pes edişine aldırış etmeyen yaşamın, enkaza dönüşmüş bu iki aracı onun karşısına dikivermesiyle, Nezir'in hiç kimsenin farkında olmadığı köşesi, şimdi dünyanın son gününe dönmüştü.

Onun olağan, yavaş ve tekdüze yaşantısı için, fazla ağır olan bu beklenmedik sarsıntının, ruhunda bırakacağı derin izlerden habersiz, öylece izliyordu olup bitenleri. Bir zaman sonra, olayın şokunu üzerinden atmaya başlayınca, kazanın olduğu yere doğru yürümek için yavaşça yerinden kıpırdadı.

Tıpkı diğer kalabalığın yaptığı gibi, araçların yanına doğru giderek, yardım edebileceği birileri var mı diye bakmak istemişti. Ve birkaç adım daha atarak, orada öylece dikilen insanların arasından sıyrılıp, arabalara doğru iyice yaklaştı.

Ama kaza yerine doğru yakınlaştıkça önünde belirmeye başlayan manzara, korkunç bir acı ile bedenine saplandı. Sanki aniden birisi göğsüne yapışmış, kalbini söküp çıkarmaya uğraşıyordu. Nefes alması neredeyse imkansız gibiydi. Tüm ruhunun derinliklerine kadar işleyen bir ıstırap, her yanını sarıvermişti. Dehşete kapılmış gözleri, yerlerinden fırlayacakmış gibi duruyordu.

Adeta içinden bir şeyler çekiliyor; sanki tüm bedeni olduğu yerde, tepeden aşağıya doğru yavaş yavaş donuyordu. Ellerini, parmaklarını kıpırdatamıyor hatta yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi bile yaratamıyordu.

Çaresizce, "Hayır, bu imkansız," diye bağırarak geçiyordu içinden. Ama dudakları sanki artık ona ait değillermiş gibi davranıyorlardı. Şiddetli bir acı ile sarsılan bedeni, emirlerine itaat etmiyor ve olduğu yerden hiç kıpırdamıyordu.

Orada öylece kaskatı kesilmiş bir halde dikilirken, olay yerine gelen ambulansın sağlık görevlilerinin, onu aceleyle kenara doğru iteklemesiyle kendine geldiğinde; sadece ileri doğru birkaç küçük ve aciz adım atarak, hemen yanındaki sokak lambasının altında güçlkle durabildi. Ve artık bir hurda yığını gibi görünen, tanınmaz haldeki araçları, dehşet içinde izlemeye başladı.

Arabalardan birinin içinde, çalıştığı şirketin müdürü oturuyordu. Ve yanındaki koltukta da, yıllardır beraber çalışmakta olduğu, en yakın dostu vardı...

Nezir'in tüm bu kaçışına rağmen onun peşini hiç bırakmayan, içine saklandığı kabağın duvarlarını delip geçmeyi başarabilen, çocukluğunun tek arkadaşı... Tüm o kumdan kalelerin kumandanı, sokak maçlarının hiç gol atamayan golcüsü, okul yıllarında kızların sözde yıldızı, en umutsuz anlarının kurtarıcısı, kadim sırdaşı...

Geçip giden koca bir yaşam boyunca, onunla dolmuş karelerin her biri gözlerinin önünde yeniden canlanırken, kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemiş olduğunu fark etti. Çünkü bu defa, bu korkunç acıyı onunla gerçekten paylaşabilecek hiç kimse kalmamıştı yeryüzünde. Şu an, içinde ne hissediyor olduğunu anlayabilecek tek bir kişi vardı ve onun cansız bedeni de öylece karşısında duruyordu işte!

Daha az önce, tıpkı Nezir gibi, o da bu sokağı dönüyordu. Ama artık döneceği ne bir köşe, ne de bir başka sokak vardı. Ve en acısı da, her şey, Nezir'in çaresiz gözleri önünde gerçekleşmişti.

Hiçbir şey yapamamıştı. Olup bitenin önüne geçip de, durduramamıştı işte. Biricik dostu, gözleri önünde kayıp giderken, ona sadece seyirci olmak düşmüştü. Hem de bu kadar acımasızca...

Sessiz köşesinde, her şeyden elini eteğini çekmiş, hiçbir şeye karışmadan sürdürdüğü yaşamında, bu sabah korkunç bir şeyler olmuştu. Ve işte; o ne kadar saklansa da, nihayet yaşam ona yeniden dokunarak, ondan bir şeyler beklemişti. Onu bu şiddetli acıyla karşılaştırmış ve ondan bununla baş etmesini istemişti...!

Gerçeğe Giden Otobüs

Nezir, olayın üzerinden çok uzun bir süre geçmiş olmasına rağmen yaşadığı şoku atlatamamıştı. Cenazelerin ardından aylar geçmişti ama o bir türlü kendine geleliyordu. O soğuk sonbahar günün, ona getirdiği kabusu zihninden silemiyordu.

O her sabah döndüğü köşe, şimdi ona çok farklı şeyler ifade ediyordu. Artık orası bir hayatın bittiği, kendi çocukluğunun ve geçmişinin gömüldüğü yerd.

Her geçişinde, ona yeniden ve yeniden o puslu sabahı, o akıl almaz kazayı hatırlatıyor; "Acaba bir şey yapabilir miydim, onları uyurabilir miydim?" soruları zihninde gezinip duruyordu.

Her şeyin gözlerinin önünde olmuş olması, acısını ve vicdanındaki ince sızıyı çoğaltıyordu. Yeri dolmayan bu boşlukla nasıl başa çıkacağını ise hala bilmiyordu. Çünkü, en umutsuz anlarının kurtarıcısı artık yoktu. Ve bu da, belki de zaten olabilecek en umutsuz andı!

Nezir, bu olaydan sonra geçen o ıstırap ve keder dolu aylar içinde, bütün olup bitenlerin bir anlamı olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı. İnsanların doğup ölmelerinin, yaşadıkları bu ıstırapların, var olmalarının bir nedeni, bir amacı olmalıydı.

Yaşamını hiçbir şeyi sorgulamadan geçirmeyi tercih eden, önüne konmuş o hazır düzeni mutsuz olsa da sürdürmekten öteye hiç gitmeyen Nezir, belki de yaşamında ilk kez, kim olduğunu ve ne istediğini soruyordu kendine.

Kimdi bu Nezir... Ve hayat ondan ne istiyordu? Neden bunları yaşıyordu...?

Öylesine uzun zamandır, akli bu sorularla meşguldü ki, başka hiçbir şeyle ilgilenemez bir duruma gelmişti. Çevresindekilerle selamlaşmanın ötesinde bir sohbetin içine girdiği çok nadir görülür olmuştu. Şirkette değişen kadrolar nedeniyle, kendisine teklif edilen müdürlüğü kabul etmeyi, ahlak olarak doğru bulmadığı için geri çevirmişti. Hatta bu kazadan sonra ona bunu sorabilmelerine bile çok içerlemişti.

Etrafindakiler onun bu içe dönük halini, kazada en yakın dostunu kaybetmesine bağlıyorlar ve bir an önce toparlanması için dua ediyorlardı. Oysa Nezir, o acıyla, yıllardır sormadığı soruları sormaya başlamış ve yanıtlarının peşine düşmüştü.

"Neden ve ne için varım ben? Peki bu yaşam, bu acılar, ne için?"

Peşinde koştuğu sorular onu nereye sürükleyecekti yada cevapları nerede ve nasıl bulacaktı hiç bilmiyordu ama artık vazgeçemezdi. Ve bir sabah, yine işe gitmek için uyandığı saatte, bu sorular kafasında dolanıp durduğu sürece rahat edemeyeceğini fark etti. Mutlaka yanıtlara ulaşmalıydı. Kendine ve bu yaşama ait cevaplanmadık hiçbir şey kalmayınca kadar da aramalıydı. Çünkü artık bundan daha önemli ne olabilirdi ki?

Böylece, aceleyle bir istifa mektubu hazırlayıp, bir kaç parça eşyasını küçük bir çantada topladı. Kısa sürede evden çıkarak, mektubu işyerine ulaştırdıktan sonra otobüs terminaline doğru yol aldı.

Aslında tam olarak nereye gittiğini bilmeden ve bilmek de istemeden çıkmıştı yola. O yüzden de, Doğu'ya doğru yol alan herhangi bir otobüse bindi. Ama bu kez sıradan bir otobüse değil, onu kendi yaşamının gerçeklerine götürmek üzere yola çıkan bir otobüse bindiğini biliyordu. Ne önüne bakarak ne de bakmadan yürüyen Nezir, bu kez gerçekten otobüsün camından dışarı heyecanla bakıyordu. Çünkü kararlıydı. Cevapları bulana kadar geri dönmeyecekti.

Bütün gece yol aldıktan sonra, tam olarak neresi olduğunu bilmediği bir durakta indi otobüsten. Çünkü istediği yeni bir kente gidip yeni bir yaşam kurmak değil, şu an zaten varılmakta olan yaşamının anlamını bulabilmektir. Ve bunu da, ancak içinde bulunmakta olduğu düzenin dışına çıkarak yapabileceğini biliyordu. Bu yüzden yola çıkmıştı.

Çünkü o küçük detaylarda kaybolduğu müddetçe, resmin bütünü gözden kaçıracaktı. Eksik parçayı arayıp dururken, onun nerede ve neden eksik olduğunu bir türlü göremeyecekti belki de.

İşte o yüzden, olup bitenin dışına çıkıp bakmak belki de yapabileceği en iyi şeydi. Biraz daha yabancı, biraz daha duygulardan arınmış olarak, sadece çıplak gözle olanları, gerçekleri görmek... Sanki bir başkasının yaşamıymış gibi, onu dışardan gözlemlemek...

Gerçeği görmek, belki de sandığı kadar zor değildi. Bir çabada gerektirmiyordu. Çünkü gerçek, öylece tüm yalınlığıyla, zaten ortada duruyordu.

Sadece, ona bakan gözler aynı sadelik içinde olamadığı için; önce onu yeni kılıflara sokuyor, ardından da gerçeği aramaya koyuluyordu. Ve gerçek, aslında en çıplak gözle, en basit halde görünen ve en yalın olandı. Çünkü o, hiçbir kılıfın gölgesinde kalamayacak kadar güçlü olandı...

İşte Nezir'in de gerçeğe yolculuğu, haritada neresi olduğunu tam olarak bilmediği, bu noktada başlıyordu. Çünkü o, bu kez mümkün olabilen en sade gözlerle bakarak kendini ve gerçeğini arıyordu.

Yolculuk Başlıyor

Otobüsten indikten sonra bir tarlanın tam önünden geçen bu yol kenarında, elinde küçük çantasıyla beraber epeyce bir süre durup etrafına bakındı. Gün yeni doğuyordu ve ortalık henüz aydınlanıyordu. Tarlanın üzerinde uçuşan kargalar, korkuluklara hiç aldırış etmeden ekinlere doğru pike yapıyorlardı.

Yazın bu son günlerindeki sabah serinliğiyle, üzerindeki ince hırkasının önünü ilikleyip, tarlanın yanından giden ince toprak yol boyunca yürümeye başladı. İleride küçük bir kasaba ya da köy olduğunu tahmin ediyor ve kahvaltı edebilmek için uygun bir yer bulabileceğini umuyordu. Oraya doğru sakın adımlarla ilerlediği sırada, bir an duraksayarak, hayretle irkildi. "Kahvaltı mı? Ben kahvaltı etmem ki," diye geçirdi içinden. Ama bu sabah canı gerçekten güzel bir kahvaltı etmek istemişti. Tıpkı çocukluğunda olduğu gibi.

Neredeyse yarım saat süren bir yürüyüşün ardından, geniş ağaçlık bir alana yayılmış, yan yana dizili küçük evlerden oluşan bir köy görüldü karşısında. Ve oraya doğru yürümeye devam etti.

Köyün içine vardığında, bir şeyler yiyebileceği uygun bir yer bulabilmek için çevresine bakınmaya başladı. Az ileride, ev yemekleri yapan salaş bir lokanta vardı. Hemen oraya doğru hızlı adımlarla ilerleyip, içeri girdi. Ve bir masaya oturarak, birinin yanına gelip onunla ilgilenmesini beklemeye başladı.

Az sonra tezgahın arkasından, yaşını almış, güleç yüzlü, saçlarını beyaz ve işlemeli bir yemeni ile sarmış bir kadın görüldü. Kadın, Nezir'i fark edince masanın yanına doğru gelerek onu selamladı.

Nezir yumuşak bir ses tonuyla, kahvaltı edip edemeyeceğini sordu. Kadın da nazikçe, kahvaltı vermediklerini ama misafiri olup kendisine kahvaltıda eşlik ederse çok sevineceğini söyledi. Nezir bu teklifi hemen kabul etti. Ve bunun üzerine yaşlı kadın, kendisi için hazırladığı kahvaltı masasına, bir fincan ve bir tabak daha ilave etmek üzere mutfağa gitti.

Berber, pek konuşmadan ve çok uzun sürmeyen bir kahvaltı ettiler. Daha sonra, kadın masayı toparlarken, "Yolculuk nereye?" diye sordu Nezir'e, hissedilir bir merakla. "Tam olarak bir yer belirlemedim aslında," diye cevapladı Nezir. Düşünceli bir tavı vardı. "Sende onlardansın yani...?" dedi yaşlı kadın gülümseyerek. "Efendim... Tam olarak anlayamadım... Kimlerdenim...?" "Şu, ne aradığını henüz bilmeyip de, sadece bir dürtüyle aramaya başlamış olanlardan." Nezir çok şaşkındı. Bu güleç yüzlü, yaşlı kadından hiç beklemediği cümleler işitmişti. "Şey... evet! Sanırım öyleyim," diyebildi sadece.

Yaşlı kadın bulaşıkları yıkamaya geçerek, "Şaşırma öyle. Senin gibi öyle çok yolcu geçti ki buradan. Hepsi de biraz heyecanlı, biraz ürkekti. Tıpkı senin gibi... Yolu bir kez bulanlar, er ya da geç hep aynı yerlerden geçer, aynı duraklara uğrarlar. Çünkü yol tektir," deyip gülümsedi.

Bu umulmadık sohbet, Nezir'in içindeki "Acaba doğru mu yapıyorum?" sorularına adeta bir yanıt gibi yetmişti. Sanki yolun üzerindeki her bir işaret onu gitmesi gereken yere doğru sürüklüyordu. Ve bir şeyler ona yardım ediyor, yürüdüğü yerde kaybolmaması için işbirliği yapıyordu.

Yaşlı kadına başka bir yanıt vermeden, en sıcak ve içten tebessümüyle teşekkürlerini sunarak lokantadan ayrıldı. Ve sadece doğanın kendi sesiyle baş başa olan bu köyün, küçük ve dar sokaklarında yürümeye başladı.

Her yer öylesine sessizdi ki, o sessizliğin içindeki sesi duyabiliyordu. Tüm evrenin sesi, adeta kulaklarında çınlıyordu. Etrafındaki her bir yaprağın hışırtısı, her bir kelebeğin

kanat çırpışı; rüzgarla beraber oradan oraya taşınıyor, kulaklarına kadar ulaşan inanılmaz bir melodiye dönüşüyordu. Başı boş otların ahenkli dansı, o melodi ile birleştiğinde ise görsel bir şölen çıkıyordu ortaya.

Nezir yaşamı boyunca, belki de bunu ilk defa hissedebilmişti. Etrafındaki her şeyin nasıl bir evrensel ahenk ve uyum içinde olabildiklerini ilk kez fark ediyordu.

Ormanın Taşları

Köyün içinde biraz gezindikten sonra, uzun uzun servi ağaçlarının yükseldiği ormanlık alana doğru yöneldi. O koca ağaç gölgelerinin arasında, incecik bir dere kıvrılıyordu. Ve ormanla adeta bütünleşmiş suyun zarif şırlıtısı, daha ormana girer girmez her yerden işitiliyordu.

Ağaçların arasında dolanırken, belki de yıllardır çimenlerin üzerinde çıplak ayaklarla dolaşarak, toprağı hissetmemiş olduğunu fark etti. Büyük bir istekle ayakkabılarını çıkarıp eline aldıktan sonra, toprağın serinliğini ayaklarının altında hissederek, derenin yanından yürümeye devam etti.

Kendini ormana bırakmıştı. Doğanın o kendine has kokusunu çekebildiği kadar derine çekmeye çalışıyordu. İçine akan bu ahenk ve huzur, her yanını sevinçle doldurmuştu.

O sırada ileride, neredeyse ufukta, küçücük bir nokta gibi görünen ahşap bir kulübe gözüne ilişti ve içindeki merakla engel olamayarak ona doğru ilerlemeye başladı.

Kulübeye yaklaştığında, elindeki kocaman odun parçalarını oradan oraya taşıyan, kıyafetleri özensiz, saçları ve sakalları birbirine karışacak kadar uzamış bir adamın bahçede çalıştığını fark etti. Odunları, daha küçük parçalara ayırmaya uğraşır gibi görünüyordu.

Nezir'in kulübenin önüne varmasından kısa bir süre sonra, adam kafasını bile kaldırıp ona bakmadan "Hoş geldiniz," dedi. Adamın kendisini görmemiş olduğunu düşündüğü için, bu selamlamaya şaşırılmıştı ve biraz tedirginlik hissederek, "Merhaba," diye yanıtladı adamı.

Yaşlı adam, bir süre daha önündeki odunu kırmak için onu uygun bir şekilde yerleştirdikten sonra, eline baltasını aldı ve yeniden Nezir'in yüzüne hiç bakmadan "Anlar mısınız bu işten?" diye sordu, odunları kastederek.

"Hı, hı...biraz," diye biraz aceleyle bir cevap verdi adama Nezir, daha önce bu işi yapıp yapmamış olduğunu hiç düşünmeden. Ama bir anda içinde bir istek oluşmuştu. Belki nedenini tam olarak bilemiyordu ve karşısında duran bu yaşlı adamı da hiç tanımiyordu ama bir anda onun bu üstü kapalı teklifine "Evet," demek gelmişti içinden.

Üzerindeki hırkayı çıkarıp kenara koyduktan sonra adamın yakınında fazladan boşta durmakta olan diğer baltayı alarak, odunların olduğu yere doğru yöneldi. Bir an önce işe koyulmak için gömleğinin kollarını özensiz bir şekilde kıvrıdı.

Narin bedenindeki ince uzun parmakları arasında, baltanın duruşu oldukça eğreti görünüyordu. Ve çocukluğundan beri belki de ilk kez eline bir balta almıştı. Ama o sırada orada olmaktan ötürü öyle garip bir sevinç duymuştu ki, içinde bir şeyler adama yardımcı olmak için can atıyordu.

Odunları kırmaya başlamasıyla, bu yüksek ağaçların dere sesiyle bütünleşen serin gölgesinde, saatlerce hiç konuşmadan odun kırdılar.

Akşamüzeri olduğunda adam, "Buyurun. Bir tas çorbamı için," diyerek, Nezir'i küçük kulübesine davet etti. Nezir gerçekten çok acıkmıştı ve kendini oldukça yorgun hissediyordu. Adamın davetini hiç tereddüt etmeden kabul etti. Hemen hırkasını bıraktığı yerden alarak, adamın ardından kulübeye girdi.

Yaşlı adamın, önüne koyduğu çorbayı hemen bitiriverdi. Bunun üzerine, adam bir kase daha ikram etti. Onu da çabucak içiverdi. Nezir'in bu acelesine gülümseyerek, "Kim bilir ne zamandır açsınız, yoksa boşu boşuna gelmezsiniz buralara kadar," dedi adam yumuşak bir sesle.

"Nasil, anlayamadım?" diye sordu Nezir.

"Acıkmadan, kimsenin aşısı önüne gelmez der eskiler," diye yanıtladı onu. Sesinde deminkinden biraz daha ciddi bir tonlama vardı.

Nezir'in, yüzünde beliren biraz boş, biraz soru işaretli ifadeden, onu tam olarak anlayamadığını fark ederek, sözüne devam etti.

“Yemekten bahsetmiyorum. Bilgiden bahsediyorum. Sizi buralara kadar getirenden bahsediyorum. Bilgiye acıkmışsınız ki, bunca yolu gelmişsiniz,”

Nezir, bu kendi halinde ormanın içinde yaşayan yaşlı adamın, ondan beklenmeyen derinlikteki sözlerine şaşırarak, karşılaştığı güleç yüzlü kadını anımsadı. Ve bu köyde gerçekten birbirinden enteresan insanlar bulunduğunu geçirdi içinden.

Adamın söyledikleri, ruhunda çok doğru bir yere temas etmişti. Bilerek ya da bilmeyerek söylediği bu sözler, onun sorularla dolu olan yolculuğuna değmişti. Nezir, daha hiçbir şey soramadan adam onu yanıtladı;

“Yaşamda neyle uğraşırsanız, neyi ararsanız, onu bulursunuz karşınızda. Bilgiyi arayana bilgi her yerde. Yeter ki, arayın. O, her kılıkta sizin karşınıza gelecektir. En beklemediğiniz, en ummadığınız anda bile onunla karşılaşabilirsiniz.”

Adamın sözü bittikten sonra, bir süre sessiz kaldılar. Nezir, şu kısa süre içinde yaşadıklarını anlamaya ve kafasını toparlamaya çalışıyordu. Sıradan bir muhasebe elemanı olarak ve daha fazlasını da hiç beklemeden geçirdiği yıllar içinde, ne herhangi bir şey düşünmüş ne de en ufak bir soru sormuştu. Oysa şimdi, hiç bilmediği bir ormanda, hiç tanımadığı bir adamla, yaşamın ta kendisini sorguluyordu!

Yaşlı adam, odadaki sessizliği bozdu.

“Bu ormanda geçirdiğim zaman zarfında, şu evrendeki uyuma ve ahenge şahit oldum. Ne imkansızın, ne de tesadüfün olmadığını gördüm. Boşu boşuna, küçük telaşlara kapılmamayı, duvarlarımı umutsuzluklarla örmemeyi öğrendim. Çünkü her şeyin bir oluşu, bir hikayesi, bir sebebi var. Daha da önemlisi, bir manası var. Bunu gördüm.

Kendimi karamsarlıklara teslim edip, inancımı kaybetmek yerine; serbest bırakmayı öğrendim. Evrenin o büyük ahengine doğru...

İşte o zaman yalnız değil, koskoca bir bütünün gerçek bir parçası olduğumu hissettim. Ve etrafımdaki her şeyin de, o bütüne ait parçalar olduğunu anladım. Böylece yaşama ve onun getirdiklerine güven duydum.”

Yaşlı adam sözlerini bitirdikten sonra, masadan kalkarak, boşalmış çorba kaselerini toplamaya koyuldu. Nezir, ona bir yanıt vermek istemedi. Sadece bu bilmediği ormanda, bu bilmediği sözleri dinlemenin ona verdiği tuhaf hissi yaşamak istedi. Ve bir süre daha masadan kalkmadan, pencereden dışarıyı seyre daldı.

Adamın, kestiği odunları ateşe atmasıyla giderek ısınan kulübede, Nezir yıllardır uzağında kaldığı o güven duygusuna biraz yaklaşıyor gibiydi. Odanın sıcaklığı giderek içine yayılıyordu. Yorgunluğunun da etkisiyle, oturduğu döşeğin üzerine kıvrılarak, adamın huzur veren tabak çanak sesleriyle beraber kendini uykuya bıraktı.

Uyandığında neredeyse gün ağarmak üzereydi. Yaşlı adam çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı bile. Nezir’in kalmayacağını, yeniden yola çıkacağını biliyordu. O yüzden, yolda yemesi için bir şeyler hazırlayıp, kapının yanına bırakmıştı.

Nezir kahvaltıdan hemen sonra oradan ayrıldı. Ormanın içinde huzurlu adımlarla yürürken, bir yandan da yaşlı adamın “Ormanın size küçük bir hediyesi,” diyerek verdiği taşları elinde sıkı sıkı tutuyordu.

Her biri, birbirinden farklı renklerde olan bu taşlar, onun için çok fazla şey ifade etmişti. Yolculuğuna başladığı andan itibaren, varması gereken yere doğru onu sürükleyen her bir işareti hatırlatarak, devam etmesi için ona güç vermişti adeta.

Onu engelleyen, karamsarlığa iten duygularla savaşabilmesi ve inancına sığınabilmesi için ona yardım edecek gücü sanki içlerinde barındırıyorlardı. Ve yaşlı adamın bahsettiği o ahenk ve uyuma ait giz, adeta onların içlerinde bir yerlerde saklıydı.

Bu uzun yolculuğun, belki de ilk armağanları olan ormanın taşları, bilerek ya da bilmeyerek, Nezir’in yolunu aydınlatmışlardı.

Bul-Bulma

Nezir, ormandan ayrıldıktan sonra, yeniden köyün içinden geçerek anayola çıktı. Ve geçen ilk otobüse, hiç düşünmeden sadece yola devam etmek için bindi. Yanında oturan köylülerden duyduğuna göre, otobüs yakındaki bir kasabaya gidiyordu. Ve anlatılanlardan da, kasabanın deniz kenarında olduğu hemen anlaşılıyordu.

Oldum olası denize kıyısı olan yerlerden çok hoşlanmıştı. Kara şehirlerinin, o engin mavilikten uzak kalıyor olması ona hep ürkütücü gelmişti. Güneşin batarken, o beyaz köpüklü dalgaları aynı anda nasıl koyu bir sarı ve turuncuya boyadığını görememek gerçek bir kayıptı onun için. O yüzdende, bir süre konaklamak için bu kasabanın uygun bir yer olabileceğini düşündü içinden.

Otobüs, yaklaşık bir buçuk saatlik bir yolculuktan sonra kasabaya vardı. İlk bakışta diğer köyden daha gelişmiş, daha kalabalık ve daha büyük bir yer gibi görünüyordu. Ve oldukça güzel bir yere benziyordu.

Otobüs durduğunda hemen inmek için ayağa kalktı ve kısa sürede dışarı çıktı. Daha iner inmez yüzüne vuran ılık deniz havasını kuvvetlice içine çekti. Lodos, o kesif yosun kokusunu, kasabanın neredeyse en ucunda bulunan otogara kadar taşımıştı.

Bir süre bulunduğu yerde etrafına bakındıktan sonra otogarın az ilerisinde çocukların oynadığı küçük bir park gördü. Oraya doğru yürüyerek boş bir banka oturdu ve yaşlı adamın ona hazırladığı yiyecek torbasını açtı. Bir yandan, adamın yolda yemesi için ona hazırladığı peynirli sandviçleri iştahla yerken; bir yandan da devamlı çevresine bakınıyor, hem etrafı tanımaya hem de ne yöne doğru gideceğine karar vermeye çalışıyordu.

Yemeği bittikten sonra banktan ayrılarak, az önce gözüne ilişen, kasabanın meydanındaki saat kulesine doğru acelesi olmayan adımlarla ilerledi. Metrelerce uzunluğunda, oldukça büyük ve tarihi değeri çok fazla olan bir yapıya benziyordu.

Saat kulesini, en ufak ayrıntılarını bile gözden kaçırmadan dikkatle incelerken, "O saat doğru değil amca," diye bir sesle irkildi. Hemen etrafına bakındı. Arkasında yedi, sekiz yaşlarında kısa pantolonlu, bisiklete binen küçük bir oğlan çocuğu vardı. Hızlı hızlı bisiklete binmekten nefes nefese kalmış ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Nezir ona yüzünde sevecen bir gülümseme ile bakarken, "Siz burada yenisiniz! Nereden geldiniz?" diye acele acele sordu.

Çocuğun meraklı bakışları altında "Uzaktan," diye yanıtladı ve devam etti, "Burada kalabileceğim bir yer var mı? Bir pansiyon ya da onun gibi bir yer biliyor musun?"

"Evet var, amca. Kasabanın sonuna doğru bir deniz feneri var, işte orada bir de pansiyon var. Bu zamanda boş olur," diye yanıtladı onu küçük çocuk güleç yüzüyle.

"Teşekkür ederim, delikanlı," dedi Nezir. Onun bu cevabıyla çocuğun yüzünde bir anda kocaman bir gülücük belirivermişti. Nihayet birisi ona da delikanlı demişti ve bunu hemen arkadaşlarına yetiştirmek için hızla oradan ayrıldı. Nezir de, onun bu sevimli halini bir süre izledikten sonra, kasabanın sonundaki deniz fenerine doğru yürümeye başladı.

Küçük çocuğun tarif ettiği yeri ararken pek çok küçük ve dar sokağa girdi. Böylece kasabayı da tanımış oluyordu. Ancak neredeyse yarım saattir yürüyor olmasına karşın hala deniz fenerine ulaşamamıştı. "En iyisi yeniden sormak," diye geçirdi içinden ve hemen karşısında bulunan kulübeye doğru yöneldi. Yaşlı bir teyze, elindeki eski püskü süpürgeyle kapısının önünü süpürüyordu.

İyice yaklaştıktan sonra, "Merhaba," diye seslendi yaşlı teyzeye. Teyze, süpürmesine ara vererek, doğruldu. Ve "Merhaba," diye yanıtladı.

"Sanırım kayboldum, deniz fenerine doğru gidecektim, yolumu nasıl bulabilirim?" diye nazik bir ses tonuyla sordu Nezir.

Teyze, onun sorusu bittikten sonra yeniden işine dönerek, kaldığı yerden süpürmeye devam etti. Nezir yanıtlaması için hala onu bekliyordu.

"Kayıp mı oldunuz...?" diye sordu tebessüm ederek.

"Hı,hı...evet," diye cevapladı Nezir.

Teyze, "Peki, kaybolduğunuzu nereden bildiniz o zaman?" diye yeni bir soru sorarak, yolun tarif edilmesi için öylece ayakta dikilen Nezir'i şaşırttı.

Nezir, "Şey...ben...," diye kekeledikten sonra tam olarak verecek bir yanıt bulamadı.

Yaşlı teyze yeniden söze devam ederek, "Kaybolmuş adam, kaybolduğunu bilmez ki... Yolumu nasıl bulurum diye sorana, kayıp değil acemi derler," dedi ve ince kahkahaları ile gülüşünü süsledi.

Nezir'in aklı iyice karışmıştı. O sırada, yaşlı kadın yeniden konuşmaya başladı. "Ancak doğru yolu bilen, ondan şaştığını fark eder! Gerçekten kaybolmuş adam yolu zaten bilmez ki, onu nasıl bulacağını sorsun. O, önce doğru yolun ne olduğunu öğrenecek, sonra nasıl bulacağını soracak..."

Ama onu bulması gerektiğini fark etmiş adam ise, zaten artık uyanmıştır. Bir yol olduğunu ve bulması gerektiğini anlamıştır. Bu da demektir ki, artık zaten yoldadır. Ona çoktan dahil olmuştur. O zaman da kayıp değildir, sadece acemidir.

Aslında yolu bul, bulma... Hepsi aynı yere çıkıyor ya...! Bulduran da bir, buldurmeyen de bir...," dedi.

Nezir hayretler içinde, kapısının önünü süpüren bu yaşlı teyzeye bakıyordu. Ne bir şey söyleyecek ne de kıpırdayacak durumu vardı. Şaşkınlık duygusuyla donup kalmış gibiydi.

Teyze kısa bir süre sonra elindeki süpürgesiyle işaret ederek, "İlk sağdan ve sonra yeniden sağa," dedi. Nezir ince ve cılız bir sesle teşekkür ettikten sonra yaşlı kadının söylediklerini düşünme düşünme oradan ayrıldı.

Yemsiz Olta

Yaşlı kadının dediği gibi, önce sağa ve sonra yeniden sağa döndü Nezir. Yaklaşık iki yüz metre ileride, burunda, bir deniz feneri vardı. Ve hemen yanında da, küçük sayılabilecek bir kulübe bulunuyordu.

Deniz feneri ve kulübe tepenin neredeyse en ucunda duruyorlardı. Ve oldukça da eski yapılara benziyorlardı. Ama aralıklı olarak bakım gördükleri de, her hallerinden belli oluyordu. Ahşap kulübenin bahçesinde yine oldukça eski görünümlü kırmızı bir kamyonet duruyordu. Ve yanında da kulübeden çok daha küçük, bir çeşit ahır andıran başka bir yer daha vardı. Ama o, kulübeye göre biraz daha bakımsız duruyordu. Her ikisinin de arkasında, yeterince büyük sayılabilecek bir tarla vardı ve sanki birkaç çeşit şeyin aynı anda yetiştirilmesine olanak sağlıyordu. Tarlanın etrafı ise meyve ağaçlarıyla çevriliydi.

Oraya doğru hızlı sayılabilecek adımlarla ilerledikten sonra kulübeye varır varmaz hemen kapısını çaldı. Bir süre bekledi ama açan olmadı. Evin etrafında dolaşarak içeride kimse var mı diye görebilmek için, perdelerin aralık olabileceği bir pencere aradı. Ve evin yan tarafında bulunduğu küçük bir aralıktan, uzun uzun içeri baktı. Göründüğü kadarıyla ev boştu. "Herhalde bir yere gittiler," diye içinden geçirerek, beklemeye karar verdi.

Zaman geçirebilmek için etrafta dolanırken, fenerin bulunduğu burundan aşağı doğru, çok dik ve toprak bir yokuş indiğini fark etti. Aşağıda, yokuşun sonunda ise, tahtalardan inşa edilmiş küçük bir iskele ve ona bağlı bir kayık vardı.

Biraz daha dikkatli bakınca, iskelede birinin olduğunu gördü. Sanki balık tutan bir adam, iskelenin ucunda oturuyordu. Onun yanına gidebilmek için, yokuştan aşağı yavaşça inmeye başladı. Toprak yolda kaymamak için çok dikkat ediyordu.

Birkaç dakika sonra, iskeleye varmıştı bile. Yakınlaştıkça orta yaşlı biraz geçmiş, elinde kocaman bir olta ve yanında içi sadece su dolu bir kova olan, beyazlamış saçları ve sakalları düzgünce taranmış, üzerinde de balık tutmak için elverişli salaş bir pantolon ve gömlek bulunan bir adam gördü.

Adam kıyıya arkası dönük oturmuş ve keyifle o kocaman denize bir incecik olta sallandırmıştı. Sanki dünya hiç umurunda değilmişçesine, oltasını bir o yana bir bu yana sallayıp duruyordu.

Tam o sırada, oltayı çekip havaya doğru kaldırdıktan sonra yeniden denize fırlattı. Nezir, oltanın ucunda yem olmadığını fark etti ve belki de bunun, yaşlı adamın dikkatinden kaçmış olabileceğini düşünerek, ona durumu haber vermek istedi.

Yanına yaklaşır, "Merhaba," diyerek bir giriş yaptı ve devam etti, "Sanırım oltanızın ucunda yem yok!" Adam arkasına hiç dönmeden, oltasını sallamaya devam etti. Ve çok neşeli bir sesle "Neden olsun ki...?" dedi.

"Ama nasıl olur? Yem olmadan balık tutamazsınız ki...!" diye yanıtladı Nezir.

"Ne toysunuz! Ben zaten balık tutmuyorum ki. Sadece olta atıyorum, görmüyor musunuz?" dedi bu sefer daha tok bir sesle.

"Peki balık tutmaya niyetli değilseniz, neden olta atıyorsunuz acaba?"

"Biz oltayı bir atalım bakalım... Kim geliyor, kim gelmiyor...yoksa nasıl öğreniriz?" diyerek devam etti. "Bakın mesela, olta attığımı görünce siz geldiniz değil mi? Demek ki, yeme ihtiyacım yokmuş, gördünüz mü...?" Ve cümlesini bitirdikten sonra, gülmeye başladı.

Nezir, gelen cevaba şaşırarak irkılmışti. Ne yapması gerektiğini tam olarak kestiremeden orada öylece ayakta dikilirken, adam ona doğru dönerek, "Hadi gelin, oturun," dedi. Ve sakince oltasını toplamaya başladı.

Nezir, biraz kararsızlık içinde duraksadıktan sonra, yavaşça eğilerek iskelenin diğer ucuna oturdu. Adam, önlerinde uzanan, sanki hiç sonu bucağı yokmuş gibi görünen denizi işaret ederek, "Bu denizleri görüyor musunuz?" diye sordu ve yanıtını beklemeyerek devam etti.

"Kimi zaman dalgalı, kimi zamansa sakindir. Kimi zamanda, hoyrat bir fırtına hakim olur ona. Tıpkı yaşamın ta kendisi gibi. Yaşamda, bu denizler gibi bir bilgi deryasıdır aslında. Ve bilgi bazen dalgalı, bazen sakin, bazen de fırtınalı gelir bizlere. Hiç böyle düşünmemiştiniz değil mi?"

"Nasıl düşünmemiştim?"

"Yaşadığınız her olayın aslında bir bilgi olduğunu...!"

Nezir ne yanıt vereceğini düşünürken, adamın yüzünde sevecen bir tebessüm belirdi ve sözüne devam etti,

"Tahmin etmiştim. Oysaki yaşadığımız her şey, bize bir şey öğretir. İster iyi, ister kötü olsun. İster kolay, ister zor... Asıl iş, o bilgiyi açmaktır. Ardındakini görebilmektedir.

Siz, olayların içindeki o bilgiyi açmayı öğrenene kadar, tıpkı bu denizler gibi, türlü kılıklara girer bilgi. Bazen tatlı, bazen acı; bazen kolay, bazen zor. Ve bazen sakin, bazen de ürkütücü olur.

Yaşamdaki deneyimlerle gelir bilgi. Önünüze gelen olayların içinde bir yerlerde saklıdır. Ve açığa çıkmayı bekler. Siz onu ne kadar geç açarsanız, o kadar da birikerek gelir."

Yaşlı adam konuşmasını bitirdiğinde, Nezir çok uzun zamandır içinden sormakta olduğu soruların, cevaplarıyla karşılaşmış olduğunu düşünüyordu. Sanki adam, önüne gelmiş olan o zor ve acı olayları yaşarken onun yanındaydı ve aklından geçen soruları işitmişti. Bir anda, ruhunu güven dolu bir his sarmıştı. Tam olarak bir anlam veremiyordu ama tarif edilmesi oldukça zor bir duygu oluşuyordu içinde. Adeta kendini buraya aitmiş gibi hissettiren, kuvvetli bir sezgiyle sarsılıyordu varlığı.

O sırada, adam oltasını toplamayı çoktan bitirerek yanından kalkmış ve iskeleden toprak yokuşa doğru yürümeye başlamıştı bile. Nezir hemen ona yetişebilmek için, hızla doğrularak ayağa kalktı. Ama o sırada, onun, oltasını iskelede unutmuş olduğunu fark etti. Eğilip yerdeki oltayı aldıktan sonra onu bir an önce yakalayabilmek için olduğundan büyük adımlar atmaya başladı.

Neredeyse yetişmek üzereyken, bir anda, ucuna yem takmadan bu açık denizlere olta sallamış birinin aslında zaten oltaya da ihtiyacı olmayacağını düşündü. Ve adamın, onu orada bilerek bıraktığını anlayarak; oltayı ait olduğu yere, iskelenin üzerine koyup, yeniden onun arkasından yokuşu tırmanmaya başladı.

Altın Anahtar

Yokuşu Nezir'den önce bitiren yaşlı adam, cebinden anahtarlarını çıkararak, deniz fenerinin yanındaki kulübenin kapısını açıp içeri girdi ve kapıyı tam olarak kapatmadı. Nezir onun içeri girdiğini görünce, az önce konuşmuş olduğu adamın, aynı zamanda pansiyonun da sahibi olduğunu anladı.

Açık bırakılmış olmasına rağmen, yine de usulen kapıyı çaldı ve hemen ardından da hafifçe iterek içeri girdi. Adam, kapıdan girildiğinde tam karşıda bulunan mutfakta bir şeylerle uğraşıyordu.

"Merhaba," diye seslendi Nezir. "Ben, Nezir. Az önce aşağıda karşılaşmıştık. Kalmak için yer arıyordum. Boş bir odanız var mı acaba?" diye sordu.

"Şu anda bütün odalarımız boş, istediğinize geçebilirsiniz. Eşyanız var mı?" diye cevapladı adam onu. Bir yandan da akşam yemeği için sofrayı kurmaya başlamıştı.

"Hayır, pek yok."

"Yemeğe kalacak mısınız?"

"Sanırım evet, buralarda fazla bir yer bilmiyorum henüz."

Adam "Pekala," diyerek, yüzündeki yumuşak ifadeyle sofraya bir tabak daha ilave etti. Ve yemeği hazırlamak için yeniden mutfağa döndü.

O sırada Nezir de, sırayla odalara bakıp beğendiği bir tanesini seçmek için kulübeden içeri doğru yönelmişti.

Çok büyük bir pansiyon değildi. Kapıdan içeri ilk girildiğinde salon karşıyordu insanı. Ve hemen ardında da yarı açık bir mutfak vardı. Salonun iki penceresinden bir tanesi bu mutfakta, yani kapının tam karşısında bulunuyordu. Ve burundan aşağıya doğru görünen tüm o inanılmaz manzara, bu pencerenin önünde uzanıyordu.

Salonun diğer penceresi ise, kapının sağ tarafında bulunuyordu. Salonu takip eden koridorda, yine bir pencere daha vardı. Ve her ikisi de, giriş kapısının hemen önündeki bahçeyi görüyordu. Koridorun sağ tarafında ise, sıra ile yan yana dizilmiş üç oda bulunuyordu. Bu odalarda, tıpkı mutfak penceresinde olduğu gibi, denizi görüyorlardı. Ve hepsinde de standart bir şekilde; bir yatak, bir komodin, bir sandalye ve bir şifonyer vardı.

Ve bir tanede koridorun en sonunda, evin yan cephesine bakan bir oda vardı. Ama onun diğerlerinden farklı olarak kapısı kapalı duruyordu. Nezir'de kapısı açık olan üç odadan, tam ortada bulunanı seçerek eşyalarını bıraktı.

Kulübe tam burunda bulunduğu için, odasının camından dışarı bakıldığında muhteşem güzellikte bir manzara vardı. Koskoca bir deniz önünde uzanıyor ve tam aşağıda da coşkuyla kayalarla buluşuyordu.

Çok uzaklardan geçen gemiler, havanın kararmaya başlamasıyla beraber yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlamışlardı. Ve dışarıdan sadece dalgalarla bütünleşen martı sesleri geliyordu.

Öyle sakin, öyle tuhaf bir kasabaydı ki... Burada ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmek zordu. Sanki ne mekan, ne zaman vardı. İnsan kendini ne var, ne de yok hissediyor gibiydi. Nezir orada sanki ne eksik, ne fazlaydı. İşte öyle başka bir hisle doluyordu içi.

Eşyalarını odada bulunan komodinin içine, gelişi güzel yerleştirdikten sonra, biraz dinlenmeye karar verdi. Ve kendini, o sessiz huzura bırakarak uykuya daldı.

Yaşlı adam, yemekten kısa bir süre önce, Nezir'in kapısını çalarak onu uyandırdı. Ve Nezir birkaç dakika içinde, çarçabuk hazırlanarak masaya geldi. Çok acıktığı için, soluk bile almadan, adamın hazırladığı enfes yiyecekleri iştahla yemeye başladı. Yaşlı adamda onun bu halini görünce, sohbet ederek onu rahatsız etmek istemedi ve neredeyse hiç konuşmadan yemeklerini yediler.

Yemeğin ardından, yaşlı adam pek çok bitki karışımından elde ettiği bir çay hazırlayarak, Nezir'e de ikram etti. Beraber masanın etrafında oturmuş çaylarını yudumlarlarken Nezir, adama "Buralı mısınız?" diye sorarak bir konuşma başlatmak istedi.

"Hayır, aslında değilim. Bende sizin gibi, sadece buradan geçen bir yolcuydum bir zamanlar. Ama belki fark etmişsinizdir! Bu kasabada inanılmaz bir dinginlik var. Alıkoydu beni... Bırakmadı. Bende gidemedim. Ve buraya yerleştim. Uzun yıllar oldu..." diyerek yanıtladı onu. Gözlerinde, geçmişteki bir zaman dilimini anımsamanın verdiği dalgınlık vardı.

"Evet çok farklı bir yer. Havası insanı çarpıyor sanki. Burayı bırakmak zor olabilir."

Yaşlı adam gülümseyip, "Evet bende öyle hissetmiştim. Bir de baktım yıllar geçmiş," dedi ve Nezir'in boşalmış fincanına yeniden bitki çayı doldurarak, tekrar söze başladı.

"Siz ne düşünüyorsunuz? Ne kadar kalacaksınız burada?"

"Sanırım bir, iki gün kalacağım. Daha sonra yoluma devam edeceğim. Aslında aklımda gitmek için belirlediğim bir yer yok tam olarak. Ama devam etmeyi düşünüyorum"

"Olsun, yola devam etmeyi belirlemiştiniz ya! Bu da bir başlangıç en azından."

"Evet, doğru. Ama yine de, tam bir netlik yok kafamda."

"Bir gün bir yerlerde beklenmedik bir şeyler olur ve sizi buralara kadar getirir işte. Hangi sebeplerin, hangi sonuçları yaratmakta olduğunu bilmek, anlamak çok zordur. Neden-sonuç ilişkilerini bir bakışta çözebilmek güç bir iştir."

"Evet öyle. Kendimi bir anda burada buluverdim. Çok fazla soru vardı kafamda. Onları yanıtlamam gerektiğini düşündüm. Henüz bir cevap bulamadım ama içimden bir ses doğru yaptığımı söylüyor."

"Hep soruyoruz neden diye... Ne tuhaf... Aslında o soruların cevapları hep de önümüzde bir yerlerde oluyor. Ama göremiyoruz. Belki bilgimiz yetmiyor görmek için ya da belki görmek istemiyoruz."

"Belki de kaçıyoruz. Ürküyoruz o gerçeklerden. O yüzdende, o sahipsiz zamanlarda oyalayıp duruyoruz kendimizi."

"Evet... Ama ne yazık...! Hiçbir gerçek, onu saklamaya çalışmak kadar acı verici olamaz. Gerçek dediğimiz şey, aslında bizi kendimize götüren kapının tek altın anahtarıdır. Ve kendimize varmakta, bizi acılarımızdan kurtaracak olandır aslında."

Adamın sözleri bittikten sonra, bir süre daha camın önünde oturarak, deniz fenerinin aydınlattığı kayaları seyrettiler. Nezir içinde bir yerlerde, alışılmadık, tarifi zor bir huzur ve sevinç hissediyordu. Adını koyamıyordu. Ama sanki hem dünyanın içindeymiş ve hem de bir o kadar da dışındaymış gibi bir hisle doluyordu varlığı. Ve ona bunları hissettiren bu evden, bu kasabadan ayrılmak fikri sanki giderek zorlaşıyordu. İçinde bu duygunun daha fazla yoğunlaşmasına izin vermeden uyumaya gitti.

Sonraki Birkaç Hafta

Ertesi sabah Nezir, yaşlı adamdan erken uyanmış ve gitmek için çoktan hazırlanmıştı. Onu bu kadar erken kalkmış ve kapının önünde gitmek üzere görünce, "Sanırım gidiyorsunuz...?" diye sordu adam.

"Evet, yola çıkacağım. O yüzden erkenden hazırlandım," diye yanıtladı Nezir. Bir yandan da, yazdan kalma bu sıcak günde hırkası fazla geldiği için onu katlayarak çantasına yerleştiriyordu.

Gülümseyerek, "Bulabildiniz mi?" diye sordu adam.

"Neyi?"

"Dün akşam bahsediyordunuz. Aklımda belirlediğim bir yer yok demiştiniz. Bulabildiniz mi nereye gideceğinizi?"

"Aslında hayır. Ama yine de bakacağım işte. Sanırım bulacağım."

Nezir, kısa süre sonra adamla vedalaşarak oradan ayrıldı. Her ne kadar bu kasabadayken, içinde tuhaf bir tamamlanmışlık hissetse ve ayrılmak da zorlansa da; yine de yoluna devam etmek ve karşısına çıkabilecek tüm durakları görmek istiyordu.

Ondan sonra geçen birkaç hafta içinde, Nezir gerçekten dediği gibi yaptı. Sadece içinin sesini dinleyerek, aklına gelen her yöne gitti. Ve karşısına çıkan her durağa uğradı. Gittiği her yeri gezdi, karşılaştığı herkesi dinledi. Ama en çok da, kendini dinledi.

Nice zaman geçtikten sonra, bulunduğu hiçbir yerde, o kasabada ve o küçük kulübede yakaladığı tamamlanmışlık duygusunu yakalayamıyor olduğunu fark etmeye başladı. Orada bulunduğu süre içinde her yanını sarmakta olan, o sevinçli hiçbir yerde yeniden bulamıyordu. Ve bulamadıkça da, ertesi gün tekrar yollara düşerek yeni bir yöne doğru yol alıyordu.

Sonbaharın ilk yaprakları çoktan dökülmeye başladığında, o yine, yeni bir durağa doğru yol alıyordu. Otobüs ilerledikçe, kafasında pek çok soruyla beraber, oturduğu cam kenarından dışarıyı izliyordu. Ve aradığı cevapları, gitmekte olduğu bu yeni yerde bulabileceğini umuyordu.

Zihninde tüm bu düşüncelerin dolanıp durduğu bir sırada, otobüs deniz kıyısı olan bir köyden geçmekteydi ve sahilde balık tutan pek çok adam vardı. Nezir'in yol üzerinde gördüğü bu balıkçılar ona bir anda kasabayı ve pansiyonunda kaldığı yaşlı adamı hatırlatmıştı. Ve henüz kulübedeyken, adamla yaptığı son konuşmayı anımsadı aniden. "Buldunuz mu?" diye sormuştu adam. Nezir'de "Bulacağım," diyerek onu yanıtlamıştı.

Bu konuşma tekrar tekrar içinde yankı bulmaya devam ederken, bulacağım dediği şeyi, aslında oradayken zaten çoktan bulmuş olduğunu bir anda fark etti. Ama bunu, o süre içinde anlayamamıştı ve belki de bu zaten imkansızdı.

Çünkü şimdi, her şeyi denemiş ve her durağa uğramıştı. Neyi, ne zaman, nerede bulmuş olduğunu daha iyi ayırt edebiliyor, daha açık gözlerle görebiliyordu. Ve nihayet kafasında bir şeyler netleşmeye, şekillenmeye başlıyordu. Aradığını çoktan bulmuş olduğunu, sonunda anlamaya başlamıştı.

Hemen yerinden kalkarak, otobüs şoförünün yanına gitti ve onu indirmesini rica etti. İner inmez aceleyle yolun karşı tarafına geçerek, yeniden o kasabaya dönebilmek için gelecek ilk otobüsü beklemeye başladı.

Otobüsü beklerken, içini bir heyecan kapladığını fark etmişti. Oraya döndüğünde, hatta belki de kasabaya adımını attığı ilk anda dahi; o huzurun, sevincin onu orada bekliyor olacağını biliyordu. Adını koyamadığı ama ona coşku veren, içini umutla dolduran bir şeyler vardı orada. Ve bu kez oraya, onun ne olduğunu bulmaya gidiyordu.

Kasabaya Dönüş

Kısa süre içinde bulduğu otobüs kasabaya vardığında, Nezir'in heyecanı giderek çoğalmıştı. Bir an önce otobüsten inip, deniz fenerindeki o küçük pansiyona varmak istiyordu.

Otogara girer girmez, neredeyse otobüsün yanaşmasını beklemeden kendini dışarı attı. Dönmenin verdiği heyecanla, tuhaf bir coşku içini çoktan sarmıştı. Sanki yarım kalan bir şeyler vardı ve nihayet onu tamamlayacaktı.

Kasabanın ılık deniz kokusu, yeniden ciğerlerini doldurdu. Meydandaki tarihi saat, yine tam karşısındaydı. Bisikletli çocuklarsa, hala çevresinde dönüp duruyorlardı. Kırmızı yanaklı, kısa pantolonlu çocuk, Nezir'i yeniden karşısında görünce, bisikletinin pedallarına daha hızlı basarak hemen onun yanına geldi.

"Amca yine mi geldin?" diye sordu en meraklı haliyle.

Nezir gülümseyerek, "Evet delikanlı. Yine geldim," diye yanıtladı. Ona bir kez daha delikanlı dendiğini duyunca, çocuğun yüzünde bu sefer bir öncekinden daha da büyük bir gülücük oluşmuştu. Ve daha önce anlattığı hikayeye inanmayan arkadaşlarını, bu sefer inandırabilmek için, hızla onların yanına döndü.

Orada fazla vakit kaybetmeden, sokakların arasına dalarak, deniz fenerinin yanındaki pansiyona doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Evin önünü süpüren teyzeyi selamladıktan sonra nihayet deniz fenerine ulaştı.

Oraya vardığında, yaşlı adam kulübenin arkasındaki tarlada ekinlerle uğraşıyordu. Nezir heyecanla hemen onun yanına giderek "Merhaba," diye seslendi. Adam elindeki tohumları, toprağa ekiyordu. Hafifçe doğrularak Nezir'e doğru baktı, "Döndünüz demek," dedi. Yüzünde çok şefkatli, çok tanıdık, insanı bir anda alıp kavrayan o tebessüm yine vardı. Ve böylece Nezir onun yanında kendini güvende hissediyordu.

"Evet, döndüm."

"Bulmuşsunuz öyleyse...!"

"Sanırım... En azından yaklaştım galiba."

"İsterseniz yine aynı odaya geçebilirsiniz. Hala boş."

"Evet isterim. Teşekkür ederim. Biraz dinleneceğim," dedi ve bu kısa sohbeti bitirerek, daha önce kalmış olduğu eski odasına gitti.

Odanın kapısını açar açmaz, yine onu karşılayan o engin deniz manzarası ve marti sesleri oldu. Her şey tıpkı bıraktığı gibiydi. Odanın içindeki o sihirli huzur, bir damla bile eksilmemişti.

Hemen uzanmak için yatağa doğru yöneldi. O sırada, odada bulunan sandalyenin üzerine kullanması için havlular bırakılmış olduğunu gördü. "Ne kadar enteresan. Sanki geleceğimi biliyordu...!" diye geçirdi içinden. Ve bir an önce yatağa kıvrılarak, uykuya daldı. Ve neredeyse akşam yemeğine kadar uyudu.

Yaşlı adam, yemek vakti geldiğinde odasının kapısını çalarak onu uyandırdı. Nezir, elini yüzünü yıkadıktan sonra, adamın bıraktığı havlulara kurularak masaya geldi. Ve beraber yemeğe başladılar.

"Çok yeri dolaştım bu zaman zarfında...," diye söze girdi Nezir yemek sırasında.

"Öyle mi? Peki nasıl geçtiği yolculuğunuz?"

"Güzeldi. Çok yerden geçtim, çok şeyle karşılaştım. Ama en nihayetinde buraya dönmek istedim."

"Neden?"

"Burada farklı bir şey var. Bir keresinde sizde söylemiştiniz, tuhaf bir dinginlik var diye. İnsan kolayca uzaklaşmıyor. Yeniden kendine doğru çekiyor sanki...içimi bir sevinç kaplıyor burada."

"Ne güzel. O zaman, artık ne yöne doğru gideceğinizi bulmuşsunuz. Ve içinizdeki sevince doğru bir seçim yapmışsınız."

"Evet yaptım sanırım."

"Seçimler çok önemlidir. Çünkü o seçimler, sizin yolunuzu belirlerler. Yolunuzda, varacağınız durakları belirlerler... Yani yaptığınız her seçim çok önemlidir, çünkü sizi bir yere götürecektir. Bugün gelmiş olduğunuz yerde, bir zamanlar bir yerlerde yapmış olduğunuz seçimlerin neticesidir."

"Doğru. Belki de yıllar önce yapılmış seçimlerin bir sonucu burada olmam."

"Öyle. Ama çok da rast gele değil bu seçimler sanki. Bir tesadüfler zinciri olduğunu düşünmek zor. Eğer hep böyle rast gele gelişebilseydi her şey, ortalık birbirine karışırdı. Öyle taşta toprağa sinmiş bir düzen, bir plan var ki...ben bazen seçim yapabildiğimizden bile emin olamıyorum," diyerek o sıcak kahkahalarıyla gülmeye başladı yaşlı adam. Ve iskemlesinden yavaşça ayağa kalkıp, masadaki boş tabakları toplamaya başladı.

Bu güzel sohbetin kesilmesinden sonra, yolculuğu esnasında aldığı bir kitabı okumak üzere adamdan izin isteyerek odasına gitti Nezir. Ve odanın kapısını her açtığında karşısında bulduğu, o sıcak huzura doğru kendini bırakarak uyuyana kadar kitap okudu.

Savrulan Yaprak

Neredeyse gün ağarmak üzereyken, uykusunun içinde sayıklayarak yatağından fırladı Nezir. Korkunç bir kabusun içinden sıyrılarak, ter içinde uyanmıştı. Ve kendini gerçekten çok kötü hissediyordu. Bütün vücudundan soğuk soğuk terler boşanıyor, kalbi hızla çarparak, midesi bulanıyordu.

Bir süre etrafına bakınıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştıktan sonra, yavaş yavaş kendine gelmeye ve bütün gördüklerinin bir rüya olduğunu anlamaya başladı. Biraz sakinleşerek, yatağının yanı başında duran şifonyerin üzerindeki bardağından birkaç yudum su içti. Ve yeniden yatağın içine dönerek, yorganını göz hizasına kadar çekti.

Uzun bir süre gözlerini kapamadan, öylece uzandı. Kabusun yarattığı o tuhaf hisle, kendini gerçekten mutsuz hissetmişti. Sanki her geçen gün giderek yaklaşmakta olduğu o huzur bir anda kayboluvermişti.

Zaman sonra biraz daha toparlanarak, nihayet yataktan kalkmaya karar verdi. Ve elini yüzünü soğuk suyla defalarca yıkadıktan sonra üzerine bir şeyler geçirip kulübeden dışarı çıktı. Yürüyüşe çıkmadan önce bir süre kapının önünde durarak, sabahın serin havasını içine çekti ve rüzgarın yüzüne çarpmasına izin verdi.

Yavaş ve küçük adımlarla toprak yokuştan aşağı inmeye başladığında, kendini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. İskelenin ucuna kadar yürüyerek, denizin o keskin kokusunu iyice içine hapsetti.

Yere doğru çömelip iskelenin ucuna oturdu ve ayaklarını iskeleden aşağı sarkıttı. Deniz o gün oldukça durgundu, o yüzden de sudaki aksini rahatlıkla görebiliyordu. Karşısında umutsuz ve derbeder bir adam oturuyordu. Yorgun ve bıçare... Ve artık onu daha fazla izlemek istemediği için, hiç ara vermeden denizle gökyüzünün birleştiği noktaya belki de saatlerce daldı.

Yaşlı adam uyandığında, kulübenin camından, Nezir'in orada oturduğunu görmüş ama tek başına yüzleşmesi gereken şeyler olduğunu düşündüğü için onu yalnız bırakmıştı. Ama neredeyse öğlen olmak üzereydi. Hem öğlen yemeğinin hazır olduğunu haber vermek hem de onun bu yüzleşmesini biraz aralamak istediği için yanına gitmeye karar verdi.

Toprak yokuştan aşağı inerek, kısa bir süre içinde Nezir'in yanına geldi. Ama Nezir onu fark etmemişti bile.

"Nereye gidersek gidelim, geliyor değil mi?" dedi yaşlı adam, yine o yüzündeki şefkatli gülümsemeye Nezir'e bakarak.

Nezir beklemediği bu sesle bir anda irkildi ve hemen arkasına dönüp baktı. Yaşlı adamı görünce "Sizi fark etmemişim...," dedi.

"Tahmin edebiliyorum, çok dalgınsınız..."

"Evet, bugün biraz öyleyim galiba. Az önce ne söylemişiniz?"

"Nereye gidersek gidelim, geliyor değil mi dedim."

"Nedir o?"

"Düşüncelerimiz...! Biz nereye gidersek gidelim onlarda bizimle beraber geliyor. Kaçış yok!" diyerek güldü yaşlı adam. Kısa süren bir sessizlikten sonra Nezir onu yanıtladı. "Bir süredir kendimi oldukça iyi hissetmeye başlamıştım. İçimde bir ses vardı. Onu dinledikçe de, adeta üzerimdeki yüklerden, geçmişten kurtulduğumu hissediyordum. Ancak bu sabah bir kabus gördüm ve uzaklaştığımı düşündüğüm tatsız anılar sanki bir anda yeniden canlanarak zihnime geri geldiler. Ve bende kendimi çok çaresiz ve yalnız hissettim. Rüzgarla oradan oraya savrulan bir yaprak gibi yalnız... Çok ama çok yalnız..." "Evet ama yaşam böyle inişli çıkışlı bir şeydir zaten. Hep aynı olmasını beklemeyiniz." "Mutlaka... Ama içimde acı hissediyorum. Ve bu beni bazen korkutuyor. Çünkü hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor bana," dedi Nezir ve yeniden sustu.

Aslında bunları neden anlattığını bilmiyordu. Çok da fazla tanımadığı bu adama belki de gereğinden fazla içini açıyordu. Ama bu yaşlı adamı ilk gördüğü andan itibaren onun yanında kendini güvende hissetmişti. Nedenini bilmiyordu. Belki yüzündeki şefkatli gülümsemeden; belki kendinden emin konuşmasından; belki de her işin üstesinden gelir halinden... Bir şekilde kendini ona rahatlıkla emanet edebileceğini hissediyordu. "Acı hissediyorum dediniz... Ve anladığım kadarıyla da zihninizi tamamen hissetmekte olduğunuz bu acı duygusu ile meşgul etmektesiniz. Hem de o kadar ki, onun sizi getirdiği yeri gözden kaçırmaktasınız!" diye yeniden konuşmaya başladı yaşlı adam.

"Neyi gözden geçiriyorsunuz...?"

"Belki de en önemli şeyi... Kendinizi...! Acı diye adlandırdığınız o duygularla o kadar meşgulsünüz ki, kendinizi gözden geçiriyorsunuz. O karmaşık duyguların sizi ne kadar olgunlaştırdığını ve her gün biraz daha gerçek Nezir'e nasıl yaklaştırdığını görmüyorsunuz bile."

"Öyle mi yapıyor?"

"Elbette. Çünkü geçen her gün biraz daha fazla soruyorsunuz kendinize kim olduğunuzu ve neden bu duyguları hissetmekte olduğunuzu. Öyle değil mi?"

"Evet doğru."

"O zaman bazen hissetmekte olduğunuz 'o acı', belki de sizi sadece bir yerden bir yere götürmek için bile gelmiş olabilir."

"Nasıl yani?"

"Hepimizin bu yaşam içinde bir yeri ve bir anlamı vardır. Daha da önemlisi bir nedeni vardır. Ve kendi nedenlerimizi gerçekleştirebilmek için bazen bizleri oraya doğru itecek bir şeye ihtiyacımız olur. Çünkü göremeyiz ve tam olarak anlayamayız neler olup bittiğini. Belki zihnimizi o kadar gereksiz şeylerle meşgul ediyoruzdur ki, nedenleri geçiriyoruzdur. Ama yaşam kaçırmaz! Ve bizi iteklemeye başlar. Hatırlatmak için... Kim olduğumuzu ve gerçekte neler yapmamız gerektiğini...!

Sizi görmekte olduğunuz o rüyalardan uyandırmanın tek yolu da, bazen sadece acıdır."

"Göremediğim bir şeyler mi var?"

"Muhtemelen. Belki de o yüzden acı duyuyorsunuz. 'Gerçek'ten uzak kaldığınız için."

"Nasıl uzak?"

"Her şeyin bir nedeni vardır, sevgili Nezir... Ama her şeyin... Bir de böyle bakmayı deneyin!"

Yaşlı adam sözlerini bitirdikten sonra ayağa kalkıp, iskeleden ayrıldı. Nezir ise bir müddet daha orada oturarak, adamın son sözlerini düşündü. Her şeyin bir nedeni olduğunu söylemişti. Öyleyse Nezir'in yaşadığı bu sıkıntının da bir nedeni olmalıydı. Onu buralara kadar getiren bu sıkıntının da bir amacı olmalıydı. Ama neydi?

Ve daha sonra düşüncelerinin içinden sıyrılarak, öğle yemeğinde yaşlı adama katılmak üzere iskeleden ayrıldı.

Mutluluk Tarlası

Yemekten sonra Nezir, biraz dinlenmek ve kitap okumak için yaşlı adamdan izin isteyerek masadan kalktı. Ve odasına gitti. Odanın kapısını her açtığında onu kucaklayan o eşsiz manzara ile buluşmak çok hoşuna gidiyor ve böylece saatlerini odasında geçirebileceğini hissediyordu.

Böylece neredeyse hava kararana dek kitap okuyarak geçirdi zamanını. Ve bazen de düşünceler içinde ara sıra penceresinden dışarı bakarak, uzaklardan geçen küçücük dev gemileri seyretti.

Zihninden, bu yaşamının mutlaka bir yerlere değdiği ve bir amaca dokunuyor olması gerektiği geçiyordu. Çünkü böylesine bir ahenk ve uyumun hakim olduğu, en ufak bir şeyin bile bu mükemmel ve kusursuz işleyen organizasyonun ispatı olduğu bu evrende, kendi yolculuğunun nedensiz olabilmesi pek de mümkün değildi.

Düşüncelerinden sıyrılarak saatler sonra odasından çıktığında hava çoktan kararmıştı. Yaşlı adamı yemek yedikleri salonda ve mutfakta göremeyince, koridorun en sonundaki odada olabileceğini düşündü.

Oraya doğru yavaşça ve fazla gürültü etmeden ilerledi. Kapı tam olarak kapalı değildi. İnce bir aralıktan, dışarıya ışık süzülüyordu. Kapıyı yavaşça çalarak, bekledi.

"Gelin Nezir," diye bir ses işittikten sonra biraz çekingen ve sıkılgan, kapıyı ağır ağır iterek içeri girdi. Adam şöminenin önünde oturmuş, kitap okuyordu. Onun oturduğu koltuğun tam yanında ona benzer bir koltuk daha vardı. Yumuşak adımlarla odadan içeri doğru süzülerek, boş olan koltuğa oturdu.

Adam, Nezir oturduktan sonrada elindeki kitabı okumaya devam etti. Ama Nezir onun yüzündeki ifadeden, bitirmek istediği bir bölüm olduğunu ve onun ardından kendisiyle ilgileneceğini anlamıştı. O arada o da, geldiğinden beri ilk kez içeriye görebilme şansı yakaladığı odayı, incelemeye başladı.

İçeride büyük sayılabilecek iki kütüphane ve bir de çalışma masası vardı. Kütüphanelerin içi pek çok kitapla doluydu. Ve yine çalışma masasının üzerinde de kitaplar ile çalışma notları vardı. Kapının tam karşısındaki pencerenin önünde fazla büyük olmayan bir divan duruyordu. Ve Nezir'de, yaşlı adamın orada uyuduğunu düşündü.

Çalışma masasının tam karşısında bir şömine bulunuyordu. Ve şöminenin önünde de, birbirine takım iki koltuk vardı. Onların arasında küçük bir sehpa, üzerinde de bir satranç tahtası bulunuyordu. Sanki her an yeni bir oyuna başlamak için hazır görünüyordu. Radyonun nerede olduğunu tam olarak göremiyordu ama odanın içinde kısık sesle klasik müzik iştiliyordu.

Şöminenin alevi ve bir de küçük masa lambası ile aydınlanan bu çalışma odasında insan saatlerini geçirip, gerçekten kitapların arasında kaybolabilirdi. Nezir etrafını incelemeye dalmışken, adam kitabını kapatıp yerinden kalkarak, onu kütüphanedeki rafına koydu. Daha sonra çalışma masasındaki not kağıtlarına bir şeyler karaladı.

Nezir artık konuşabileceğini düşünerek, söze atıldı. "Oldukça düşündüm. Söyledikleriniz beni etkiledi."

"Sevindim," diye yanıtladı yaşlı adam aceleyle bir şeyler yazıp dururken.

"Dediğiniz gibi... Her şeyin başı boş olduğunu düşünmek zor. Bir nedeni olmalı ve bir amaca doğru gidiyor olmalı diye düşündüm."

Adam sadece "hı,hı...", diyerek tasdik etti Nezir'i.

"Sanırım meşgulsünüz, ben sizi daha fazla...", derken, adam Nezir'in sözünü kesti. "Hayır önemli değil, ben sizi dinliyorum. Söyledikleriniz sizin için çok önemli."

"Evet, teşekkür ederim...", diye onu yanıtlarken bir anda bir boşluk hissederek, adama nasıl hitap edeceğini hiç bilmediğini fark etti. Ona adını hiç sormamıştı. Aslında, o da kendini hiç tanıtmamıştı. "Şey... size nasıl hitap edebilirim acaba?" diye sordu Nezir gelecek cevabı merakla bekleyerek.

Yaşlı adam, "Çok uzun zamandır buranın halkı bana 'fenerci' diye hitap ediyor. O kadar ki, ben bile gerçek adımlı unuttum," diyerek güldü. Ve devam etti; "Bir zamanlar burada kalan bir gezgin vardı. Çok uzun bir süre misafir olmuştu diyebilirim. Zaman içinde, buranın halkıyla da çok iyi dostluklar kurmuştu. O da bana, kendince bir anlam yükleyerek, 'Faro' diye hitap ederdi. O zamandan beri ikisinden birini kullanıyorlar. İsterseniz sizde öyle yapabilirsiniz."

"Fenerci Faro" diye geçirdi içinden Nezir. Kendisi gibi ilginç bir ismi vardı bu yaşlı adamın. Yüzündeki her bir derin çizgi adeta onun bu fenerde geçirdiği yılları anlatıyordu. Ama onda bundan daha fazlası da vardı. Sadece yılların tecrübesi değil, anlatılması zor başka bir şeyler...! Gözlerinde, bu yaşam içinde sanki herkesin bilmediği bir şeyleri bulmuş olduğunu görmek mümkündü.

"Pekala, teşekkür ederim. Yemekte görüşmek üzere," diyerek konuşmayı bitirdi Nezir. Ve odadan ayrıldı ve biraz zaman geçirmek üzere kulübeden dışarı çıktı. Fenere doğru yürüyüp tam altında durarak, o nefes kesen manzarayı izlemeye koyuldu.

Fenerci Faro, çoktan fenerin ışıklarını yakmıştı. Işık aşağıdaki kayaların üzerinde gezinerek etrafı aydınlatıyordu. Düşüncelere dalmış bir şekilde orada öylece dururken, tıpkı bu fenerin ışığı gibi Faro'nun da, sözleriyle kendi yaşamını aydınlatmaya başladığını geçirdi içinden. Ve bir süre sonra akşam yemeği için içeri girdi.

Pek fazla konuşmadan yemeklerini yediler. Sadece Faro, Nezir'e satranç oynamayı bilip bilmediğini sordu. Nezir bildiğini ancak uzun zamandır oynamadığını söyledi. Ve Faro'da yemeğin ardından onu çalışma odasına davet ederek, satranç oynamayı teklif etti. Nezir'in de bunu kabul etmesiyle, kısa sürede şöminenin karşısındaki koltuklara geçtiler.

Neredeyse gece yarısına dek satranç oynadılar. Çok az konuştular. Oyun boyunca her ikisi de oldukça düşünerek hamlelerini yaptılar. Öyle ki, Nezir oyunun bitmesinin belki de aylar sürebileceğini düşündü. Ama bu hoşuna gitmişti. Çünkü zaten bitmesini de istemiyordu.

Nezir ertesi sabah erken uyanarak, adamla beraber çalışmak üzere kulübenin arkasındaki tarlaya gitti. Faro, kendi yiyeceklerinin çoğunu buradan karşılıyordu. Bir de denizden çıkan ve yenebilecek her türlü şeyi değerlendiriyordu. Zaman zaman balık yakalıyor, zaman zamanda midye topluyordu. Bazen de, yenebilecek türdeki bazı yosun çeşitlerinden salatalar hazırlıyordu.

Öğleye doğru tarlanın hemen yanındaki büyük kiraz ağacının gölgesine dinlenmek için geçip oturdular. Nezir su içtikten sonra çimenlere uzanmıştı. Tam üstünde bulunan o kocaman ağacın dallarını seyrediyordu. Yapraklar, bir bütünlük halinde rüzgarla beraber her yöne salınıyorlardı.

Derin bir nefes çekerek, "Uzun zamandır kendimi bu kadar mutlu hissetmemiştim. Şu anda bu ağacın altında, çimenlerin üzerinde uzanırken, sanki içimi kaplayan o koca koca sıkıntıların beni terk ettiğini hissediyorum," dedi.

"Her gün çalıştığınız işinizde neden çalıştığınızı biliyor musunuz?" diye sordu Faro.

"Bilmem, hiç düşünmedim. Öylesine yapıyorum galiba."

"Peki hiç düşündünüz mü... başka işleri neden yapıyorsunuz?"

"Hayır pek düşünmedim."

"Bu kadar anlamını, manasını bilmediğiniz şeyleri art arda yaparken nasıl mutlu olmayı bekliyorsunuz o zaman?"

"Ben mi? Bilmem. Otomatik olarak bekliyorum sanırım. Yani mutlu olmalıyım diyorum galiba içimden. Doğal bir sonuç olarak bekliyorum onu."

"Peki ama, herhangi bir doğal sonucun meydana gelebilmesi için, yine onu oluşturacak doğal nedenlerin de olması gerekmez mi sizce?"

"Evet, elbette."

"O zaman şimdi anlıyorsunuz değil mi? Mutlu olabilmek sonucuna varabilmeniz için, önce o nedenleri yaratmanız gerekmektedir."

"Anlamaya çalışıyorum..."

"Nasıl olabilirsiniz ki mutlu? Yani nereden gelebilir bu mutluluk? Bir an içinde, her yanı mutluluk sarması beklenebilir mi?"

"Hayır, elbette bu mümkün değil."

"O zaman madem mutlu olmak istiyorsunuz, mutlu olun!"

"Nasıl?"

"Bilmem, nasıl mutsuz oluyorsanız işte öyle...!"

Nezir, onun bu son cümlesinden sonra bir müddet sessiz kaldı. Hiçbir şey anlamadığı yüzündeki tüm mimiklerden belli oluyordu. Faro, onun bu çaresiz bakışlarını saran bir gülümsemeyle söze devam etti.

"Aslında mutluluk sevmek gibidir. Hiçbir nedeni olmadan da mutlu olabilirsiniz. Ama mutlu olmak için pek çok nedenleriniz varsa; onlar olmayınca mutsuzluğunuz olur. Mutluluğu hep bir takım nedenlere bağlıyorsanız, 'şöyle olursa, böyle olursa ancak o zaman mutlu olurum diye' o zaman mutluluğu yakalamanız çok zor. İnanın ki, mutsuz olmak için ne kadar çok neden bulabiliyorsanız, mutlu olmak içinde o kadar çok neden bulabilirsiniz. Hatta belki de çok daha fazlasını... Ama etrafınıza baktığınızda sadece mutsuz olabileceğinizi seçiyorsanız, o zaman her şeyi çok eksik görüyorsunuzdur. Ve kendi mutsuzluğunuzun kapılarını, siz kendi kendinize açıyorsunuzdur. Şu koca evrende, yaratılmış her bir şeye bakıp bakıp da bu kadar mutsuz olmayı başarabilen birinin, mutlu olmayı aslında çok daha kolay başarabileceğini düşünüyorum. Çünkü mutsuz olabilmenin, mutlu olmaktan daha zor olduğunu biliyorum. Şimdi ben size soruyorum; nasıl kolay bu kadar mutsuz olmak? Asıl siz bana anlatın...!"

Nezir onu yanıtlamadı. Çünkü aslında verecek bir cevabı olmadığını fark etti. Sorduğu sorunun yanıtını, henüz gerçekten bilmiyordu.

Faro yerinden kalkarak, işinin başına geri döndü. Ama Nezir bir müddet daha orada, sırtını kiraz ağacına yaslayarak oturdu. Faro'nun sorduğu son soru, onu derinden etkilemişti. Bir müddet bir cevap bulup bulamayacağını düşündükten sonra yeniden tarlaya döndü ve bütün günü orada onunla çalışarak geçirdi.

Rüzgar Ekmek...

Ertesi sabah Nezir, şiddetli bir kamyonet gürültüsüyle uyandı. Devamlı marşa basılmasına karşın, kamyonet bir türlü çalışmıyordu. O da neler olduğunu merak ederek hemen yatağından çıktı ve koridordaki camdan perdeyi aralayarak dışarı baktı. Faro bahçedeki kırmızı kamyonetin içindeydi ve onu çalıştırmaya uğraşıyordu ama bir türlü olmuyordu.

Nezir hemen üzerine bir şeyler alıp dışarı çıkarak, "Günaydın," diye seslendi. Faro, Nezir'i başıyla selamlarken, bir yandan da durmadan marşa basmaya devam ediyordu. "Çalışmıyor galiba?" dedi Nezir, kamyonete doğru yürürken.

"Çalışır birazdan, hep böyle yapar bu," diye Faro ona dert yanar bir ifadeyle açıklarken, o sırada gerçekten de kamyonet bir anda çalıştıverdi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Kasabaya... Gelin isterseniz. Alışveriş yapacağım."

"Tabi, çok sevindir. Bende iyice bir dolaşmış olurum," deyip hemen kamyonetin kapısını açarak, koltuğa atladı.

Faro, Nezir'in ricası üzerine, etrafı ona daha fazla gezdirebilmek için kasaba merkezine giden yolu epeyce uzatmıştı. Ormanlık alanın etrafından dolaşarak, bol ağaçlıklı ince yollardan geçmiş, neredeyse kasabanın diğer ucuna kadar gitmişti. Nezir'in, yol boyunca izlediği eşsiz kumsallar, bu kasabanın sandığından çok daha fazla doğal güzelliğe sahip olduğunu düşünmesine neden olmuş ve onu oldukça etkilemişti.

Kasabanın merkezine vardıklarında, Nezir büyük bir dikkatle etrafına bakınmaya başladı. Çünkü daha önce sadece otogar ve çevresinde zaman geçirmişti ve kasabanın içini çok merak ediyordu.

Çoğunluğu iki yada en çok üç katlı binalardan oluşan büyük bir ana caddesi vardı. Ve neredeyse bütün dükkanlar, o caddenin üzerinde konuşlanmıştı. Çevre çok temizdi ve doğaya çok önem verildiği etraftaki sık ağaçlardan, her yere bol bol serpiştirilmiş çiçeklerden anlaşılabilirdi. Aslında etrafın çok fazla kalabalık olduğu söylenemezdi. Genel olarak kendi halinde, sakin bir yerdi.

Berber büyük ana cadde üzerinde yürümeye başlayarak, orada bulunan mağazalardan bazı temizlik malzemeleri ve tarlada kullanmak üzere bazı gerekli ilaçları aldılar. Faro aldıklarını, çoğunlukla avladığı balıklarla ya da tarlasından topladığı ekinlerle değiş tokuş ediyordu. Ve bu da, bazen kasabadakilerin daha çok işine geliyordu.

Neredeyse bütün sabahı ve öğleden sonrayı alışveriş yaparak ve kasaba ahalisi ile sohbet ederek geçirdiler. Bu arada Nezir de, kasabadaki pek çok kişiyle tanışma fırsatı buldu.

Giderek o kasabaya daha fazla ısındığını hissediyordu. İçinde bir yerlerde, orada olduğu için gerçek bir sevinç vardı. Günlerini Faro'yla beraber, oranın döngüsü içinde geçirmek ve ona kattığı farklı deneyimleri yaşamak çok hoşuna gidiyordu.

Bunca yıl hiç yapmamış olduğu şeyleri yapıyor, hiç uğraşmadığı işlerle uğraşıyordu. Yeni insanlarla tanışıyor. Ve bu sefer onlara gerçekten oldukları gibi bakıyordu. Ne iş yaptıkları, kim oldukları, zengin olup olmadıklarıyla değil, onların yaşamdaki duruşları ve ona neler katabilecekleri ile ilgileniyordu.

Kasabadan ayrıldıktan sonra eve dönerlerken, Faro yol üzerinde bir yerde durarak, "Hadi gelin Nezir, size birini tanıştıracam," deyip kamyonetten indi. Durdukları yer, küçük köhne bir kulübenin önüydü. Öyle ki, ilk bakışta sanki orada biri yaşamıyormuş izlenimi veriyordu.

Faro aşağı indikten kısa bir süre sonra, kulübenin kapısı açıldı. Ve içerden orta boylu, normal kiloda, ince kenarlı gözlükleri olan, saçları seyrelmiş ve kırılmış bir adam çıktı. Üzerinde koyu renkte kadife bir pantolon ve ince bir boğazlı kazak vardı. Bu kibar görümlü beyefendi, Faro'yu görünce, "Sevgili dostum, hoş geldin, nerelerdesin?" diyerek, ona doğru yürüyüp sevincin her hali içinde gülümsedi. Sıkıca kucaklaştıktan sonra, sohbeta dalıp birbirleriyle şakalaşmaya başladılar.

Nezir kamyonetten inmiş bekliyor ve onların neşeli kavuşmalarını izliyordu. Konuşmalarının arasında Faro, Nezir'i göstererek, "Seni tanıştırayım dostum. Bu Nezir, yeni misafirimiz," dedi.

Kibar beyefendi, "Öyle mi? Çok memnun oldum. Hoş geldiniz," diyerek Nezir'e doğru yürüyüp, elini uzattı. Tokalaşırlarken Faro, Nezir'e dönüp, "Bu da Hermet, benim kadim dostumdur," dedi.

Kapının önünde bir süre sohbet ettikten sonra, adam "Haydi içeri buyurun, beraber bir şeyler içelim," deyip onları eve davet etti. Ve Nezir ile Faro onun arkasından içeri girdiler.

Evde pek fazla eşya yoktu. Adamın uyuması için bir döşek, bir masa, iki sandalye ve pek çok kitap vardı. Isınmak içinse küçük bir soba duruyordu masanın yanında. Oldukça küçük bir mutfak ve az sayıda tabak çanağı vardı. Nezir orada bir insanın yaşamasının oldukça güç olduğunu düşündü. Tertemiz kıyafetleri ve keyifli gülümsemesiyle, adamda o evin içinde zaten bir misafir gibi görünüyordu ona göre.

Etrafa, evin her yanına saçılmış kitaplar, adamın gözündeki gözlükleri açıklıyordu. Bu adam adeta o evin değil, kitapların içinde yaşıyordu. Öyle ki, oralarda bir yerlerde bulunduğu dünya, onun gözlerinde orayı bir başka gösteriyor olmalıydı. Yoksa o evde oturmaktaki keyfi başka türlü açıklanamazdı.

Adam onlara birer fincan çay ve bisküvi ikram ettikten sonra bir sandalyeye oturdu. Nezir'de diğer bir sandalyeye oturmuştu ve Faro'da daha rahat olabileceği için döşeği seçmişti. Çaylarını yudumlamaya başladıklarında, adam söze başladı.

"Nasılsın dostum, döndüğümden beri görüşmemiştik."

"Her şey yolunda. Nezir'le buradan geçiyorduk. Onu kasabayla tanıştıyoruz bugün. Seninle de tanışmasını istedim."

"Evet, çok sevdim ziyaretinize. Nasıl geçiyor zamanınız Nezir? Kasabayı sevdiniz mi?"

"Oldukça. Herkes çok sıcak kanlı ve içten. Sevmemek elde değil. Zaten bu kasabada bir şey var. İnsanı bir kez yakaladı mı bırakmıyor."

"Öyledir. Sevgili dostumda bir zamanlar geçiyordu da sonra bir türlü gidemedi buralardan."

"Doğru. İşte öyle tuhaf bir şey var. Sanki içime sevinç doluyor, hafifliyorum adeta. Ama sanırım, sevgili Faro'nun küçük pansiyonun da çok büyük etkisi var bunda. Orada da çok farklı şeyler hissediyorum."

"Evet. Faro'nun yaşama bakışı bu hafifliği hissettirebilir. Onun için mühim olan, şu yaşamın içindeki duruşunuzdur. Yani yaşam dediğiniz şeyden gerçekte ne anladığınızdır. Gayeleriniz, istekleriniz, yönünüz önemlidir...gerçekte kim olduğunuz...!"

"Yaşamdan ne anladığınız derken...?"

"Yaşam dediğiniz şey bir neden-sonuç silsilesidir. Bunu anlayabilmek ise çok büyük bir marifettir. Çünkü zamanımızın büyük bir bölümünü şikayet etmek ve dövünmek ile geçiririz. 'Neden başıma bunlar geldi' diye. Oysa eskilerin güzel bir sözü vardır. 'Rüzgar eken, fırtına biçer' derler. Bunu hiç düşünmeyiz," dedi ve konuşmasını bitirerek çayını içmeye koyuldu.

"Lütfen devam edin," diyerek sessizliği bozdu Nezir. Onu dinlemek için duyduğu heves her halinden belli oluyordu.

"Sevgili Nezir, yaşam içinde anlamamız gereken öyle çok şey vardır ki. Neredeyse baştan başlamamız gerekmektedir. Öylesine birbirine karışmış değerler içinde nefes almaktayız ki... Ama bunu şu anda anlamamız zor. Sadece bilmemiz gereken; nedenler ve sonuçlardır. Hiçbir şey tesadüf olamaz. İyi ya da kötü, her sonucun mutlaka bir nedeni vardır. Dövmek değil, dönüp arkaya bakmak gerekmektedir.

Mevcudiyetimizin bir sebebi, hem de çok yüce bir sebebi vardır. Ve bunu bu kadar boşa harcamaya yeltenmek ise rüzgar ekmektir. Bunu anlıyor musunuz?"

"Anlamaya çalışıyorum..."

"İnsanoğlu göremediği şeylerin varlığına inanmakta zorlanır. Hele bir de bu, menfaatlerine ters düşüyor ise hepten görmeyi reddeder. Bu binlerce yıldır da böyle. Ancak yine de bu, evrensel işleyişi değiştiremez.

Ne yaparsanız yapın 'gerçek'ten ve olandan kaçamazsınız. O sizi mutlaka bulur. O yüzden yaşamdan ne anladığınız mühimdir. Çünkü, ondan anladığınız şey sizin nedeniniz olacak ve ona göre bir sonuç belirleyecektir. Bu kıymetli zamanı çok iyi değerlendirmek gerekmektedir."

"Evet, çünkü benim yaşamdan anladığım şey, yine benim bakışımı oluşturuyor.

Bakışımında, hayatımdaki olayları belirliyor. İsteklerim, hedeflerim, hayallerim hep bu bakışıma göre oluşuyor. Ve ona göre yönler seçiyorum. Ve o yönlerde beni sonuçlara götürüyor. Yani neyi seçmişsem, onunla karşılaşıyorum... Öyle değil mi?"

"Çok doğru."

"Sonrada neden böyle oldu diyorum...?"

Nezir bunu söyledikten sonra Hermet ve Faro, onun bu samimi itirafına gülmeye başladılar. Öyle neşeli, öyle içten gülüyorlardı ki, Nezir de bu kahkahalara katıldı.

Her ikisinin de odayı dolduran sıcacık havaları içine işlemiştir. Öylesine güven veren bir halleri vardı ki, Nezir az önce çok köhne bulmuş olduğu bu fakirhanede ömrünü bile geçirebileceğini düşündü bir an.

Hava kararmaya yakınken, feneri zamanında yakabilmek için oradan ayrıldılar.

Gitmeden önce bu kibar adam, Nezir'e, köpeğinin yavrularından birini hediye etti. Nezir'de, köpekleri çok sevdiği ama bugüne kadar hiçbirine sahip olacak fırsatı olmadığı için, bu hediyeyi sevinçle kabul etti. Ve yol boyunca bu küçük, sevimli, şımarık yavruya ne isim takacağını düşündü.

Son Durak

Sonraki gün, Nezir yanına Cuci'yi de alarak sahilde yürüyüşe çıktı. Bu kasabanın gerçekten çok uzun ve geniş kumsalları vardı. Ve Nezir, bu güzellik içinde kendini kaybediyordu.

İncecik sarı kum taneleri, üzerine basıldıkça yeniden şekillenerek, bu ıssız kumsallarda başka başka izler bırakıyordu. Dalgalar kıyıya vurdukça, köpük köpük sularda güneş parlıyordu. Aralara itinayla serpiştirilmiş gibi duran kayalıklarsa, o mağrur duruşlu martıların birikme yeri oluyordu.

Önünde uçsuz bucaksız deniz, ardında sessiz sakin kumsal ve karşısında Cuci bütün şımarıklığıyla deniz kabuklarıyla oynayıp dalgaların üzerine atlarken; kendini özgür hissediyordu Nezir... Öyle ki, yüzüne değen serin rüzgar onu giderek hafifletiyor, sanki kendine katıp götürüyordu.

Cuci'yle beraber bir, iki saat yürüyüş yaptıktan sonra geri döndüler. Deniz fenerinin oraya vardıklarında, Faro iskeleye bağlı duran küçük kayıkla uğraşıyordu. Nezir, onun yanına doğru yürüyerek, "Günaydın," diye seslendi.

"Günaydın, bu sabah erkencisiniz."

"Evet, Cuci'yle beraber biraz yürüyüş yaptık."

"Cuci...? Nihayet isim bulmuşsunuz."

"Evet. Siz ne yapıyorsunuz?"

"Balığa çıkacağım. Kayığa malzemeleri yüklüyorum."

"Evet, ne güzel."

"Gelmek ister misiniz? Siz ve Cuci...?"

"Çok seviniriz, değil mi Cuci?" diyerek köpeği kucağına alıp, hemen kayığa atladı Nezir.

Kısa sürede içinde denize açıldılar. Ve kara yeterince küçülünceye kadar uzaklaştılar kıyıdan. Deniz öyle sakin, öyle durgundu ki, sanki bir akvaryumun üzerinde oturmak gibiydi, o kayığın içinde olmak. Aşağıdaki balık sürüleri durmadan bir o yana, bir bu yana doğru dönüp duruyorlardı. Suyun berraklığından, kayalara tutunmuş deniz yıldızları bile rahatlıkla seçilebiliyordu.

Faro balık tutarken, Nezir kayığın önüne yüzükoyun uzanmış, denizin dibini, o hareketli sakinliği seyrediyordu. Her bir canlının birbirinden bağımsız ama uyum içindeki duruşlarını hayretle izliyordu.

"Öyle güzel ki... Burada olmak, bu dinginliği yaşayabilmek. Ruhuma nefes aldırıyor..." dedi, içine kocaman bir nefes çekerek.

"Bunu isterseniz her yerde yaşayabilirsiniz."

"Nasıl olabilir? Burası cennetten bir köşe gibi. Kaçıp sığınacağım, kendimi saklayıp koruyacağım, gizli bir ada gibi."

"Sizin için öyle. Ama belki bir başkasının, önünden geçerken uğramayı aklına bile getirmediği bir yer belki de... Ya da uğrasa bile sadece boş bir manzara olarak bakacağı bir yer. İçi doldurulmamış bir manzara..."

"Peki, ben nasıl dolduruyorum şu anda bu manzarayı?"

"Sizin beklentileriniz dolduruyor. Çünkü sizin beklentiniz kendi içinize doğru. Bu anlam ve manada bundan kaynaklanıyor. Kendinize yaklaştıkça, her şey bir anlam kazanmaya başlar. Sizde onun, buradan, yani bulunduğunuz yerden kaynaklandığını düşünürsünüz. Oysaki ruhunuza nefes aldırın şey, sizin gerçeğe yaklaşıyor olmanızdır. Yoksa içi boş ama güzel bir manzaranın size bu kadar çok şey verebilmesi mümkün olmazdı. İnanın görmezsiniz bile."

"Ama her sabah uyandığımda, bu güzel manzarayla karşılaşmak beni rahatlatıyor."

"Her sabah uyandığınızda, o günü de kendinizi gerçekleştirerek geçirecek olmak belki de sizi rahatlatan. Yoksa içinde fırtınalar koparken, o güzel manzaraların sizin için pek bir anlamı kalmazdı... Sizi buraya getiren sebep, aynı zamanda sizi rahatlatan şey aslında. Her sabah onu görüyorsunuz karşınızda."

"Böyle düşünmemiştim."

"Sizi buraya getiren şeyi hatırlıyor musunuz Nezir?"

"Evet. Çok bunalmıştım. Her şeye biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Sorular vardı kafamda, onların yanıtlarına ulaşmak istiyordum. Ve kendimi burada buldum. Derken, bu kasabada hayatımda hiç tanımadığım bir huzur karşıladı beni."

"Bu; kasabanın huzuru değil. Bu; nihayet soru sormaya başlamanın verdiği huzurdur. Cevaplara yaklaşıyor olmanın verdiği huzurdur.

Seçimleriniz Nezir... Seçimleriniz sizi buraya getirdi. İçinde bulunduğunuz düzeni baştan yapmak adına, gerçeği aramaya doğru bir seçim yaptınız. Korkarak, kendinize itiraf etmeye çekindiğiniz şeylerle, yüzleşmeyi göze aldınız.

Çaba gerektiren bir mutluluğu, görmezden geldiğiniz mutsuzluğa tercih ettiniz.

Siz bir seçim yaptınız. İşte sırf bu yüzden bile, bundan sonra her şeyi farklı göreceksiniz."

"Evet yaptım, ama yine de korkuyorum."

"Ne güzel, bu da sizin ne kadar cesaretli olduğunuzu gösteren şeydir. Hem korkup hem de yürümeye devam ediyorsanız, bu sizin kararlı ve cesaretli duruşunuzdur. Ve yaşamda bunu fark edecek ve size yardım edecektir. Emin olun."

"Sanki buradan ayrılırsam her şeyi kaybedecekmişim gibi geliyor."

"Hep bir şeyler gerekir, bizi bir yerlere götürmek için. Bazen bulunduğumuz yer, bazen yaşadığımız olay, bazen yanımızdaki kişi... Hepsinde bir bütüne doğru giden bir yolculuğun parçalarıdır. Onlar sayesinde bir şeyler yaşarız. Ve yaşadıklarımız bizi geliştirdikçe de, açılan yeni kapıların, yeni olayların önünde buluruz kendimizi.

Bunların hepsinde, bizi bir yere götürmek için, bir işbirliği içinde hareket ederler adeta. Ve sonunda da, biz olmamız gereken yere varırız. O yüzden, burası sizin son durağınız değildir Nezir. Mutlaka devamı olacaktır."

"Belki de bir son durak yoktur...?"

Güldü Faro. Nezir'in bu samimi soruları ve çabası ona gençliğinde tanıdığı birini hatırlatmıştı. Yavaş yavaş toparlanarak "Gidelim mi artık?" diye sordu. Ve Nezir'in de onaylamasıyla kıyıya doğru yola çıktılar.

Bulutların Üstüne

Kıyıya vardıklarında, hava neredeyse kararmak üzereydi. Eve girer girmez, Faro avladığı balıklar ile akşam yemeğini hazırlamak üzere mutfağa doğru yöneldi. Nezir de, Cuci'yi oynaması için bahçede bırakarak, yemeğe kadar biraz kitap okumak için odasına çekildi.

Faro'nun hazırladığı enfes balık ziyafetinden sonra yeniden satranç oynamaya karar verdiler. Faro mutfakta kahveleri hazırlarken, Nezir de çalışma odasına giderek, ışıkları yaktı. Onun tarif ettiği yerdeki, küçük radyoyu bulup istediği kanalı ayarladı. Koltukları düzeltip, yastıklarını kabarttıktan sonra da, kütüphaneleri incelemeye koyuldu.

Her ikisi de, neredeyse alabileceğinden fazla kitapla doluydu. Pek çok ciddi romanın yanı sıra, bilimsel kitaplarda vardı. Psikolojiden, astronomiye kadar çok geniş bir yelpazesi vardı bu kütüphanelerin. Neredeyse şehir kütüphaneleri gibi, aradığın her şeyi bulabilirdin. Faro'nun, kendisini her geçen gün ne kadar şaşırttığını düşündü Nezir. Bu kendi halindeki sakin fenerciden, asla beklenmeyecek kadar farklı uğraşları vardı onun.

Daha sonra çalışma masasına şöyle bir göz attı. Üzeri kağıtlar, kalemler ve çalışma notlarıyla doluydu. Birkaç kitap da açık duruyordu ve sayfaların bazı bölümleri işaretlenmişti. Boş zamanlarını bu odada geçirdiğini biliyordu. "Demek ki, bunlar üzerinde çalışıyor," diye geçirdi içinden.

Genel olarak sade bir odaydı. İçindeki kitaplar, kağıtlar, kalemler ile tam bir çalışma odasıydı. Faro'nun ayak seslerinin koridorda işitilmesiyle beraber, Nezir şöminenin karşısındaki koltukta yerini aldı. Faro elinde iki fincan kahve ile odaya girerek "Hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, sanırım... Geçen akşamki çetin maçtan sonra, bu akşam daha iyi hamleler yapmayı umuyorum," diye heyecan ve isteğini belirtir şekilde yanıtladı.

Faro kahveleri sehpa bırakarak koltuğuna geçti ve "Buyurun o zaman" deyip Nezir'e başlamasını işaret etti eliyle. Ve bunun ardından bütün akşamı satranç oynayarak geçirdiler.

Gecenin sonunda, Nezir uyumaya gitmeden önce, kütüphaneden birkaç kitap ödünç alıp alamayacağını sordu. Faro'da onları paylaşmaktan büyük mutluluk duyacağını belirterek, istediği zaman istediği kitabı alabileceğini söyledi. Ve daha sonra, Cuci'yi gece üşümemesi için evin içine alıp, kapının yanındaki paspasa yatırarak uyumaya gittiler.

Gün ışığı kendini belli etmeye başladığında, bahçedeki tavuklardan gelen tuhaf sayılabilecek gürültüyle yatağından sıçramıştı Nezir. Tavuklar gıdaklamanın ötesinde sesler çıkararak, bir yandan da durmadan kanatlanıp uçmaya çalışıyorlardı. Nezir neler olduğunu merak ederek hemen yatağından fırladı ve koridordaki camdan dışarı merakla baktı.

Anlaşıldığına göre, Cuci erken uyanmış ve açık kalan salon penceresinden dışarı çıkarak tavuklarla oynamaya başlamıştı. Faro'da, tavuklarını kovalayan Cuci'nin peşine düşmüştü. Ve böylece de, evin bahçesinde görülmeye değer bir kovalamaca ortaya çıkmıştı. Öyle ki, zaten Nezir de bu manzara karşısında fazla dayanamayarak kahkahalar atmaya başlamıştı.

Faro, Nezir'i uyanmış ve pencerede kahkahalar içinde görünce, "Güleceğinize, köpeğinizi tavuklarımdan uzak tutun Nezir," diyerek biraz somurtkan bir tavırla söylendi. Ama bir yandan da, hala Cuci'yi yakalamaya çalışıyordu. Nezir onun bu sinirli halini görünce kendini tutamayarak, daha da fazla gülmeye başladı ve hemen bahçeye çıkarak Cuci'nin peşine düştü.

Böylece bahçeyi inanılmaz bir kargaşa almıştı. Sanki savaş alanı gibi her yer birbirine girmişti. Bu olanları görünce, en sonunda Faro'da dayanamayarak gülmeye başladı. Ve her ikisi de, sonunda koşmayı bırakarak, yorgunluk içinde yere oturdular. Hala gülüyorlardı. Ona gösterilen ilgiyi bir anda kaybeden Cuci'de, nihayet onlarla beraber yere çökmüştü.

"Demek ki, derdi bizi peşinden koşturmuş," dedi Nezir nefes nefese.

"Sanırım, bakın biz oturunca o da tavukları kovalamaktan vazgeçti. Galiba bizi uyandırmak için bir yöntem bulmuş kendince."

Cuci'nin sakinleştiğinden emin olduktan ve tavukları da kümeslerine koyduktan sonra içeri girerek kahvaltıyı hazırlamaya başladılar. Nezir sofrayı kurarken, Faro'da çayı

demleyip yiyecekleri dolaptan çıkarttı. Ve elbette ki, ayaklarına dolanıp duran Cuci içinde, kocaman bir tabak kahvaltı hazırlamayı unutmadılar.

Kahvaltı ederlerken Faro, "Bugün için planlarınız nedir Nezir?" diye sordu. "Aslında henüz bilmiyorum..."

"Ben yakındaki, başka bir kasabaya gideceğim. İsterseniz bana katılabilirsiniz."

"Elbette, çok sevinirim. Yeni yerler görmek çok zevkli," diye yanıtladı Nezir onu. Ve kahvaltıdan hemen sonra hazırlanmak için odasına gitti.

Kısa süre içinde kamyonete binerek yola çıkmışlardı. Yolculuk boyunca, dar ama sık ağaçlıklı bir yoldan geçtiler. Ve ağaçların yola neredeyse bir tünel şeklini vererek sarıp sarmaladığı bu tek şeritli toprak yolda, Nezir pek çok fotoğraf çekme fırsatı buldu.

Kasabaya geldikleri zaman, Nezir aslında buraya neden geldiklerini bilmiyordu. Sormak ihtiyacını hissetmemişti. Sadece Faro'yla beraber onun döngüsünde bir gün daha geçirmek ve yeni yerler görmek istemişti.

Kamyonetten indikleri yer, kasabanın merkeziydi. Faro, halletmesi gereken bazı işleri olduğunu ve o dönene kadar buralarda oyalanabileceğini söyledi.

Nezir'de çevreyi tanıyabilmek için eline geçen bu harika fırsatı, kasabanın içinde dolaşarak değerlendirmek istedi. Aslında genel havası diğer kasabaya çok benziyordu. Burada da, şehirlerdekinden farklı olarak daha küçük binalar vardı. Ve yine, çok sayıda dükkanın üzerinde toplandığı bir ana cadde kasabanın merkezi boyunca uzanıyordu.

Nezir ana cadde üzerinden ayrılmadan, sahile doğru yürümeye başladı. Etrafta pek çok insan vardı ve oradan oraya koşuşturup duruyorlardı. Mağazalara girip çıkıyorlar, birbiriyle kapı önlerinde selamlaşıp sohbet ediyorlardı. Kendilerince bir telaş içinde, bir şeyler yapmaya çalışıyorlardı.

Nezir'in içinde olmadığı ve bilmediği bir yaşam vardı orada. Caddeleri, sokakları, insanları tanııyordu. Belki de, o yüzden olup bitenlere bu kadar dışardan bakabildiğini düşünmüştü bir an... Bu tanımadığı caddelerin, bilinmeyen insanların halleri çok ilgisini çekmişti. Ve kiminin asık suratı, kiminin kederli bakışı, kimininse ağlayan gözleri bir anda etkilemişti Nezir'i.

"Hep o aynı telaşın içinde kendini de var etmeye çalışırken, etrafında olup bitenleri anlamak ne zor," diye düşündü bir an. "Adını koyamadığın bir şeyin içine giriyorsun ve sadece her şey buymuş, bu kadarmış gibi hareket ediyorsun. Böylece de, sınırlarını daha en başından biliyorsun. Çünkü sınır koyuyorsun..." diye geçiriyordu içinden ve daldığı düşünceler içinde, uzunca bir süre kasabada dolanıp durdu.

Yaklaşık iki saat kadar sonra Faro, yüzündeki nazik tebessümüyle kamyonetin yanına geldi. Nezir çoktan binip, oturmuştu bile.

"Evet, işlerimi bitirdim nihayet. Umarım sıkılmadınız."

"Yok, hayır. Bende çevreyi geziyordum."

"Peki, o zaman isterseniz gidebiliriz."

"Tabii."

Faro, kamyonete binerken, Nezir'in düşünceli halini hemen fark etmişti. Ve yola çıktuktan kısa bir süre sonra, "Nasılınız Nezir? Sizi, bıraktığımdan çok daha düşünceli buldum," diye sordu ilgili bir tavırla.

"Evet, siz yokken bakınıyordum öyle etrafıma. Gelip geçen insanları izledim. Belki de, hiç bu kadar dışarıdan bakmamıştım. Hepimizin nasıl bir telaş içinde bir şeyler yapmaya çalıştığımızı ve kurtulamadığımız mutsuzluklarımızın, bizi nasıl da kovaladığını düşündüm..."

"Bazen hayatlarımızın içinde yapılması gereken şeyler var. Ve bunlardan kaçamıyoruz. Çok deniyoruz kendimizi o şeyin içinden kurtarabilmeyi ama olmuyor. Ya da bazen tam kurtulduk zannederken benzer bir olay, bir başka senaryoyla karşımıza geliyor. Tüm bunların nedeni nedir biliyor musunuz Nezir?"

"Nedir?"

"İhtiyaçlarınız...Durmadan kaçmaya çalıştığınız o olayın, sizi kovalıyor olmasının nedeni, sizin zannettiğiniz gibi kötü talihiniz değildir. Durmadan sizi bulan, bir şanslıklar silsilesi de değildir. Aslında hep aynı şeydir. Yaşamdan almanız gereken bir deneyim vardır. Ve bu da sizin gelişiminiz için önemlidir. Siz ondan kaçtıkça, o sizi kovalıyor gibi görünür."

Aslında kovalamıyor. Sadece, siz onu alana kadar, o hep orada duruyor o kadar. İşte evrenle uyum içinde olabilmek, yaşamla beraber salınabilmek bu yüzden önemlidir. Çünkü siz karşı durup direndikçe, sadece zaman kaybetmiş olacaksınız.

Ama kendinizi güven içinde bırakırsanız ve tüm bu olup bitenlerin bir nedeni olduğunu anlamaya çalışırsanız, belki de sevinç duyacaksınız.

Bakın Nezir... Etrafınıza bakın... Ve gördüklerinize inanın artık."

"Ben aslında inanmak istiyorum ama bu korku ve endişelerden kurtulmak kolay değil. Sanki bir türlü peşinden ayrılmıyorlar insanın."

"Korkularınız ve endişeleriniz öyle yersiz ki...! Ama yaşam içinde çok tecrübesizsiniz, elbette ki doğal bunlar. Siz yeterince güçlenerek, onların gerçek olmadığını fark etmeye başladığınız anda, bir bir kaybolacaklar. Çünkü onları siz yarattınız ve yine siz yok edeceksiniz."

"Nasıl gerçek değiller?"

"Nasıl gerçekler...? Kimin için gerçekler...? Onlar sadece sizin korku ve endişeleriniz. Belki de, bir başkası için hiç yoklar bile. O zaman sadece sizin yaratıcılığınız içinde bir gerçeklikleri var. Bende diyorum ki, onlar yerine başka şeyler yaratmayı da seçebilirsiniz. Bu neye benziyor biliyor musunuz Nezir? Aslında güneşin her zaman olduğu yerde parlıyor olmasına rağmen, biz onu bulutlardan ötürü bazen haftalarca göremeyiz. Ve sanki güneş yokmuş gibi hissederiz. Oysa biraz yükselip de, o bulutların üstüne çıktığımız anda, güneşin zaten hep orada var olmakta olduğunu, ancak hemen altımızdaki bulutların bizim onu görmemize engel olduğunu fark ederiz.

İşte sizin korku ve endişelerinizde, sizin bulutlarınız olmaktadır. Ve böylece, güneşi de yok zannetmektesiniz...

Yükselin ve bulutların üzerine çıkın artık..."

Nezir yol boyunca yaptıkları bu konuşmanın etkisinde o kadar kalmıştı ki, eve geldiklerini bile fark edemedi. Bugüne kadar büyük bir gerçeklik olarak ele aldığı şeylerin, aslında hiç varolmama ihtimallerini düşünmek bile ona yeni pencereler açmıştı.

Yıllarca gölgesinde kalarak yaşadığı ve onlara göre yaşamını şekillendirdiği pek çok duygudan, bir an için bile olsa kendini sıyrılmış hissetmek, öyle başka bir şeydi ki... "İşte gerçekten özgür olmak, bu olmalı" diye geçirdi içinden... "Kendi kendimizi hapsettiğimiz, esaretlerimizden kurtulmak!"

Sonsuz Çeşitlilik

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Cuci'yi gezinmesi için sahilde yürüyüşe çıkardı Nezir. Sürekli dönüp duran fenerin ışığı ile aydınlanan yerlerin dışında, kumsal oldukça karanlık sayılırdı. O da fazla uzaklaşmadan, yakınında bulunan kayaların üzerine oturdu.

Hava oldukça serindi. Hırkasının önünü ilikleterek, Faro'dan ödünç aldığı atkıyı sıkıca boynuna doladı. Bir yandan da, çok uzakta, açıkta demirlemiş gemilerin ışıklarını izliyordu.

Koskoca denizin ortasında, küçücük birer nokta gibiydiler. Hiç kimsenin bilmediği, farkına bile varmadığı bir dünya vardı onların içinde. İşte öylece tek başlarına, gecenin karanlığına inat, bu koca denizin ortasında duruyorlardı. Kim bilir içlerinde kimler vardı? Kim bilir neler yaşıyordu? Ve kim bilir ne hayalleri, ne umutları vardı?

Gerçekten öyle çok insan, öyle çok yaşam ve öyle çok hayal, umut, keder vardı ki. Hiçbiri de, bir diğerine benzemiyordu. Ve bu çeşitliliğe rağmen, düzen yine de hiç bozulmuyordu.

Hiç kimsenin elle tutamadığı, belki gözle de göremediği ama inkar edilemez bir düzen vardı. Ve bu düzen, sen ne yaparsan yap, kendi kurallarını kendi koyuyordu. Sanki iyilerin hep kazandırıldığı, kötülerinse cezalandırıldığı çizgi filmler gibi; yaşam da hep iyiyi işaret ediyordu. Çünkü neyle uğraşırsan, onu alırsın diyordu. "Belki de çok basit," diye düşündü bir an. "Uğraştığın şeye sahip oluyorsun ya da yolunda gittiğin yere varıyorsun! Nasıl ki, bir tarlaya neyin tohumunu atmışsan hasat zamanında da gidip onu topluyorsun; işte yaşamın içinde de bu böyle."

O zaman, bütün mesele sadece seçim yapmaktaydı...

Öyle çok çeşitliliğe müsaade eden bir yerdi ki burası... İlk bakışta, neredeyse ne yapmak istesen, onun imkanlarını önüne sunuyordu. Hemen her şey, en kısa yoldan sonuca varmaya hazır hale geliyordu. Ama belki de, bu bir dönüm noktasıydı. Çünkü

orada yapılacak bir seçim, hasat zamanında neler toplayacağını belirleyecek olan şeydi. Ve seçilen o en kestirmeler, belki de hiç bilinmedik uzunluklara dönüşecekti...

Yolculuğuna ilk başladığı zaman karşılaştığı, kendi lokantasında kendi yemeklerini pişiren yaşlı kadını anımsadı. Şimdi, onun ne demek istediğini daha iyi anlar gibiydi. Yaşlı kadın, oradan onun gibi çok yolcunun geçtiğini söylemişti. Çünkü yolun tek olduğunu, o yüzden de onu bir kez bulanların er ya da geç hep aynı yerlerden geçerek, aynı duraklara uğradığını anlatmıştı.

"Belki de hep aynı sınavlar karşımıza çıkıyor," diye geçirdi içinden. "Yolda kalıp kalamayacağını deniyor. Doğru bildiğinden ne zaman ve ne için şaşarsın ona bakıyor. Ve tekrar tekrar önüne koyuyor. Ta ki, sen artık yanılmayana dek."

Bunun sonsuz bir çeşitlilik içinde, her seferinde değişen olaylarla önüne gelebileceğini düşününce; olayların asıl nedenlerini görmenin bu kadar zorlaşmasına şaşırmadı bir an. Dışardan bakınca herhangi bir olay gibi görünen o şey, gerçekte neyi deniyor, neyi sınıyordu...? "İşte anlamam gereken bu," diye mırıldandı kendi kendine.

En kolay olan, belki de olmuş olan bir şey için üzülme. Sonra yeniden ve yeniden üzülme. Ama o olayın, ne için gerçekleştiğini, hangi eksik yönü tamamlamak için geldiğini anlamak; belki de bu tekrarları önleyebilir ve yeni deneyimlere doğru yol alabilme fırsatı verebilirdi.

Bir keresinde Faro, ona, olaylar bizi bir yerden bir yere götürmek için gelirler demişti. Öyleyse, hepsinin bir nedeni olmalıydı. Bir eksiği tamamlamak, bir zayıflığı güçlendirmek, bir yanlış yapmamayı işaret etmek gibi...!

Bunca yıl boyunca, ne çok zaman kaybetmiş olabileceğini düşündü. Ne çok şey, ne çok sıradanlıklar içinde, farkına bile varılmadan gelip geçmişti. Ama belki de, tüm o yaşananlar, onu bugünkü 'farkındalığına' ulaştırmak için olmuştu. Belki de onları yaşamasa, bugünkü sorgulamaları yapamayacak ve yanıtlarını aramayacaktı.

Nezir bu düşüncelerin içine dalıp gitmişken, bir anda pantolon paçalarının çekiştirilmesiyle kendine geldi. Uzun bir zamandır kendisine ilgi gösterilmemesinden sıkılan Cuci, oyun için kendine bir arkadaş arıyordu.

Nezir de, "Pekala. Hadi bakalım, senle biraz ilgilenmemizin zamanı geldi," diyerek yerden aldığı bir deniz kabuğunu ileriye doğru fırlattı.

Ve, "Hadi, getir onu, hadi kızım," diye bağırarak, onunla beraber kumsalda koşmaya başladı. Ta ki, Cuci yorulup sıkılıncaya kadar oynadıktan sonra eve döndüler.

Farkındalık; Giderek Genişleyen Bir Tünel

Yeni bir gün, güneşin kendini ufukta göstermesiyle başlarken, Nezir o sabah çok erken uyanmıştı. Ve çoktan çayı demleyerek, kahvaltıyı hazırlamış ve Cuci'yi de dolaşması için dışarı çıkarmıştı.

Faro uyandığında, Nezir'in bu nazik sürprizi onu çok sevindirdi. Beraber uzun bir kahvaltı ettiler. Ve Nezir'in ısrarı üzerine kahvaltıyı da yine kendisi toplayarak, bulaşıkları sudan geçirdi.

"Çok hoş bir sabah oldu sevgili Nezir. Zahmetleriniz için teşekkür ederim," dedi Faro yüzünde çocuksu ve kocaman bir gülümlükle.

"Ben teşekkür ederim asıl. Burada olduğum süre içinde bana hiç yabancılik hissettirmediniz. Kendimi evimde gibi hissediyorum," diyerek içindeki minnet duygusunu tarif etmeye çalıştı.

Kahvaltıdan sonra Nezir, kitabını ve günlüğünü yanına alarak iskeleye indi. Sonbaharın bu ılık gününde, biraz yalnız kalıp, kitap okumayı planlamıştı. Cuci de her zamanki gibi onu takip ederek, onunla beraber iskeleye inmişti. Nezir kitap okurken onu yeterince bir süre oyalaması için, önceki akşam kumsaldan topladığı deniz kabuklarını etrafa fırlatıp, onun ilgisini kabuklara yöneltti. Ve böylece rahat bir şekilde zamanını kitap okuyarak geçirdi.

Öğleden sonra hava bulutlanmaya başlamıştı ve rüzgarın da artmasıyla dalgalar epey kuvvetlenmişti. Artık dalgaların güçlü sesi, etraftaki sessizliğe hakim olmuştu. Adeta başlı başına birer melodi gibiydiler. Nezir de kitap okumaya ara vererek, gözlerini kapatmış onları dinliyordu.

Bir anda derinden gelen bir motor gürültüsüyle irkildi. Hemen gözlerini açarak, etrafına bakındı. Yaklaşan bu sesle beraber, uzakta da bir karaltı görünüyordu. İskeleye doğru gelen küçük bir sandaldı bu.

Yakınlaştıkça, gelenin Faro'nun arkadaşı Hermet olduğunu fark etti. Ve hemen sevinçle ayağa kalkıp, elini sallamaya başladı. Kısa süre içinde adam iskeleye yanaştı ve sandaldan inerken yüzünde sıcacık bir tebessümle Nezir'i selamladı. Elinde bir kova tutuyordu ve içi bir sürü balıkla doluydu. Nezir yardımcı olabilmek için hemen kovayı onun elinden aldı ve adamın sandalını iskeleye bağlamasını bekledi.

Bu sırada, Cuci de gelen misafiri hemen tanımış ve kumsalda oynadığı kabuklardan vazgeçerek hemen adamın üstüne atlamıştı.

Hermet, "Hey...bakın kim var burada," diyerek yere eğilip onu kucağına aldı. "İsim bulabildiniz mi?" diye sordu Nezir'e, köpeğin başını severken.

"Evet, Cuci. Ona Cuci diyorum."

"Harika. Sevdin mi ismini Cuci?" diyerek köpekle oynamaya devam etti. "Hem çok sempatik, hem de çok komik bir isim bulmuşsunuz. Bir anlamı var mı?"

"Evet, 'konuk' demek. Bende hayatımın içine aniden ve beklenmedik bir zamanda misafir olduğu için ona bu ismi verdim," diye yanıtladıktan sonra devam etti. "Geleceğinizi bilmiyordum, çok sevindim."

"Evet haklısınız, zaten haber vermemiştim. Sürpriz yapayım dedim. Ve akşam yemeği için de balık getirdim. Faro'nun harika yeşillikleriyle iyi gider," diyerek neşeli ve kısa kahkahalar attı.

"Faro'ya geldiğinizi haber vereyim," dedi Nezir ve elindeki balık kovasıyla beraber yokuşu tırmanmaya başladı.

Kulübeden içeri girdiğinde, Faro çoktan akşamki balık ziyafeti için hazırlık yapmaya başlamıştı bile. Nezir, yüzünde hayretini belli eden bir ifadeyle, "Ama nasıl...?" diye kekeleydi. Onun bu acemi şaşkınlığına gülerek, "Havayı hiç koklamıyorsunuz Nezir, ama hiç," diye yanıt verdi Faro ve devam etti, "Yoksa bu kadar çok nasıl ve neden sorunuz olmazdı zaten!"

Nezir, her zaman sürprizlerle dolu olmasına artık alıştığı Faro'ya, bir yanıt vermeyerek sadece gülümsedi. Çünkü onu şaşırtmaya devam edeceğini biliyordu.

Faro'nun muhteşem lezzetli salataları ve taze balıklar ile kulübenin hemen önüne kurdukları sofrada, çok keyifli bir akşam yemeği yediler. Hatta Cuci bile sadece kendisi için özel olarak pişirilmiş koca bir balıktan nasibini aldı.

Gece olunca bulutlar dağılmış, gökyüzü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkmıştı. Hava oldukça serindi ama öyle güzel sohbet ediyorlardı ki, Nezir üşüse bile hissedemiyordu. O ikisi arasında öyle sıcak, öyle içten bir bağ vardı ki; insan oradaki sevgiyi sanki elle tutabilecekmiş kadar yoğun hissediyordu.

Ama aslında, bu sadece birbirlerine karşı olan bir şey değildi. Onları düşündüğü her an içinde, mutlaka bu yoğun sevgi duygusu bir yerlerde vardı. Gözlerinin içinde, işte tam orada, her zaman birilerine verilmek üzere hazır. Bu, her iki adamda hiçbir şeyi ayırmaksızın, yaratılmış olan her şeye karşı öyle ince ve derin bir saygı hissediyorlar ve öyle ciddiye alıyorlardı ki; bunu görmemek mümkün değildi.

Nezir bir keresinde, Faro'nun su kenarına düşmüş bir örümceği kurtarmak için verdiği zahmetli çabaları hatırladı. Yüzünde yine aynı tebessüm vardı. Çünkü hiçbir şeyi ayırmıyor, yaratılmış olan her şeyin bir nedene, bir sebebe hizmet ettiğini biliyor ve bu düzenin var etmiş olduğu her şeye karşı saygı duyuyordu. Ve bu saygı öyle gerçek, öyle derinde bir yerdedi ki; gerçek sevgiyi açığa çıkarıyordu.

İşte bu yüzden Nezir, bu iki adamla bir arada bulunduğu, ne zaman ne de mekan duygusuna ait izler bulabiliyordu içinde. Sonunu bucağını bilmediği, tarifi sonsuzlukla eş bir genişleme hissi onu kavlıyor ve varlığını mutlulukla dolduruyordu. Kendini tam hissediyordu. Hangi zaman ve mekan içinde olduğunu ayıramadan, sadece olması gereken yerde olduğunu hissederek, huzur buluyordu.

"Daldınız Nezir...," dedi Hermet.

Nezir ona yöneltilen soruyla kendine geldi. "Evet. Sizin sohbetleriniz insanı pek buralarda bırakmıyor. Alıp bir yerlere götürüyor. Neresi olduğunu tarif edip bilemesem de, yine de alıp götürüyor..."

"Bir yerlere gittiğinizi görebilmeniz, yakında gittiğiniz yeri de göreceğinize işaretler," diye yanıtladı onu Hermet sakin bir sesle.

"Öyle mi dersiniz?"

"Evet, elbette. Farkındalık giderek genişleyen bir tünel gibidir. Belki ilk önce girişi bulmak zordur. Karanlıklar içindeki küçük ışığı fark edip seçebilmek güçtür. Ancak girişi bir kez yakaladıktan sonrada, giderek genişleyen bir yoldur. Hatta şu an sizin aklınız hayalinizin alamayacağı kadar genişleyebilir. Ve o zaman, göremediğiniz o kadar çok şeyi görür hale gelirsiniz ki; bir anda her yer dünyalar içinde dünyalar varmış kadar genişler. Ve sizin o karanlık zannettikleriniz, en mutlu aydınlıklara dönüşür."

"Siz bu şekilde mi her şeyi ve herkesi sevebiliyorsunuz? Hiç karanlığınız olmadığı için mi?"

"Sevgili dostum, şüphesiz ki gerçeği görememek ya da varolan bütünlüğü eksik ve parça parça görmek, birçok şeye neden olacaktır. Bulutlu bir günde, güneşin yine de orada var olduğunu bilerek gelen bulutları karşılırsanız, bu içinizdeki umudu ayakta tutacaktır. Ama karşılaştığınız bulutları her daim kalıcı zanneder ve geçen zaman içinde de güneşin oradaki varlığını unutursanız; belki de her şeyinizi kaybetmiş gibi hissedersiniz. Ve tüm umutlarınızı yitirirsiniz."

Ama siz hangi yolu seçerseniz seçin, güneş her zaman o bulutların ardındadır. Ve yeniden parlayacağı zamanı beklemektedir. Sizde, o yeniden görünene dek, ne kadar farkındalık içinde olur ve onun varlığını unutmazsanız; kendinizi o kadar aydınlık içinde tutarsınız. Ve emin olun, o zaman da yolunuzu daha iyi görür ve bulursunuz. Çünkü ortalık karanlıkken, o dönmekte olduğunuz köşenin, doğru köşe olup olmadığını ayırt etmek çok zordur."

Hermet'in sözleri bittikten sonra, Nezir düşünceli bir sessizliğe bürünmüştü. O kadar ki, onların sofrayı toplamakla meşgul olduklarını bile fark edemedi. Bir süre sonra, kendini düşüncelerinden alıkoyabildiğinde, herkesin uyumaya hazırlandığını fark etti.

Hemen telaşla kulübeden içeri girerek "Ben söylediklerinizden çok etkilenmişim herhalde. Dalmışım, size yardımcı olamadım," dedi mahcup bir sesle. Her ikisi de, onun bu dalgın halini anlayışla karşılayarak gülümsediler. Hermet, "Olsun düşünmek ve bulmak için harcadığınız süre, her zaman çok kıymetlidir," diyerek onun utanmış ve sıkılmış halini biraz rahatlatmak istedi. Ve hemen ardından da Faro söze karışarak, "Ama bu yarın sabah kahvaltıyı sizin hazırlamayacağınız anlamına gelmez tabi ki, sevgili Nezir," dedi ve bu hep beraber gülüşmelerine neden oldu.

Kısa bir süre sonra Nezir, her ikisine de iyi geceler dileyerek uyumaya gitti. Yatağına yattığında da, belki de yaşamında ilk kez aralanmaya başlayan bu 'farkındalık' kapısının, hiç kapanmaması için dua ederek uyudu.

Kum Taneleri

Gerçekten de Nezir söz verdiği gibi sabah erkenden kalkarak, Faro ve Hermet uyanmadan kahvaltıyı hazırladı. Ve uyanmaları için beklemeye başladığı sırada, "Günaydın Nezir, sözünüzü unutmamışsınız gerçekten," diyerek Hermet yemek masasının bulunduğu salona girdi.

"Evet, elbette. Dün akşamki harika ziyafetin karşılığını vermek istedim."

"Epey uğraşmışsınız belli. Sofra harika görünüyor. Hiçbir şey eksik değil."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Nezir. Yüzünde yaptığından gurur duyan bir ifade vardı.

O sırada Faro'da havayı koklaya koklaya odaya girmişti ve "Burnuma enfes kokular geliyor," dedi muzır bir gülüşle.

"Evet Faro, dostumuz bizim için harika şeyler hazırlamış," diye yanıtladı onu Hermet.

"Eh, o zaman ne duruyoruz, bir an evvel başlayalım," deyip hemen sofraya oturdu Faro.

Uzun sayılabilecek bir kahvaltı ettikten sonra, henüz hala sofrada oturmaya devam ederlerken, Hermet o gün için bir plan yapıp yapmadıklarını sordu. Ve Faro'da özel bir programları olmadığını söyledi. O da bunun üzerine, kasabadan yaklaşık yetmiş kilometre uzaklıkta bulunan antik şehri Nezir'e gezdirmeyi teklif etti.

Nezir bunu duyar duymaz, "Evet harika olur," diyerek sevinçle yerinde sıçradı. Bir anda yüzünde öyle heyecanlı ve çocuksu bir ifade olmuştu ki, sanki şehir her an yerinde olmayabilirmiş ve onu kaçırabilirmiş gibi bir telaşı vardı adeta.

Bunun üzerine Hermet de, "Merak etmeyin Nezir, antik şehir gerçekten çok uzun zamandır orada duruyor" diyerek gülmeye başladı.

"Evet, doğru. Ben heyecanlandım galiba biraz," diye yanıtladı ve onun kahkahalarına aynı içtenlikle katıldı.

Bunun ardından, kısa sürede hazırlanıp yola çıktılar. Cuci'yi de yanlarına alarak, kamyonetin arkasına bindirdiler. Antik şehre varmak, yaklaşık bir-bir buçuk saat sürüyordu. Uzun zamandır da yollarda herhangi bir yenileme çalışması yapılmamış olduğu için, yol oldukça engebeli ve çukurluydu. Her ne kadar Faro kamyoneti kullanırken dikkat etmeye çalıştıysa da, yine de oraya varana dek epey hareketli bir yolculuk geçirdiler.

Şehrin giriş kapısı olarak kabul edilen yerin yakınlarında bir yerde kamyoneti park ettikten sonra şehrin içine girerek yürümeye başladılar. Nezir burayı ilk defa geziyor olduğu için oldukça yavaş ilerliyorlardı. Ve bir yandan da Hermet, Nezir'e kısaca şehrin tarihini anlatıyordu.

Antik şehrin geçmişi neredeyse M.Ö.VII. yüzyıla kadar uzanıyordu. Şehir deniz kıyısında oldukça büyük bir alana kurulmuştu. Hatta bir bölümünün de sular altında kaldığı söyleniyordu. Meydana gelen depremler ve toprak kaymaları ile şehir, zaman içinde denizin altına doğru kaymıştı. O nedenle suyun sığ olduğu yerlerde, kalıntıların derinlere doğru devam ettiği rahatça görülebiliyordu.

Her bir tarihi yapıyı tek tek inceleyerek neredeyse tüm günü antik şehirde geçirdiler. Ve akşamüzeri olduğunda çok yorgun oldukları için, kamyonete binip hemen yola çıkmak yerine yakınlarda bir yerlerde biraz dinlenmeye karar verdiler. Böylece önlerine çıkan ilk çay bahçesinden içeri girerek, bir masaya oturdular. Uzunca bir süre hiç konuşmadan çaylarını içerek, bu antik kentin yamacında denizin güzelliğine daldılar.

Bir süre sonra Hermet, Nezir'in bütün gün boyunca sessiz kaldığına dikkat ederek, "Nasılsınız Nezir, bugün biraz keyifsiz gibisiniz, hep dalıyorsunuz. Antik şehre duyduğunuz heyecan bile sizi canlandırmaya yetmedi sanırım," diyerek onu biraz konuşturmak istedi. Nezir elindeki çay bardağını masaya bırakıp, gözlerini daldığı ufuk çizgisinden hiç ayırmadan, "Bilmem, öyleyim galiba. Yaşam bazen yoruyor. Düşünecek çok fazla şey var," diye yanıtladı onu.

"Öyle mi? Neler düşünüyorsunuz?"

"Belki de her şeyi. Geçmiş, yaşadıklarımı, hatalarımı, pişmanlıklarımı ve elbette geleceği. Bazen içimdeki haksızlık duygusuna engel olamıyorum. Başıma gelenlerin bazen bir hata olduğu hissine kapılıyorum. Hatta belki de, bunlar benim başıma gelmemeliydi bile diyorum..."

"Yaşam çok kıymetlidir sevgili Nezir. Her nerede olursa olsun, hangi formda olursa olsun, öyle yüce bir zenginliktir ki....

Ve herkesin bir yaşam planı vardır. Bir anlamda sizin kader dediğiniz şey yani. O yüzden emin olabilirsiniz ki; şu an bulunduğunuz yer, şu an bulunduğunuz nokta sizin için en iyi olandır. Yaşamınızda öğreneceğiniz dersler, yaşayacağınız deneyimler için en uygun şartlar ve koşullardır.

Belki de başka bir yerlerde, başka bir şeyler yaşamayı düşlemeden önce, sahip olduğunuz koşulları değerlendirmelisiniz. Sizin için hazırlanmış, bu eşsiz ve çok kıymetli öğrenim yerindeki hedefleri başarıyla tamamlamalısınız."

"Ben, pek böyle düşünmedim sanırım. Daha çok başıma gelenleri sorgulamakla yetindim. Ve keşke olmamış olsalardı diye diledim, hem de belki de defalarca."

"Dediğim gibi, yaşam çok kıymetlidir. En küçük bir parçasını bile kaçırmadan deneyimlemelisiniz. Çünkü sadece bir deneyimi tamamladığınızda, yenilerine fırsat bulabilirsiniz. Eğer bir şekilde, yaşadığınız deneyimlerin size kattığı zenginliği göremez ve onları reddederseniz; siz onu aşana kadar yeniden ve yeniden önünüze gelecektir. Çünkü aşamadığınız şeyler, sırayla önünüzde bekledikleri sürece asla gerçek gücünüzü ve varlığınızı ortaya çıkaramazsınız. O yüzden, deneyimlerinizi sevin ve onları coşkuyla kucaklayın. Sizi, size ulaştırdıkları için; gerçek gücünüzü size yeniden hatırlattıkları için.....!"

"Belki de haklısınız. Yaşama izin vermek lazım. Kendiliğince akarken, bize neler getireceği hiç belli olmuyor. Olayları kontrol edip, onları yönetmeye çalışmak yerine; yaşamın bizler için her şeyi kendi bildiği gibi hazırlamasına müsaade etmek en iyisi belki de."

"Aslında, ne geçmiş, ne de gelecek... Sadece 'şimdi' vardır. Ve 'şimdi'nin içinde yaşadığınız, canınızı sıkan bu deneyimlerin hepsi gereklidir. Sık sık 'neden başıma bu olaylar geliyor' gibi sorular sorarsınız. Ama yaşamın sınavları, aslında tüm bunların seyrine

göre oluşur. Çünkü tüm bunlar, bu imkanlar içerisinde çeşitli deneyim ve sınavlar geçirmek içindir. Ki, gelişimimizi tamamlayabilelim. Uyum ve esneklik gösterelim. Pes etmeden, yaşamdan caymadan, yılmadan, yolumuza devam edelim. İşte bu; yaşamın ta kendisidir!”

Hermet konuşmasının ardından, uzun bir süre sessizlik masaya hakim oldu. Nezir dinlediklerini anlamaya ve hazmetmeye çalışıyordu. Az önce üzerinde hissetmekte olduğu o kasvetli hava, yavaş yavaş dağılmaya, açılmaya başlamıştı. Sanki daha rahat nefes alıyordu. ‘Başıma gelen felaketler’ diye nitelediği olayları, büyümesi ve genişlemesi için yaşamın ona bir yardımı olarak algılamaya başlamıştı. Bu da, içindeki haksızlık duygusunun yavaş yavaş silinmesine yardımcı oluyordu.

Çay bahçesinden kalktıktan sonra kamyonete doğru yürürlerken, Faro hemen önlerinde uzanan kumsalı işaret ederek sordu, “Şunları görüyor musunuz Nezir? Bu koskoca kumsaldaki, binlerce, milyonlarca küçük kum tanesini...?”

“Evet, görüyorum,” diye yanıtladı Nezir merakla.

“İşte bunların en ufak bir tanesinin bile bir sebebi var biliyor musunuz? Bu, şu demek oluyor: böylesine küçük bir şeyin bile koskoca evrende bir varlığı, bir sebebi, bir oluşumu var ise; sizlerin bu yaşam içinde tesadüflere denk geliyor olmanız neredeyse imkansız gibi bir şeydir. Yani; ne olmayacak olanı oldurabilir, ne de olanı durdurabilirsiniz. Sizin yaşam planınız, sizin için olacakları ve olmayacakları zaten hazırlar.

O yüzden, yaşamın içinde fazla hesap yapmaya ne gerek vardır ne de buna zaman aslında. Çünkü o, her gün yeni, yepyeni bir oluşumla karşınıza zaten çıkıyor. Hiçbir an, bir diğerinin aynısı olamaz bu evrende. Sürekli değişir ve devamlı yenilenir. Birbirinin tekrarı sandığınız o anlar, sadece sizin yanılgınızdır. Çünkü yaşam, her gün sonsuz bir sevgiyle yeniden oluşuyor ve yeniden yapılıyor.”

Faro sözlerini bitirdiğinde, neredeyse kamyonete varmışlardı. Hava kararmadan eve varmak için, hemen yola çıktılar. Yol boyunca Nezir, bu iki adamın o çay bahçesinde ona anlattığı şeyleri düşündü. Kalbinin derinliklerinde bir yerlerde, içindeki soruların yanıtlarına giderek yaklaşıyor olduğuna dair bir his vardı. Ve Hermet’in de söylediği gibi, “Gerçekten de, şu an bulunduğum yer, benim için en doğru yer sanırım,” diye geçirdi içinden.

Mutluluk, Yaşama Ne Kadar Genişliği Olan Bir Pencereden Baktığınla İlgilidir.

Ertesi sabah erken saatlerde, Faro ve Nezir çalışmak için tarlaya gittiler. Öğleden sonra bazı gerekli malzemelerin alınması için kasabaya gitmek gerekince, Nezir buna seve seve gönüllü oldu. Ve eve gidip üzerini değiştirdikten sonra, Faro’nun alınacakları yazdığı kağıdı cebine koyarak yola çıktı.

Kısa zamanda kasabaya varmıştı. Faro’nun her zaman uğradığı nalburun önünde kamyonetini park ettikten sonra, içeri girdi. Dükkanın kapısında açılıp kapandıkça ses çıkaran, iple asılmış küçük çanlar vardı. Böylece dükkan sahibi arka taraftaki depo bölümünde de bulunsa, müşteri geldiğinden haberdar oluyordu.

Nezir içeri girdikten birkaç saniye sonra adam depodan çıkıp, ellerini önüne asmış olduğu önlüğe silerek yanına geldi.

Nezaketli bir tonla, “Buyurun,” dedikten sonra Nezir’in siparişini vermesini bekledi.

“Şu listedekileri rica ediyorum,” diyerek kağıdı uzattı Nezir.

“Tabi,” diyerek elinden listeyi alıp, yazılanları hemen hazırladı. Ardından da, “Siz geçen günde gelmiştiniz değil mi? Faro’yla beraber...?” diye söze devam etti. Bir yandan da malzemeleri poşete yerleştiriyordu.

“Evet, çok doğru,” diye yanıtladı Nezir onu yumuşak bir gülümsemeyle.

“Faro nasıl, çok selamlarımı iletin lütfen.”

“Oldukça iyi. Elbette selamlarınızı söylerim,” diye yanıtladıktan sonra adamdan poşeti aldı. Ve parasını ödeyip, iyi günler dileyerek dükkandan ayrıldı.

Geri dönmeden önce kasabada kısa bir yürüyüş yaparak, biraz dolaşmak istedi. Vakti vardı ve bu kasabanın sevimli sokaklarında dolaşmak ona keyif veriyordu. Bir süre ana caddedeki mağazaların vitrinlerine bakarak oyalandı. Daha sonra, küçük ara

sokaklara dalarak evleri, okulları, parkları, insanları inceledi merakla. Her defasında bu kasabaya biraz daha alışıyordu.

Geçen zamandan habersiz öylece dolanıp dururken, meydandaki saat gözüne ilişmişti. Ve bir anda, saatin ne kadar ilerlemiş olduğunu fark etti. Hemen adımlarını biraz daha büyüterek, hızlı hızlı kamyonete doğru yürümeye başladı. Neredeyse aracına varmak üzereydi ki, ardından bir elin uzanıp omzuna dokunduğunu hissetti. Çok tanıdık bir ses ona, "Nezir...bu sen misin...?" diye seslendi hayretle.

Arkasına döndüğünde, çok uzun bir süre beraber çalışmış olduğu eski bir iş arkadaşı ile karşılaştı. Her ikisi de çok şaşkındı ve aynı anda birbirlerine, "Burada ne işin var?" diye sorup ardından da gülmeye başladılar. Nezir söze devam etti, "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum doğrusu. Neler yapıyorsun? Yolun nasıl düştü buraya?" "Aslında şehirlerarası bir yolculuk yapıyordum. Ancak, buraya yakın bir yerde arabam bozuldu. En yakın tamircide bu kasabadaymış ve çekici ile arabayı buraya getirdiler. Bende tamir etmelerini bekliyorum. Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun burada?" "Ben aslında bir süredir burada kalıyorum. Yani geçici olarak. Uzun bir tatile çıktım diyebiliriz..."

"Öyle mi? Seni gördüğüme hem çok şaşırdım hem de çok sevindim."

"Evet bende. Vaktin varsa beraber bir şeyler içelim, sohbet ederdik."

"Çok isterdim, ama aracımı bir an önce alıp yola devam etmeyelim. Bir toplantıya yetişmem gerekiyor. İşler nasıldır bilirsin!"

Kısa bir süre daha sohbet ettikten sonra, vedalaşarak ayrıldılar. Ve Nezir kamyonetine binip, eve doğru yola çıktı. Kendini gerçekten çok tuhaf hissetmişti. Bir anda geçmişten kopup gelen bu yüz, onu içinden çoktan çıkmış olduğu bir hayatın anılarına götürmüştü. Pek çoğunu hatırlamak bile istemediği, fotoğraf kareleriyle dolmuştu zihni.

Bir zamanlar beraber yaptıkları pek çok şeyi yeniden hatırlamıştı. Ve o zamanlar nasıl bir mutsuzluk içinde kıvrandığını, korkunç acısını, ne kadar sıradan bir yaşantıya kendini teslim ettiğini ve yaşamdan hiçbir şey beklemeyecek kadar umutsuzluk içinde olduğunu anımsamıştı.

Bütün o sıkıntılı şeylerin içinden çıkabilmek için çok çaba sarf etmiş ve sonunda yaşamına baştan başlamayı göze almak pahasına yollara düşmüştü. Tek başınaydı ve gidecek bir yeri yoktu. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Ama bir seçim yapması gerekiyordu. Ya ağır aksak giden bu düzeni kabullenerek yaşamının geri kalanını da böyle umutsuzluklar içinde geçirecek ya da her şeyi kaybetmek pahasına bile olsa yaşama yeniden başlayacaktı.

Ve bir mucize olmuştu. O, yeniden başlamıştı.

Nezir'in o en güçsüz anında ortaya çıkardığı 'güç', zaten mucizenin ta kendisiydi. Çünkü bir mucizenin olabilmesi için, ilk önce onu bekleyen karanlıkların olması gerekirdi. Ve Nezir yeterince karanlıklar içindeyken ve yeterince kaybetmişken, yeniden başlamayı göze almıştı. İşte mucizeyi yaratanda buydu.

Çünkü elde etmeye başladığı bu güç, yani 'kendi gücü', aslında sahip olduğu tek gerçek şeydi. Ve bunu fark etmeye başladıktan sonra, artık yaşamındaki olaylara daha önce bakmış olduğu noktadan bakması mümkün değildi.

Yaşamıyla ilgili en doğru kararı vermiş olduğunu düşünmesine rağmen, nedense yaşadığı bu beklenmedik karşılaşma onun içinde bir yerleri darmadağın etmiş ve ona kendini güçsüz hissettirmişti. Doğru yapıp yapmadığını sorgulamasına neden olmuştu.

Bütün bu düşünceler içinde kendini kaybetmiş bir halde eve ulaştı. Tarlaya gidip, Faro'ya nalburdan aldığı poşeti verdi ve hiçbir şey söylemeden yanından ayrıldı. Odasına gidip sessizce oturarak, camdan dışarıyı seyretti. Düşüncelere dalmıştı. Ve oradan çıkabilmek için de hiçbir aralık bulamıyordu.

Biraz daha oturduktan sonra neredeyse her gün düzenli olarak tuttuğu günlüğünü alarak, iskeleye indi. Ve kendini, düşüncelerini aktardığı satırlar arasında dolanmaya bıraktı.

Faro ondaki değişikliğin farkındaydı ama yalnız kalması gerektiğini biliyordu. Çünkü ancak bu şekilde, duygu ve düşüncelerini rahatça çözümleme fırsatı bulabilirdi. O yüzden, kendisi konuşmak isteyene dek beklemeye karar verdi.

Gerçektende Nezir, akşamın ilerleyen saatlerinde, Faro'nun çalışma odasının kapısını çaldı. Ve kapıyı hafifçe iterek, başını aralıktan içeri doğru uzattı. Yüzünde, "Girebilir miyim?" diyen bir ifade vardı.

"Buyurun Nezir, hoş geldiniz. Bende sizi bekliyordum."

"Öyle mi? Teşekkür ederim. Belki biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm...?"

"Elbette, neden olmasın."

Nezir satranç masasının diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Faro'da tam yanındaki koltuktaydı. Hiç konuşmadan şömineden gelen çıtırtıları dinlediler bir süre. Derinden duyulan klasik müzik, Nezir'in ruhunu okşuyordu. İnsana bu odaya girdiği andan itibaren, sanki yaşanmış her şeyi unutturan, geçmiş ve gelecek olanı değil de, sadece içinde bulunduğu 'an'ı hissettiren bir şey vardı... Bu, sanki bulunduğu yerde hiçbir şey yapmadan giderek genişlemek gibiydi. Ta ki, bütün ruhun güven ve sevgiyle dolana kadar...

Nezir sessizliği aklındaki bir soru ile bozarak, "Size göre mutluluk nedir? Onu nasıl ölçersiniz?" dedi üzerindeki karamsar havayla.

Faro, elindeki çay fincanını sehpa bırakarak, şöyle bir düşündü. Gözündeki gözlüklerin ardında ciddi bir ifadesi vardı.

"Bana öyle bir soru soruyorsunuz ki, beklediğiniz sıradanlıkta cevaplamam pek mümkün değil," diye yanıtladı tok bir sesle.

Nezir hiçbir şey söylemeden, Faro'nun devam etmesini bekledi.

"Mutluluk yaşamaktır. Varolmaktır... Bir sevinçtir çünkü 'olmak.'

Her yeni varoluş, bir dönüşüm demektir. Ve her dönüşümde, mutluluktur aslında. Eski bir anlayışı terk edip, yeni bir bakışa sahip olmak, zaten en basit anlamda bir dönüşümdür. Ve bu da, mutlulukların en büyüğüdür.

Mutluluğu ölçmek, yaşama ne kadar genişliği olan bir pencereden baktığınızla ilgilidir. Pencerenin aralığı dar ise, günlük olayların girdabından kurtulamazsınız. Onlarla bütünleşerek, ölçüyü onlarla koyarsınız. O zamanda, elinizde avucunuzda mutlu olmaya yetecek pek fazla bir şey bulamayabilirsiniz. Oysa zaten yaşamaktır mutluluk! Varolmaktır...!

Pencerenin aralığını biraz genişlettiğinizde, yeni yeni manzaralarla karşılaşsınız. Daha önce görmediğiniz, göremediğiniz kadar geniş bir manzara ile belki de," diyerek konuşmasına bir süre ara verdi. Çayından bir yudum aldıktan sonra yeniden devam etti.

"Ve en güzel yanı da ne biliyor musunuz? Bu pencereyi dilediğiniz kadar genişletebilirsiniz. Bunun bir sonu yok. Siz pencerenizi genişlettikçe, gördüğünüz manzarada her defasında değişecektir. Böylece o genişlikle, aynı olaylara başka başka açılardan bakacağınız için, mutluluk anlayışınızda değişecektir sizinle beraber. O dar aralıklara yaşamı sığdırmaya çalışmak haksızlık. İşte bence, asıl mutsuzluk odur."

Nezir uzun bir müddet düşündükten sonra, "Yaşamı keşfedebilmek ne büyük bir hazine. Ve keşfedecek ne kadar çok şey var. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum ve keşke daha hızlı olabilsem diyorum. Koskoca evren önümde bekliyor ama benim hızım yavaş geliyor sanki o büyük döngüye," dedi kendi yetersizliğini vurgulayarak.

Faro, Nezir'in bu samimi çaresizlik duygusu karşısında gülümsedi. Yüzündeki bu içten, şefkat dolu gülümseme Nezir'in içini ısıtmıştı. Her nasıl olabiliyorsa, öyle güven dolu bir tebessümdü ki, Nezir her defasında onunla karşılaşmaktan mutlu oluyordu.

"Aslında yaşam tıpkı slalom yapmak gibidir," diyerek devam etti Faro. "Zamanların içinde siz hızla kayıyorsunuz. Ve önünüze devamlı bir takım engeller geliyor. Önceki deneyimlerinle, bazılarının yanından kolayca sıyrılıp geçiyorsunuz. Ama bazılarının size öğreteceği şeyler, sizin deyiminizle de keşfettireceği bir yaşam var. Ve o yüzden de, bazen takılıp düşüyorsunuz. Ayağa kalkıp, yeniden kaymanız biraz zaman alıyor. Ama mutlaka kalkıyorsunuz."

Bunun en iyi tarafı da, bir dahaki sefere o engelde sizin sıyrılıp geçtikleriniz arasına giriyor. Böyle böyle öğreniyorsunuz, büyüyorsunuz. Herkesin bir duruşu, bir şekli vardır bu yaşam karşısında. Belki siz keskin virajlara daha hızlı girersiniz, o daha yavaş. Belki siz dönüşlerde daha küçük kavisler çizersiniz, o daha büyük. Ama sonuçta hepimiz bu slalomda yerimizi bir şekilde belirliyoruz.

O yüzden, gözlerinizi daha iyi açın sevgili Nezir. Bakmayı öğrenin. Ama gerçekten bakmayı. O zaman hemen önünüzde duranları, ne kadar uzakta aradığınızı fark

edeceksiniz. Ve artık sahip olmadıklarınızın peşine düşüp zaman kaybetmek yerine, zaten sahip olduklarınızı keşfedeceksiniz belki de.”

“Evet, ama o slomu yaparken takıldığım engellerin bazıları gerçekten çok canımı yakıyor. Hatta o kadar ki, bazen bir daha hiç ayağa kalkamayacağımı düşündüğüm zamanlar bile oluyor.”

“Doğru. Tüm o engelleri aşmaya çalışmak, beraberinde oldukça zor süreçleri de getiriyor . Ve bizlere, sanki her yer çok karanlıkmiş gibi görünen dönemler yaratıyor.

Ama önemli olan şunu bilmenizdir; o anda, orada yaşadıklarınız bazen size hayatın sonu gibi gelmesine rağmen, ayakta durup mücadeleye devam etmeniz, size gizli bir armağan getirecektir. Bu nedir biliyor musunuz?

Asıl varlığınız, kendiniz! İşte tüm bu meşakkatli yol, asıl sizi ortaya çıkarmak içindir. Sizin gerçek gücünüzü...!”

“Peki, ama...neden bu kadar zor olmak zorunda? Neden bu kadar ıstırap veriyor?”

“Çünkü, karşımıza çıkan her bir aşırı zorluk, bizim yine aşırı efor sarf etmemize neden olduğu için, bizim gerçek gücümüze ulaşmamıza neden olur. Başka türlü nasıl ulaşacaksınız. Bakın şöyle düşünün; ben sizin öğretmeninizim ve size bir zaman sınav yapacağımı söylüyorum. İnanın bana, eve gider gitmez yapacağınız ilk şey oturup çalışmak olmayacaktır. Aksine başka şeyler ile vakit geçirip, ‘zamanı gelince çalışırım sınava’ diyeceksiniz.

Ama ben size bu sınavı yarın yapacağımı söylersem, telaş içinde belki de hemen çalışmaya başlayacaksınız. Ve bu kısa süre içinde hazırlanırken de çok zorlanacak, ‘keşke zamanında hazırlansaydım’ diyeceksiniz. Ama yetişebilmek için de, her zamankinden daha fazla bir güç çıkaracaksınız ortaya.

İşte ben yaşamın sınavlarını da buna benzetiyorum. Zamanında hazırlanmayınca, o da bizi bir anda sıkıştırıyor. Ama her bir sınav sonunda, çok daha güçlenmiş oluyoruz. Çünkü yaşamın önümüze getirdiği, bu çok ama çok çaba sarf etmemiz gereken olayların, o çok zor deneyimlerin, hiçbiri tesadüfen karşılaştığımız olaylar değildir. Aksine bizleri geliştirmek için, bizlere sunulmuş birer fırsattır aslında.”

Faro’nun sözlerinin ardından, yeniden sessizliğe gömüldüler. Karşılarında yanan şöminenin çıtırtıları ve müzikle beraber, Nezir kendini biraz dinlendirmeye karar vermişti. Faro’nun söylediklerini düşünüyor ve onları içinde bir yerlere yerleştirmeye çalışıyordu. Neredeyse bir saat kadar, bir daha hiç konuşmadan orada öylece oturdular.

Seni, Sen Yapan Sen

Sabah olduğunda tanımadığı bir erkek sesinin adeta çıldırmışçasına bağırışıyla uyandı Nezir. İştibildiği kadarıyla Faro’nun da sesi duyuluyordu. Sanki adamı sakinleştirmeye çalışır gibi bir ses tonu vardı.

Hemen yatağından fırlayıp üstüne bir şeyler geçirerek, kapıya doğru koştu. Gerçektende tanımadığı orta yaşlı bir adam, hiç durmadan Faro’ya bağırıyor; o da adamın sinirini yumuşatmaya çalışıyordu.

Hatta onu biraz daha sakinleştirebilmek için, adamın en heyecanla bağırdığı yerin tam ortasında, “Çay içer misiniz?” diye bile sormuştu. Hem de en sakin sesiyle...

Adam da bir anda afallayarak bağırmaı bırakıp, “Hayır,” diye yanıtlamış; sonra da siniri yeniden aklına geldiği için, kaldığı yerden o gür sesiyle söylenmeye devam etmişti. Ve Nezir, bu manzara karşısında gülmek için, kendini gerçekten çok zor tutmuştu.

Kulak misafiri olduğu konuşmalardan anlaşıldığı kadarıyla, kopan bu gürültünün nedeni Cuci’ydi. “Peki bir köpek, bir adamı bu hale getirmek için ne yapmış olabilir ki!!!” diye geçirdi içinden. Ve neler olduğunu anlayabilmek için, biraz daha dikkatle dinlemeye başladı.

Adamın anlattığına göre; Cuci peşine düştüğü kediyi kovalarken, onun tarlasına girmişti. Ve kendince kediyi yakalamak üzere verdiği uğraş, adamın ekinlerini zarara uğratmıştı. Adamda haklı olarak, ona sahip çıkmamış olduğu için bütün bu olup bitenlerden Faro’yu sorumlu tutmuştu.

Ama neyse ki, kısa bir süre sonra Faro’nun zararı karşılayacağını söylemesiyle, adamın öfkesi yatıştı. Faro, ona yeniden, “Çay içer misiniz?” diye sordu ve adamda yeniden, “Hayır,” diye yanıtladı. Nezir’de artık bu sahne karşısında kendini tutamayarak, kahkahalarını serbest bıraktı. Nasıl olsa artık tartışma bitmişti. Ve rahat rahat gülebilirdi.

Adam oradan ayrıldıktan sonra, bir süre Cuci için alınması gereken önlemler hakkında konuştular. Çünkü her ikisi de, onu kulübesine bağlayarak özgürce koşmasına engel olmak istemiyordu.

Bu yüzden de evin ve tarlanın etrafındaki çitleri en kısa zamanda yükseltmeye karar verdiler. Böylece belki kısıtlı bir alan içinde kalacaktı ama en azından bağlanması da gerekmecekti.

Günün geri kalanını, akşam yemeği için denize açılıp balık tutarak geçirmeyi planladılar. Hemen hazırlıklarını tamamlayıp, iskeleye indiler. Ve gerekli malzemeleri sandala doldurarak kıyıda açıldılar.

Genellikle kürekleri Nezir çekiyor, Faro'da balık tutuyordu. Nezir daha önce hiçbir sandalda kürek çekmemiş olmasına rağmen, hiç de fena sayılmazdı. Yavaş yavaş bu işi öğrenmeye başlamıştı. Henüz hiç balık tutamamıştı ama bu işi de zaten pek sevmiyordu. Balıkla muhatap olmak istediği en son biçimdi bu!

Faro ise, her türlü canlıya karşı inanılmaz bir sevecenlik ve şefkatle yaklaşıyor olmasına rağmen, yine de balığı yemek için avlamakta bir sakınca görmüyordu. Tıpkı yeşillikler gibi, ondaki besin değerlerine de ihtiyaç duyulduğunu düşünüyordu. Ve bunu, birazda gerekli olduğu için yapıyordu. Bu, balığı yakalarken onu tutuş şekline bile belli oluyordu. Sanki onu avlamıyor, onunla dost oluyordu.

Bütün günü bu şekilde, sonsuz bir dinginlik içinde ve sadece denizin sesiyle baş başa geçirdikten sonra, eve dönmek için yola çıktılar. Rüzgar epey sertleşmişti ve Nezir kürek çekmekte zorlanıyordu. O nedenle eve varmaları, tahmin ettiklerinden biraz daha uzun sürdü.

İskeleye doğru yaklaşırlarken, Cuci'nin sesini işitmeye başladılar. Onlara doğru durmadan havlıyordu. Sanki, "Hadi çabuk gelin," der gibiydi. Her ikisi de, onu iskelede çok görünce şaşırıldılar. Çünkü balığa çıkmadan önce onu evin içinde bırakmışlar hatta dışarı çıkamaması için pencere ve kapıları da kontrol etmişlerdi.

Nasıl dışarı çıkmış olabileceği hakkında yorum yaparlarken, biraz sonra iskeleye doğru yürüyen Hermet'i gördüler. Ve Cuci'nin dışarıya nasıl çıktığını o zaman anladılar. İyice yakınlaştıklarında, "Balığa yetiştim mi?" diye seslendi Hermet. Onlarda gülümseyerek ona el salladılar.

İskeleye geldiklerinde, Hermet onların sandalı bağlamalarına yardım etti. Beraberce sandaldaki eşyaları toparlayıp, yokuştan yukarı doğru yürümeye başladılar. "Umarım yeterince balık tutmuşsunuzdur...?" diye sordu Hermet.

"Evet, epey var," dedi Faro.

"Güzel. Bugün iki dostumu daha getirdim. Yemekte bize katılacaklar."

"Harika. Hemen hazırlayalım o zaman yemeği. Dostlarımızı fazla bekletmeyelim," diye cevapladıktan sonra, yetişmek için adımlarını biraz daha hızlandırdı Faro.

Eve vardıklarında, içerde ışıklar yanıyordu. Nezir içeri girmeden önce pencereden şöyle bir salona doğru bakarak, gelen konukları görmek istedi. Seçebildiği kadarıyla, hoş giyimli bir kadın ve bir adam vardı. Masanın başında oturmuş kahve içerek sohbet ediyorlardı. Konuklar, Hermet ve Faro'dan sanki biraz daha genç gibiydiler.

Faro içeri girer girmez, "Merhaba, hoş geldiniz," diye selamladı onları. Nezir'de, başını sallayarak selamladıktan sonra, "Merhaba ben Nezir," deyip elini uzattı. Ama bir anda ellerinin sandaldan geldiği için çok kirli olduğunu görünce, utanarak geri çekti. Nezir'in bu sevimli hali, herkesin gülüşmesine neden oldu. O da bu gülüşmelere katılarak, "Ben birazdan dönerim, hemen ellerimi yıkasam iyi olacak galiba," deyip aceleyle yanlarından ayrıldı.

Kısa süre içinde temizlenmiş bir şekilde odaya geri döndü ve yeniden kendini tanıtip, "Hoş geldiniz," dedi. Ardından da Faro'nun yanına giderek yiyecekleri hazırlamasına yardım etti. Ve beraber harika bir sofraya hazırladıktan sonra misafirleri masaya davet ettiler.

Yemeğe başladıktan bir süre sonra Hermet, misafirlerine Nezir hakkında bilgi verdi. Ve ardından da, onları Nezir'e tanıtmaya başladı. Önce misafirlerden erkek olanını eliyle işaret edip, "Mengü bir astrofizikçidir," dedi. Daha sonra da, hemen yanında oturan ciddi ifadeli kadını göstererek, sözüne devam etti. "Birge'de öyle. Onlarla bir bilim kongresinde tanışmıştım. Zaten onlarda birbirlerini orada tanımışlardı. Bu, birkaç sene kadar önceydi. O zamandan beri de, elektronik posta yoluyla görüşmelerimize devam

ediyorduk. Daha sonra, yeniden bir araya gelmemizin güzel olacağını düşündük. Onlar da tatil dönemlerini birbirlerine uygun ayarlayarak, yıllık izinlerini burada değerlendirmeye karar verdiler. Ve işte buradalar. Bir süre bizim misafirimiz olacaklar” dedi.

“Evet, ben anımsıyorum... Kongreden döndüğünde onlardan epeyce söz etmiştin bana. Tanışmak için bir türlü fırsatımız olmamıştı,” dedi Faro. Ve tanışmaktan duyduğu sevinci belli eden bir ifade ile tebessüm etti onlara.

Bol sohbetli ve çok keyifli bir yemek yediler. Yemeğin hemen ardından, kahvelerini içmek için Faro'nun çalışma odasına geçtiler. Nezir salondan koltuk takviyesi yaparak, şöminenin etrafında herkes için oturacak uygun bir yer hazırladı. O sırada Faro'da elinde kahvelerle odaya girmişti ve Nezir de onun servis yapmasına yardımcı oldu.

Gecenin geri kalanını, şömine karşısında sohbet ederek geçirdiler. Nezir'se, konuşmak yerine daha çok onları dinlemeyi tercih etmişti. Mengü ve Birge'yle yeni tanışmış olmasına rağmen, onlardan çok hoşlanmış ve bir yakınlık hissetmişti. Her ikisi de, o kadar içten ve cana yakın kimselerdi ki; Hermet'in onlarla neden dostluk kurduğu açıkça görülebiliyordu.

İlerleyen saatlerde Faro, Mengü ve Birge'ye boş odalarının bulunduğunu ve arzu ederlerse onları misafir etmekten de zevk duyacağını söyledi. Onlarda bu nazik daveti kırmayarak, geceyi orada geçirmeye karar verdiler. Hermet ise ertesi gün yeniden gelmek üzere evine döndü.

Nezir oraya geldiğinden beri ilk kez, o evde kendisinden başka yabancı birileri daha konuk oluyordu. Bu hareketlilik hoşuna gitmişti. Ertesi gün misafirlerle beraber daha çok vakit geçirip, sohbet edebileceğini umarak uyumaya gitti.

Sabahleyin uyandığında, evde hiç kimseyi bulamamıştı. Ama kamyonet dışarıda duruyordu. Kumsalda yürüyüşe gitmiş olabileceklerini düşünerek, onları beklemeye başladı. Gerçektende kısa bir süre sonra kapı açıldı ve hepsi beraber içeri girdiler. Neşeli bir hal içinde Nezir'i, “Günaydın,” diye selamladılar.

Nezir de, “Günaydın,” diye yanıtladıktan sonra, “Nerelerdeydiniz?” diye sordu, yüzündeki ifadeyle onların sevincine ortak olarak.

“Dostlarımızda benim gibi erken kalkıyorlarmış. Sabah serinliğinde, kumsalda bir yürüyüşe götürdüm onları,” diye yanıtladı Faro.

Söze Birge devam etti. “Evet gerçekten de hava epey serindi ama harika bir yürüyüş oldu. Buranın muhteşem bir doğası var. Kumsalda, kuş cıvıltılarının süslediği dalgaların arasında çok hoş zaman geçirdik.”

“Bende buraya ilk geldiğim zaman, bu kasabanın en çok doğasından etkilenmiştim. Tuhaf bir huzuru var buranın,” dedi Nezir ve devam etti. “O nedenle şu an ne hissettiğinizi çok iyi anlıyorum gerçekten.” Yüzündeki tebessümde, aynı duyguyu paylaşıyor olmanın hazzı vardı.

“Bende öyle uzun zamandır çalışmaktan dinlenmeye fırsat bulamamışım ki... Neler kaçırdığımı buraya gelince daha iyi anladım. Gerçekten de, Hermet'in bize bahsettiği kadar varmış. Neden daha önce gelmedim diye düşündüm doğrusu,” diye ekledi Mengü. Faro onların konuşmalarını bölerek, “Evet, hadi bakalım. Kahvaltımızı yapalım, sohbete daha sonra devam ederiz,” deyip onları önceden hazırlamış olduğu sofraya davet etti.

Masaya oturmalarıyla beraber kapı açıldı ve Hermet geldi. “Günaydın. Demek yetiştim,” diye sevinerek hemen bir sandalye çekip, kahvaltıya katıldı.

Gün boyunca konukları gezdirebilmek için bir program yaptılar. İlk önce, o bölgenin en muhteşem manzarasına sahip olan, ‘Tanrıların bahçesini’ görecekler; daha sonra kasabanın merkezinde gezinti yaparak tarihi yerleri dolaşacaklar; en nihayetinde de, akşamüstü deniz kenarındaki lokantalardan birinde yemek yiyeceklerdi.

Nezir buraya geldiğinden beri, ‘Tanrıların bahçesi’ olarak adlandırılan yeri henüz görme fırsatı bulamamıştı. O yüzden, yapılan bu programa belki de en çok o sevindi.

Evden çıktuktan yaklaşık yarım saat kadar sonra, ‘Tanrıların bahçesi’ denen tepeye vardılar. Ve önlerinde beliren o görkemli manzara karşısında Nezir, Mengü ve Birge neredeyse oldukları yerde donup kalmış gibiydiler. Hiçbir şeyle kıyaslanamaz, belki de tarif edilmesi bile mümkün olmayan, nefes kesici bir güzellik karşılarında öylece uzanıyordu.

Öylesine yüksek bir tepeydi ki, çevrede bulunan her yeri rahatlıkla görebiliyorlardı. Hemen aşağıda, sonsuzmuş gibi görünen denizde çok sayıda adacık vardı ve kuşbakışı

hepsi de gerçekten küçücük görünüyorlardı. Sanki denizin üzerine bir tutam serpiştirilmiş gibiydiler. Çok güçlü bir rüzgar tepeye hakimdi ve denizin o harika kokusunu oraya kadar taşıyordu. Adeta masallardaki cennetten bahçe, kitaplardan fırlamış ve karşılıklarına gelmişti. Doğanın kendi kendine inşa etmiş olduğu bu doğal güzelliğe hayran kalmamak mümkün değildi.

"Neden buraya 'Tanrıların bahçesi' dediklerini şimdi anladım," dedi Nezir. "Cennetten bir bahçe gibi. Ve öyle yüksek ki... Her yere hakim hissediyorsun kendini gerçekten."

"Evet. Eski bir efsaneye göre; bu tepe çok yüksek olduğu için, Tanrıların burada yaşadıklarına inanılmış. Ve tam olarak bulunduğumuz bu bölgeyi de onların bahçesi olarak adlandırmışlar. Çünkü onların her sabah bu bahçeye gelerek, buradan herkesi ve olup biten her şeyi gördüklerine inanılmış. Ve böylece o gün kimi cezalandırıp, kimi ödüllendireceklerini bilirlermiş. Bunca zaman içinde de, adı hiç değişmeden 'Tanrıların bahçesi' olarak kalmış," diyerek o bölgeyle ilgili bilgilerini aktardı Faro.

Uzunca bir süre orada, o inanılmaz güzelliğin içinde kaybolduktan sonra, yeniden programlarına geri dönerek kasabanın merkezine gittiler. Tarihi mekanlarda dahil olmak üzere pek çok yer gezdiler ve hediyelik alışveriş yaptılar. Günün sonuna doğru hepsi oldukça yorgundu ve çok acıkmışlardı.

Deniz kenarında bulunan lokantalardan, en güzel manzaraya sahip olanını seçip içeri girdiler. Ve büyük masalardan birine oturarak, hiç beklemeden bir an önce yemek siparişlerini verdiler.

Yemekler geldikten sonra, uzunca bir süre grupta hiç konuşan olmadı. Ancak tabaklardakilerin bitmesine yakın Nezir, "Gerçekten çok lezzetliymiş," diyerek sessizliği bozdu.

"Evet. Burayı Faro çok sever. Sık sık geliriz," dedi Hermet.

"Neden sevdiğini şimdi anladım," dedi Nezir yaramaz çocuklar gibi gülerken. "Bu kadar lezziz yiyeceği bir arada bulmak zordur doğrusu."

"Siz bir de tatlıları deneyin," diye yanıtladı onları Faro, bir yandan da iştahla yemeğine devam ediyordu.

"Nasıl? Memnun kaldınız mı çevre gezimizden?" diye sordu Hermet konuklarına.

Önce Birge yanıtladı. "Gerçekten inanılmaz bir gündü. Çok keyif aldım. Özellikle 'Tanrıların bahçesi' beni gerçekten çok etkiledi."

"Evet beni de öyle. İnsanın rüyalarında bile göremeyeceği, eşsiz güzellikte bir yerdi. Fotoğraflarını çekebildiğim için çok memnunum," diye söze devam etti Mengü.

"Çok sevindim. Size burada iyi vakit geçirtebilmek beni de memnun etti," diye yanıtladı onları Hermet gülümseyerek.

Bir süre, gün içinde yaptıkları şeyler ve gördükleri yerler hakkında sohbet ettiler. Daha sonra Nezir, Mengü'ye dönerek, "Yoğun bir çalışma temponuz olmalı," dedi.

"Evet, oldukça. Bizim işimiz hep araştırmak aslında. Elimizdeki verileri kıyaslamak, gelişim ve değişimleri izlemek. Ve elbette, çok dikkat gerektiriyor. Gerçekten keskin gözlere ihtiyacınız var."

"Hermet bana konunuzda çok iyi olduğunuzu söylemişti, demek ki keskin gözlere sahipsiniz" diyerek övgüyle karışık bir gülümseme ifadesi yaptı Nezir.

"Umarım... Elimden gelenin en iyisi için uğraşıyorum."

Ardından, Birge söze katıldı. "Bilimin böyle bir yanı var işte, keşfedilecek şeyler hiç bitmiyor. Tıpkı sonu olmayan bir bilmece kuyusu ya da hiç bitmeyen bir serüven gibi. Bulduğun bir cevap çoğu zaman, yeni soruları da beraberinde getiriyor. Ve bu döngüde, bu şekilde dönüp duruyor. Ama yine de, keşfetmenin verdiği heyecan hiçbir şeyle karşılaştırılmaz benim için!"

Birge'nin konuşması bittiğinde, söze Faro devam etti.

"İnsanoğlunun keşfetmesi gereken, gerçekten çok fazla şey var. Ama her konuda... Yaşam, evren, var oluş... Aslında belki de, ilk önce kendinden başlasa daha iyi! Kendini tanımakla başlasa! Ben kimim? İhtiyaçlarım neler? Gerçekten kendim için doğru şeylerle mi uğraşıyorum? Bu uğraştıklarım benim gerçek ihtiyaçlarım mıdır? Varlığımı daha fazla nasıl genişletebilir ve büyütebilirim?"

Bazen düşünüyorum da, acaba kaçımız bu sorular için kendimizi meşgul ediyoruz? Sanki çoğumuz, varlığımızı daha maddesel yönlerde genişletmenin ve geliştirmenin peşinde... Dolayısıyla onların soruları da, acabaları da, çok başka biçimlerde oluyor. Ama

ne için? Buradaki mevcudiyeti büyütmek ve genişletmek için mi...? Sürekli daha fazlasına sahip olmak arzusu içinde, nereye kadar gidebiliriz ki...! Bakın, size şimdi aklıma gelen bir hikayeyi anlatacağım.

Dervişin biri, hep yaptığı gibi, yine uzun bir yolculuğa çıkmış. Yolun onu nereye götürdüğünü bilmeden, aradığını bulup bulmadan, günlerce gecelerce yürümüş.

En nihayetinde bir dağın eteklerinde kurulu bir köye varmış. Oradaki köylüler o gece dervişi konuk ederek, ağırlamışlar. Derviş de bu misafirperverlik karşısında onlara borcunu ödemek için bir,iki gün orada kalarak, onlara işlerinde yardım etmeye karar vermiş.

Ertesi sabah, hasadı toplamak için köylülerle beraber tarlaya gitmiş. Bütün gün onlarla beraber çalışmış durmuş. Akşam vakti olup da eve dönerlerken, derviş yol kenarında bir ağacın dibine oturmuş ağlayan bir adam görmüş. Merakla hemen yanına gitmiş. "Neden ağlıyorsun orada öyle, ey köylü," diye sormuş.

Köylü, kafasını kaldırıp şöyle bir dervişe bakmış ve yeniden ağlamaya devam etmiş. Derviş bir müddet daha, bu çaresizce ağlayan genç adamı izledikten sonra yanına oturmuş ve "Sen anlat yine de," demiş.

Bunun üzerine köylü, "Hiçbir şeyim yok benim, sahip olduğum hiçbir şey yok. Hiçbir şey değilim ben," demiş.

Derviş onu iyice dinleyip, uzunca bir süre düşündükten sonra, "Sen, sendesin ya," demiş. "Nasıl yani? Anlamadım...?" diye yanıtlamış onu köylü.

"Daha neye sahip olacaksın?"

"Ben...ben...bilemiyorum."

"Şan, şöhret sahibi olmak mı istiyorsun... Mal mülk sahibi olmak mı istiyorsun?" demiş derviş. Köylü öylece dikkatle dinledikten sonra, yüzündeki o az anlamış ifadeyle bakmış dervişe. Bunun üzerine derviş, "Seni, sen yapan 'sen'e, ulaşmak için bunların hiçbirine ihtiyacın yok ki. Asıl, ancak hepsini terk ettiğinde; sen, sen olursun zaten! İşte o zaman da, dünyanın en zengin adamı olursun," demiş.

"Nasıl olacak ki o?"

"İnsanın içinde öyle büyük bir 'ben' var ki. Ve büyümeyi de öyle çok seviyor ki...hiç doymuyor! En büyük ben olayım, en çok ben olayım diye didinip dururken, fark etmeden giderek kalabalıklaşıyor. Giderek daha çoğuna sahip olmak istiyor. Ve sahip oldukları arttıkça da; onlara yaslanarak, onların gücüyle ayakta durur oluyor. Kendi gücünü hiç bilmeden.

Ama bilmiyor ki, bazen en küçük olan en büyüktür. Çünkü o en büyükten, en küçük olana dek ne emekler, ne uğraşlar vermiştir. Ne çabalar sonunda üzerindeki o fazlalıkları atıp da, o kadar yalın olmuştur.

Yani benim sana diyeceğim, hani şimdi benim hiçbir şeyim yok diye üzülüyorsun ya, sevin! Çünkü, aslında ne kadar azsan, o kadar çoksundur.

Şimdi sen söyle, ey köylü! Hangisi daha kıymetli? Azken çoğalmak mı, çokken azalmak mı?" demiş ve köylünün yanından ayrılmış."

Faro'nun anlattığı hikaye bittikten sonra masadaki sessizliği Birge bozarak, "Bu derin ve manidar hikayenizle bize düşünmek ve araştırmak için çok fazla şey verdiniz," dedi düşünceli bir sesle.

"Doğrudur. Az önce keşfetmenin heyecanından bahsetmiştiniz. Umarım, sizin için bu da yeni bir serüven olur," diyerek gülümsedi Faro.

Ve bir süre sonra lokantadan ayrılarak, eve döndüler. Çok yorgun oldukları için de, geceyi çok fazla uzatmadan erkenden uyumaya gittiler.

... Yoksa Bu Dünya mı Fani Bende?!

Aradan geçen harika birkaç günün sonunda, Birge ve Mengü'nün oradan ayrılma zamanı gelmişti. Ve son akşamlarını değerlendirmek için, Nezir onlara bir veda yemeği hazırlamaya karar verdi.

Bütün gününü mutfakta geçirdikten sonra, çeşit çeşit yiyeceklerle mükellef bir sofraya donattı. Akşamüzeri, Faro'nun onlara yaptırdığı çevre gezintisinden dönen Mengü ve Birge, onun bu sürprizi karşısında hem çok şaşırıp sevindiler hem de oldukça duyulundular.

Hermet'in de geceye katılmasıyla uzun ve eğlenceli bir gece geçirerek, bol bol keyifli sohbetler yaptılar. Ve ertesi sabah erken saatte kalkacak uçağa yetişebilmek için, çok fazla geç olmadan uyumaya gittiler.

Sabah olduğunda, kısa bir vedalaşmanın ardından, Faro onları kamyonetiyle havaalanına bıraktı. Ve uçakları havalanana kadar da orada bekleyerek, bir aksilik olmadığından emin olduktan sonra havaalanından ayrıldı.

Eve döndüğünde, Nezir iskeleye inmişti. Elinde yine günlüğünü tuttuğu defter vardı ve Cuci etrafında koşturup dururken, o da bir şeyler yazıp çiziyordu. Böyle zamanlarda, Faro onun yanına gitmezdi. Onun, kendinden kendine doğru yaptığı bu yolculuğunda, yalnız olması gerektiğini düşünürdü. Çünkü bunun, yaşam içinde bir insanın sahip olabileceği, belki de en kıymetli anlardan biri olduğuna inanırdı.

Faro, uzaktan onun bu içsel yolculuğunu gözlemliyordu. Görebildiğinden fazlasını görmek, anladığından fazlasını anlayabilmek için gösterdiği samimi çabayı izliyordu. Ve ona, her zaman destek olmaya çalışıyordu. Çünkü Faro biliyordu ki; her kim olursa olsun, her ne yaparsa yapsın, insanın döneceği yer yine aynı. Eninde sonunda varacağı yer belli.

Bir gün mutlaka, kendi özüne ulaşmak ve gerçekte orada neler olup bittiğini görmek zorunda. Başka türlü kendini tanıyamaz! Çünkü kendinden bihaber birinin, gerçek ihtiyaçlarına ulaşma ihtimali çok zayıftır. Ve o zamanda, mutlu olma şansı neredeyse yok gibidir.

Eğer insan kendi özündeki gerçeklere dönüp bakmazsa; oradaki eksiklikleri fazlalıkları bilmezse, tüm bu yaşadıkları neye yarar ki...! Kendisindeki gerçekleri görmek, insanın kendini tanıması demektir. Ve böylece kendini anlaması ve anladıkça da barışık olması demektir.

İşte o zaman, herkesle barışık olur. Çünkü bilir ki, herkesin hali onunki gibi bir haldir işte. Herkesin onun gibi mazeretleri vardır. Ve herkesin onun kadar sevlilmeye ihtiyacı vardır. Kendini tanımaya ve anlamaya uğraşan biri, bir zaman sonra mutlaka fark edecektir ki; herkesin de kendisi gibi tanınmaya ve anlaşılmaya ihtiyacı vardır.

İnsan, ne zamanki gerçek gözlerle kendinden içeri doğru bakar ve orada gördükleriyle kavga etmez; işte o zaman varlığının asıl ihtiyaçlarını gerçekten fark etmeye başlar. Daha fazla büyümek ve genişlemek için, gerçekte nelere ihtiyacı olduğunu görür. İşte bu da; gerçek mutluluğa doğru atılan bir adımdır.

Çünkü; önce kendini bilmeden, başka hiç kimseyi bilmek mümkün değildir. Çünkü; önce kendini anlamadan, başkasını anlamak çok zordur. Ve çünkü; önce kendini sevmeden, başkasını sevmek imkansızdır...

Aslında insan kendini tanımadığında, yaşam olduğundan daha büyük bir bilmece, daha büyük bir karmaşa halini alır. İçinden çıkılamayan sorunlar, çözülemeyen dertler, sonu olmayan umutsuzluklar sıralanır bir anda.

Çoğu zaman, o yaşam içinde atılmış adımlarla, gelecek olayları insan kendi hazırlar. Tıpkı satranç gibi; bir hamle, diğer bir hamlenin önünü açar. Ne kadar çoktur, insanın bile bile, göz göre göre, yaptığı hatalar. 'Yapma' diyenlerin öğütlerine kulak asmadan kendini içine attığı yanlışlar... Ve sonra içerdeki pişmanlıkla geçirdiği yıllar.

Ya da mutlu olmak istiyorum diye haykırdığı, ama sonrada o mutluluğu nerede arayacağını şaşırıldığı zamanlar. Büyük büyük hanların, hamamların kapılarında mutluluklar var sandığı anlar...

Hangi hancı giderken, başkasının götüremediklerini yanında götürmüş ki... Ya da hangi şan şöhret, giderken burada bıraktığın gibi durmuş ki ardından...

"Ben mi faniyim bu dünya da, yoksa bu dünyamı fani bende! Anlamadım gitti...!" derdi Hermet ona. Faro, onun ne zaman bunu söylediğini duysa çok hoşuna gider ve "Bence her ikisi de...," diye yanıtlayarak kahkahalarla gülerdi.

Bu nedenle Faro, insanın kendinden kendine doğru olan yolculuğuna çok kıymet verirdi. Herkesin içinde gizli bir cevher olduğuna inanır, açılması için zaman gerektiğini düşünürdü. Ve insanın, zihnini günlük yaşamdan kendi içine doğru çekmesinin ne denli zor olduğunu da bildiği için, Nezir'in böyle zamanlarını en iyi şekilde geçirebilmesini dilerdi.

O akşam Nezir odasından pek çıkmadı. Vaktini tek başına düşünerek ve kitap okuyarak geçirdi. Faro'da zamanını çalışma odasında geçirdi.

İnsanı, insan yapacak etiket!

Yepyeni bir gün, karşı ki dağların üzerinden yükselen güneşle beraber başlıyordu. Ve Nezir de, o sabah kendini oldukça zinde hissettiği için, bir süredir ertelemekte olduğu çitleri yükseltme işiyle ilgilenmeye karar vermişti.

Böylece Faro'nun önceden bahçeye bıraktığı malzemeleri alarak, Cuci'nin üzerinden atlayamayacağı bir yüksekliği ayarladıktan sonra, bir an önce işe koyuldu.

Bir süre çalıştıktan sonra, Faro'nun "Günaydın," diye seslendiğini duydu. Arkasına dönerek evin kapısında duran Faro'ya el salladı ve "Günaydın. Birazdan geliyorum kahvaltıya," dedi.

O da, "Pekala, her şey hazır," diye yanıtlayarak yeniden içeri girdi.

Kısa süre içinde, Nezir ellerini yıkayıp masaya oturmuştu bile. Kahvaltı ederlerken, "Sanırım bugün zamanınızı çitleri yükselterek geçireceksiniz...?" diye sordu Faro.

"Evet. Daha fazla beklemeyi bitireyim dedim. Yeni bir şeyle karşılaşmak istemem doğrusu."

"Evet, iyi fikir."

"Aslında ben burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ama..."

"Önemli değil. Çitleri yine de yükseltebilirsiniz. Benim için bir problem yok. Hem belki giderken Cuci'yi yanınızda götürmezsiniz...?" diyerek onun sözünü kesti Faro.

"Evet belki de. Bunu hiç düşünmemiştim. Onu ne yapacağımı yani... Aslında henüz buradan ayrılmayı da pek düşünmedim ama..."

"Hissettiğiniz gibi yapın en iyisi. Bir gün burada olmamayı hissederseniz, bunu o zaman düşünürsünüz."

"Sanırım haklısınız. Şu an kendimi o kadar burada hissediyorum ki, burada olmamayı düşünmek gerçekten çok zor."

"Söylemek istediğimde buydu zaten."

"Evet, doğru. Peki, sizin bir planınız var mı bugün için?"

"Aslında çalışmayı düşünüyordum. Okumak istediğim bazı kitaplar vardı. Sanırım onlara zaman ayıracağım."

"Anlıyorum. Hermet bugün bize katılacak mı acaba?"

"Bugün değil herhalde. Bildiğim kadarıyla konferansa hazırlanması gerekiyordu.

Önümüzdeki haftalarda uluslararası bir kongreye katılacak."

"Öyle mi...? O zaman meşgul olmalı..." dedikten sonra bir süre sessiz kaldı Nezir. Ama daha sonra içindeki merakı yenik düşerek, yeniden sordu.

"Acaba konferansa konuşmacı olarak mı katılacak?"

"Evet."

"Öyle mi? Neyle ilgili...? Konferans yani...!"

"Felsefede Doğu ve Batı sentezi hakkında bir konferans verecek ve siz sormadan ben söyleyeyim, Hermet bir felsefecidir. Bu tip uluslar arası konferanslara konuşmacı olarak katılması için çoğunlukla davet alır. Doğal olarak vaktinin çoğunu da okuyarak, düşünerek ve araştırarak geçirir. Doğu'nun köklü düşünce geleneğiyle, Batı'nın çağdaş felsefesi arasında gerçekte çok iyi bir köprü kurduğu söylenebilir bana göre."

"Şimdi anlıyorum, evinde neden o kadar çok kitap olduğunu."

"Evet, neredeyse uyurken bile kitap okuyabilir," diyerek güldü Faro.

"Aslında bir şey daha sormak istiyordum..."

"Sorum."

"Hermet ismi ilk duyduğumda bana çok ilginç gelmişti de... Anlamını biliyor musunuz?" Faro bir anda neşeli kahkahalarıyla gülmeye başladı.

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi dedim acaba?"

"Hayır, hayır. Anlamını o kadar ciddiyetle sordunuz ki, hoşuma gitti. O yüzden güldüm.

Tabi ki, Hermet onun kendi ismi değil. Biz onunla çok eskiden, ta üniversiteden beri dostuz. O yıllarda da, her zaman çok okuyan, çok düşünen biriydi. Öyle ki, okuldaki hocalar ödev vermeseler bile, o gidip kendine araştırma konuları bulur ve tez hazırlardı. Onun bu öğrenmeye duyduğu aşk ve heves, bana eski bilgelik öğretilerini anımsattığı için, bende ona Hermet diye bir isim taktım ve bu şekilde hitap etmeye başladım. Çünkü o, araştırmaya ömrünü adanmış biridir. Tıpkı eski çağlardaki bilgin ve düşünürler gibi. Ve o zamandan beri de onunla o kadar bağdaştı ki, neredeyse o bile kendi isminden daha çok sevmeye başladı Hermet'i."

"Evet, anlıyorum," diye konuşmayı noktaladı Nezir. Bu iki adamında, ne çok sürprizlerle dolu olduğunu geçirdi içinden. O, oldukça sıradan görüntülerinin altında tam olarak neler olduğunu kestirebilmek çok güçtü. Öyle bir doğallık ve içtenlik içinde yaşıyorlardı ki hayatı, hiçbir etikete ihtiyaç duymuyorlardı. Onlar için ismin önüne takılmış eklerin hiçbir değeri yoktu. Çünkü o sıfatların, o etiketlerin, onlara verebileceği bir 'güç' yoktu. O kadar onlara ihtiyaçları olmayan bir duruşları vardı ki; etkilenmemek mümkün değildi. "Pek çok etiket var ama insanı insan yapacak bir etiket henüz yok," demişti bir keresinde Faro ona. Şimdi ne demek istediğini daha iyi anlıyordu.

Faro her zaman karşısındakinin kim olduğundan daha çok, ne yaptığını önemli bulurdu. Ne söylediğini değil, söylediğini yapıp yapmadığını önemserdi.

Bir konu hakkında fikir sahibi olmanın ve onu dile dökmek için en kolay şey olduğunu düşünür; asıl gerçek olanınsa, aynı koşullar içinde ortaya çıkan davranışlar olduğuna inanırdı.

Dünyanın en sıfatlı adamlarının bile, en olmaz işlere imza atabileceğine; "Ben asla yapmam," diyenlerin en ön sırada gidebileceğine şahit olmuştu. O yüzden de etiketleri suret kabul eder, özünü görmek için kişinin aslına bakardı.

Nezir kahvaltının ardından bir süre masada oturup bunları düşündükten sonra, yeniden bahçeye dönerek çitleri tamir etmeye devam etti.

Sanki o kasabaya aitmiş gibi, günün ona getirdiklerini yapmaktan büyük zevk duyuyordu. Çitleri onarmak, tarlada çalışmak, balığa çıkmak gibi şeylerden bu kadar çok mutlu olabileceğini hiç düşünmemişti.

Faro ve Hermet'in varlığıyla beraber, her şey olduğundan o kadar farklı görünüyordu ki ona; sanki bütün o işleri yapmak, yaşamı boyunca aradığı şeylermiş gibi hissettiriyordu. Ve içinde giderek çoğalan o mutluluk duygusundan, kolay kolay vazgeçebileceğini düşünmüyordu.

Kahvaltıda konuşurlarken Faro'nun ona söylemiş olduğu sözleri anımsadı. "Bir gün, burada olmamayı hissederseniz," demişti...! Evet, ancak o zaman oradan gitmeliydi. Çünkü şu anda, kendini o kasabadan başka hiçbir yerde hissedemiyordu ve hissettiği yerde bulunmalıydı.

Faro bütün günü odasında çalışarak geçirdikten sonra dışarı çıktığında, Nezir'in çitleri yükseltme işini çoktan bitirmiş olduğunu gördü. Ve o sırada bahçede oturup dinlenmekte olan Nezir'in yanına giderek, "Çok hızlı çalışmışsınız gerçekten. Hepsini bitmiş," dedi.

"Evet, bir an önce tamamlayabilmek için elimden geleni yaptım doğrusu."

"Çok güzel olmuş. Sanırım artık buradan dışarı çıkamayacak. Gerçi bu pek hoşuna gitmeyecektir ama...!" diyerek yanında kıvrılmış uyuyan Cuci'ye baktı Faro. Ve her ikisi de, onun bu her şeyden habersiz halini çok sevimli bularak gülmeye başladılar.

Daha sonra beraber akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa gittiler. Nezir, Faro'ya mutfakta yardımcı olmak için her zaman çok istekli oluyordu. Çünkü böylece, kendini bir misafirden daha çok, o eve ait biri gibi görüyordu. Ve oranın bir parçası olmak, ona kendini çok iyi hissettiriyordu.

Sofrayı hazırlarken, "Birkaç günlüğüne, kısa bir yolculuğa çıkmayı düşündüm," dedi Nezir. "Öyle mi? Ne zaman gitmeyi planlıyorsunuz?"

"Aslında yarın. Birkaç gün içinde de dönmüş olurum."

"Umarım iyi zaman geçirirsiniz."

"Umarım."

Faro, Nezir'e daha fazla soru sormak istememişti. Çünkü bunu sadece haber vermek amaçlı söylediğini hissetmişti. Döndüğünde anlatmak istediği bir şey olursa onunla paylaşacağını biliyordu. Ve, "İyi yolculuklar," dileyerek konuşmasını bitirdi.

Beria

Ertesi gün öğlene doğru, kendine küçük bir çanta hazırlayarak yola çıktı Nezir. Ana yola kadar yürüyüp, yolun kenarında geçecek otobüsü beklemeye başladı. Neredeyse yarım saat kadar sonra, uzakta bir otobüs belirdi. Yakınlaşmasını bekledikten sonra, binmek için eliyle işaret yaptı ve bunun ardından da otobüs biraz ileride durdu.

İlk geçen otobüste yer bulduğuna çok sevinmişti. Çünkü şehirler arası çalışan araçlarda, her zaman yer bulmak kolay olmuyordu. Otobüse bindikten sonra, muavin ona oturacağı koltuğu gösterdi. Şansına cam kenarında bir koltuk boştu. Nezir ücretini ödedikten sonra koltuğuna yerleşti.

Önünde yaklaşık yedi, sekiz saatlik bir yol vardı. "Akşam üzeri oraya varmış olurum herhalde," diye geçirdi içinden. Ve çantasından bir kitap çıkararak, onu okumaya koyuldu.

Birkaç saat sonra, otobüs bir mola yerinde durdu. O da, biraz hava almak ve karnını doyurmak için otobüsten indi. Ve kendine yiyecek bir şeyler aldıktan sonra, boş bir masaya geçip oturdu. Tek başına oturduğu masasında yemeğini yerken, bir yandan da etrafındaki insanları izliyordu. Onlara bakarak, "Belki iş, belki eş, belki dost ziyaretine gidiyor olmalılar," diye geçirdi içinden.

Oysa Nezir, daha çok bir zaman yolculuğu yapar gibi hissediyordu kendini. Geçmişe doğru giden, bir zaman otobüsüne binmişti adeta.

Çocukluğunun geçtiği ve daha sonra gençlik yıllarında da oradan ayrılmak zorunda kaldığı kasabaya gidiyordu. Belki de, üzerinden yirmi beş sene geçmişti... Ve o zamandan beri de, oraya ilk kez gidiyordu.

Babasının tayini çıkınca oradan ayrılmışlar ve şehre yerleşmişlerdi. Daha sonra yaşamın akışıyla beraber her şey değişmiş ve yolu da bir daha oraya düşmemişti. Bir keresinde, babasıyla beraber gitmeye niyet etmişlerdi ama bir türlü denk getirememişlerdi. Daha sonrada babasını kaybedince, oraya tek başına gitmeye hiç cesaret edememişti.

Bunca yıl sonra, orada onu bekleyen belki de hiç kimse yoktu. Ne çocukluğundan bir arkadaş, ne bir tanıdık... Belki de tamamen yabancı bir kasabaydı artık orası.

Nezir bunları düşünmeye dalmışken, otobüs görevlisinin uzaktan onu çağırmakta olduğunu fark etti. Ve aceleyle kalkarak, yola çıkmaya hazırlanan otobüse yetişti.

Yol boyunca camın dışında akan manzarayı seyrederken, hep kasabadan içeri doğru yürüyeceği ilk anı düşündü. Çocukluğunun o geniş sokakları, o yüksek ağaçları, o kocaman evi hala yerli yerinde miydi? Ya da görmeye alıştığı o tanıdık yüzler hala o sokakların arasında dolaşıyor muydu? Ya o sahildeki çay bahçesi...?

Zihni bu düşüncelerle oyalanırken, otobüs kasabaya vardı ve onu indirmek için önünde durdu. Aniden ruhunda şiddetlenen heyecan ve korku, bedeninin içinde neredeyse birbirine dolanmıştı. Bu yüzden oldukça ağır adımlarla inebildi otobüsün merdivenlerini. Ve bir süre, orada öylece, karşısında uzanan kasabanın ağaçlıklı yoluna baktı. İlerlemek ve geri gitmek arasında kalan ayakları, adeta yerinden kıpırdamıyordu. Elinde çantası, sadece duruyordu...

İçine derin bir nefes çekerek, o daracık, ağaçlı yolda yürümeye başladı. Ağaçların arasından geçerken, sanki bir zaman tüneline girmiş gibi hissetmişti kendini. Az sonra bu yolun sonu, geçmişte en son hatırladığı anın oraya varacakmış ya da sanki her şey kaldığı yerden devam edecekmiş gibiydi...

Uzun uzun, çocukluğunun geçtiği o sokakları, evleri seyretti. O gittiğinden beri, hala aynı yerlerinde durmuşlardı durmasına ama hiçbir şey onun hatırladığı gibi değildi. Ne o geniş sokaklar öyle geniş, ne o uzun ağaçlar öyle uzundu. Maç yaptıkları o koskocaman toprak saha bile, şimdi bir başka gelmişti gözüne. O zamanlar, koş koş bitmeyen iki kale arası, şimdi iki adımda geçiliyordu adeta. Sanki o yıllarda, kendi küçük dünyası içinde olduğundan daha bir büyük görünmüştü her şey.

Eskiden yaşadığı evin önüne geldiğinde, aynı çocukken yaptığı gibi karşı kaldırımdaki kırık taşın üstüne oturarak, kendi odasının penceresine bakmaya başladı. Perdeler açıldı ve camda hafifçe aralanmıştı. Mutfaktan gelen yemek kokularını ise, oradan bile alabiliyordu. Tıpkı eskiden olduğu gibi...

Bir anda, belli belirsiz gözleri doldu ve içini tuhaf bir his kapladı. Bu kadar tanıdık sokaklara, bu kadar dışarıdan bakabilmek; o büyük evi bu kez gerçekte olduğu gibi görebilmek, insana büyüdüğünü ve artık çocuk olmadığını hissettiren bir duyguydu.

Ya çocukken her şey olduğundan pembe görünüyordu ya da geçen yıllar o pembeliği gözlerden siliyordu. Hangisi daha gerçektir, şimdi ayıramıyordu.

Bir süre daha orada oturup evi seyrettikten sonra, kalkıp sahile doğru yürümeye başladı. O çay bahçesi hala yerinde duruyor mu diye merak ediyordu. Yaz akşamlarını geçirdiği, bahçesindeki ağaç dallarının arasına rengarenk yanıp sönen ışıklar asılı ve çoğunun bir buruk aşk hikayesini sakladığı o çay bahçesi...

Sahile vardığında, kıyı şeridi boyunca yürümeye başladı. Etraf biraz değişmiş, gelişmişti. Zamana uygun kafeler açılmıştı. Çok sevdiği bir pastane vardı, kapanmıştı.

Çay bahçesine doğru yakınlaştıkça, onun olduğu yerde hala masalar bulunduğunu gördü. Ve bir an, içini büyük bir sevinç kapladı. Tıpkı gençliğinde olduğu gibi, oraya yaklaşırken duyduğu o heyecanı yeniden hissetti. Sanki bir başka yaz akşamında, bir başka buluşma için gidiyordu...

Oraya vardığında, gerçekte kapanmamış olduğunu gördü. Ama öyle çok değişmişti ki! Hatırladığı hiçbir şey, o eski yerinde değildi. Ne yanıp sönen ışıklar vardı artık, ne de tahta masalar. Oldukça modern ve şık bir kafe olmuştu orası. Kapisinde duran dondurmacıda yoktu, çünkü dondurmaları artık kuplarda servis ediyorlardı. Ama yine de, onu orada bulabilmek Nezir'i sevindirmişti.

İçeri girip en ön masalardan birine oturarak, kendine bir çay sipariş ettikten sonra hemen önündeki küçük kayalara dalgaların vuruşunu seyre daldı. O lacivert deniz, dalgalarla beraber inip çıkan beyaz martılarla süslenmiş gibiydi o gün. Ardı arkası kesilmeyen rüzgarsa, Nezir çayını yudumlarırken, o tanıdık deniz kokusunu taşıyordu ona.

Zihninde belli belirsiz canlanan anılarla, çevresine bakınmaya başlamıştı. Farkında olmadan, her yerde çocukluğuna ait izler arıyordu adeta. Geçmişten bugüne dek varlığını sürdürebilmiş en ufak bir kalıntıyı bile bulmaya uğraşıyordu.

Öylece etrafına bakınmayı sürdürürken, çay bahçesinin kapisinde ansızın beliren o tanıdık yüz ile kalakaldı Nezir. Geçmişten kopup gelen bu yüz onu olduğu yerde dondurmuştu adeta.

İşte tam karşısındaydı ve kuvvetli rüzgarla uçuşan saçlarını düzeltirken, kafeden içeri giriyordu. Nezir'se, gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu.

İçeri girdiğinde, bir anda göz göze geldiler. Ne Nezir yerinden kıpırdadı, ne de o olduğu yerde hareket etti. Sadece "Beria...", diye fısıldadı Nezir. İkisi de öyle şaşkıncı ki, gülümsemekle hareketsizlik arasında bir yerde asılı kalmışlardı.

Beria, kapıyı kapattıktan sonra yeniden dönüp ona baktı. Nezir'i bunca yıl sonra kasabada, hem de bu kafede görmek, belki de bir hayali görmek gibiydi. Ve inanılması neredeyse imkansızdı. Ona doğru küçük ve yavaş adımlarla yürümeye başladı.

Nezir'de elindeki çay fincanını masaya bırakarak, olduğu yerde ayağa kalktı. Beria masanın yanına geldi ve "Sen... Seni burada görmek...inanması çok zor...!" diyebilirdi sadece. Yüzünde öyle şaşkın ve çaresiz bir ifade vardı ki... Başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

Nezir de sadece "Evet," diye yanıtlayabildi onu. İkisi de bir süre ayakta durarak, şaşkınlıklarını biraz toparlamaya çalıştıktan sonra, Beria masadaki diğer sandalyeyi yavaşça çekip oturdu. Ardından Nezir'de karşısındaki sandalyeye oturdu.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. O sırada sipariş almak için gelen garsona Nezir, "Hanımefendi için sütlü bir çay lütfen... Ve lütfen sütü ısıtıp öyle çaya ilave edin olur mu?" dedi. Ve garson yanlarından ayrıldıktan sonra ürkek ve çekingen bir sesle, sadece "Nasılsın?" diye sorabildi.

Uzunca bir süre, ona hiç cevap vermeden bakan Beria, "Çok değişmişsin," diye yanıtladı gülümseyerek ve devam etti "Yaşlanmışsın...!"

"Evet," diyerek utangaç bir şekilde güldü Nezir. "Sende saçlarını kestirmişsin... Güzel olmuş ama..."

Ve yeniden bir süre daha sessiz kaldılar. İkisinin de ağzından kelimeler bir türlü döküleliyordu. Bu kadar tanıdık biriyle, ondan habersiz onunla paylaşılmış koca bir yaşamın ardından, nereden başlayacağını bilmek öyle zordu ki...

Bunca zamandır o yokluğu yaşamak ile o yoklukta kendini yine onunla var etmeye çalışmak arasında bir yerlerde öyle çok gezinmişlerdi ki, şimdi ne yapacaklarını şaşkınlıkları çok olağandı.

Belki varlıkları, yokluklarından ağır gelmişti... Belki bunca yıl zaten onunla paylaşmış olduğun bir yaşamı, ona anlatmak çok zordu... Belki nice anlamlar yüklenerek hissedilmiş o duyguları, bir anda o çay bahçesinde kelimelerle tarif etmek imkansızdı... Bir süre sonra, "Neden geldin?" diye sordu Beria biraz sıkıntılı. "Bilmiyorum...!" diye yanıtladı onu Nezir. "Dün bir anda burada olmayı düşündüm. Ve düşündüğüm yerde olmak istedim... Hissettiğim yerde... Hepsi bu."

Uzunca bir süre oturdular. Konuşmadan denizi seyrettiler. Ne Beria ne de Nezir, yaşanmış bunca yıl hakkında birbirlerine tek bir soru bile sormak istemediler. Belki hem düşüncelerinde hiçbir şeyin değişmeden bugüne kadar olduğu yerde kalabilmesi için; hem de birbirlerinin gözlerine zaten aynı şaşkınlık ve çaresizlik içinde bakıyor oldukları için... Çaylarını içtikten sonra Beria, "Ben artık gitsem iyi olur," dedi.

"Evet. Tabi," diye yanıtladı onu Nezir.

"Seni görmek güzeldi... Hala buralarda olduğunu bilmek...!"

"Benim içinde öyle..."

"Peki yine...?"

"Bilmiyorum...belki...belki gelebilirim..."

O kadar çok bir araya gelmeyi denemişler ve o kadar çok gelememişlerdi ki...! İkisinin de, bunu bir kez daha denemeye hali kalmamıştı. Her defasında yaşam mutlaka bir şeyler getirmiş ve kendilerini yine o bir sonraki seferi beklerken bulmuşlardı. Ve bir zaman sonra, beklemekten vazgeçip sadece kabullenmişlerdi...

Şimdi yeniden, bir kez daha bunu denemek ve aynı umudun ardındaki yokluğu yaşamaktansa, belki de her şeyi kabullenmiş oldukları gibi bırakmak daha kolaydı. Çünkü böyle yaşamayı, zaten öğrenmişlerdi. Bununla başa çıkmayı, zaten biliyorlardı.

Beria çantasını alarak masadan kalktı. Ve yüzündeki o çok yaşanmış ifadeyle, uzun uzun Nezir'in gözlerinin ta içine baktı. Onca zaman orada otururken, o masada anlatmadığı, konuşmadığı her şeyi söyledi belki de...! Ve Nezir, çaresizce başını önüne eğdi.

Bir süre sonra, o da ayağa kalkarak Beria'ya kapının önüne kadar eşlik etti. Birbirlerine sadece, "Hoşça kal," dediler. Ne daha fazla umut verecek, ne de yeni bir bekleyişe kapı aralayacak hiçbir şey duymak istemediler, o yüzdende söylemediler. Sadece kalplerinin derinliğinden gelen bir dilekle, "Hoşça kal," diyerek ayrıldılar.

Ardından bakarak bir süre onun gidişini izledikten sonra, yeniden otobüse binmek ve buradan ayrılmak için anayola doğru yürümeye başladı Nezir. Hava sanki bir anda değişmişti. Rüzgar giderek kuvvetlenmiş, koyu gri bulutlar her yanı sarmıştı. Neredeyse yağmur yağacaktı. Üzerine aldığı hırkanın önünü iyice kapatıp, adımlarını hızlandırdı. Ve bir an önce anayola çıkarak, yağmur başlamadan gelen ilk otobüse bindi.

Buğday Başakları

Uzun bir yolculuğun ardından, günün ilk ışıklarıyla beraber otobüs kasabaya vardı. Nezir otobüsten indiğinde kendini oldukça bitkin hissediyordu. Ve adeta bütün o yılların ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibi, tükenmiş ve ağır adımlarla kasabanın sonundaki deniz fenerine doğru yürümeye başladı.

Oraya vardığında Faro'yu evin önündeki bahçede çalışırken bulmuştu. Çiçekleri suluyor ve her zaman yaptığı gibi onlarla tek tek sohbet ediyordu. Cuci'de onun ayaklarının arasında dolanırken, çiçeklere gösterilen ilgiden birazda kendisine pay çıkartmaya çalışıyordu.

Nezir kalbinin derinliklerinde az önce kopan şiddetli fırtınanın ardından, karşılaştığı bu durgun ve dingin manzarayla bir anda rahatlamaya başlamıştı. Faro'nun sanki bambaşka bir dünyada ve mekanda bulunuyormuş gibi sakin, aldırıışsız ve şefkatli hali ona kendini güvende hissettiriyordu.

Faro gülleri budarken, uzaktan Nezir'in geldiğini görmüştü. Ve adımlarındaki yorgunluğu da fark etmişti. "Günaydın," diye seslendi ve devam etti, "Sizi bu kadar erken beklemiyordum. Birkaç gün gelmezsiniz diye düşünmüştüm."

"Günaydın Faro," diye yanıtladıktan sonra, ona doğru birkaç adım daha atarak konuşmasını sürdürdü. "Evet bende öyle düşünmüştüm. Ama orada beklediğimden fazlasıyla karşılaştım sanırım... Belki de o yüzden kalamadım...!" Sesinde ağlamaklı bir çaresizlik ile yılgın ve çökmüş bir tonlama vardı.

"Zor bir gün geçirmişsiniz...!"

"Evet, öyle. Bugün dinlenmek istiyorum," diyerek arkasına dönüp odasına doğru gitti Nezir.

Faro ise, "Evet, elbette," diye yanıtlayarak işlerine devam etti.

Akşamüzeri Nezir odasından çıkmış ve yine iskeleye inmişti. Orada öylece oturmuş vakit geçirirken, karşıdan gelen küçük bir sandalın iskeleye doğru yaklaştığını fark etti. İçinden, "Hermet olmalı," diye geçirerek, sevinçle ayağa kalkıp el sallamaya başladı. Sandal yakınlaştıkça, gelenin gerçekten Hermet olduğunu gördüğünde çok sevindi.

Hemen sandalı iskeleye bağlamasına yardım etti ve "Hoş geldiniz...sizi gördüğüme çok sevindim," diyerek en sevinçli gülümsemesi ile onu karşıladı.

"Hoş bulduk Nezir. Bir bakayım neler yapıyorsunuz dedim ve uğramaya karar verdim."

"Harika. Belki akşam yemeğine de kalırsınız...?"

"Evet, neden olmasın."

Berber yokuştan yukarı doğru yürümeye başladılar. Kulübeye vardıklarında, Faro bahçedeki merdivenin üstüne çıkmış, ağaçlardan birinin dallarını buduyordu. "Kolay gelsin," diye seslendi Hermet, ağaç dallarının arasında kaybolmuş olan Faro'ya. "Hoş geldin, birazdan işim bitiyor. Siz oturun, ben geliyorum," diye yanıtladı onu dalları biraz aralayarak.

Hermet ve Nezir masayı bahçeye çıkararak, birer iskemle alıp oturdular.

"Önümüzdeki günlerde kasaba dışına çıkacakmışsınız galiba? Faro bahsetmişti," diye söze girdi Nezir.

"Evet doğru. Birkaç gün yokum," diye yanıtladıktan sonra devam etti Hermet. "Bakın ne diyeceğim, isterseniz siz de gelin benimle. Belki sizin için bir değişiklik olur."

Sevinçle irkildi Nezir ve "Öyle mi? Gerçekten gelebilir miyim?" diye sordu heyecanla.

"Tabi neden olmasın. Oraya pek çok dinleyici gelecek, biri de neden siz olmayasınız?"

"Harika, o zaman çok isterim."

O sırada, Faro'da ağaçtan inip yanlarına gelmişti. Elindeki bahçıvan eldivenlerini çıkarırken, "Nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu.

"Nezir'e benimle konferansa gelmesini teklif ettim," diye yanıtladı Hermet.

Faro, Hermet'in fikrini beğendiğini belli eden bir tebessümle, "Evet, çok iyi bir fikir doğrusu. Onun için güzel bir açılım olacaktır," dedi.

"O zaman ben hemen eşyalarımı hazırlayayım," diyerek heyecanla ayağa fırladı Nezir.

Hermet onun bu heyecanlı haline gülmeye başlayarak, "Durun, daha çok zamanınız var. Bu kadar aceleye gerek yok," dedi.

"Evet, tabi. Doğru," diye yanıtladı Nezir ve elinden balonu alınmış bir çocuk edasıyla sandalyesine geri oturdu.

Bunun ardından Faro, "Haydi yemeğe o zaman," diyerek eve girdi. Ve kısa süre içinde, Nezir'in de yardımıyla sofrayı hazırladılar.

Yemekten sonra, hava o gece ılık olduğu için, kahvelerini bahçede içmeye karar verdiler. Sohbet ederlerken Nezir'in durgun halini gören Faro, ona doğru dönerek, "Eğer yorgunsanız, çekinmeyin. Kendinizi bizimle oturmaya mecbur hissetmeyin sakın," dedi.

"Yok, hayır. Teşekkür ederim. Kendimi oldukça iyi hissediyorum. Sizinle oturmak çok güzel," diye cevap verdi Nezir.

"Bugün bahçede çok çalıştırdı sizi Faro galiba," diyerek bir kaç kısa kahkaha attı Hermet.

"Hayır, aslında tam tersine. Bütün günü dinlenerek geçirdim," diye yanıtladı Nezir. Ama cevabının, konuya yeterince açıklık getirmediğini fark edince devam etti. "Kısa bir yolculuğa çıkmıştım da, sanırım onun için öyle söyledi Faro. Yol yorgunluğu olabilir diye."

"Yolculuk mu? Ne zaman çıktınız? Daha geçen gün bir aradaydık...?"

"Evet, şaşkınlığınız çok normal. Beklediğimden kısa sürdü zaten yolculuğum. Bir sabah gidip, diğer sabah da döndüm."

"Gerçekten kısa bir yolculuk olmuş...!"

"Aslında bu şekilde planlamamıştım ama beklediğimin dışında şeyler gelişti. Ve bende orada kalmamın uygun olmadığını düşündüğüm için geri geldim."

"Evet, doğru. Bazen her şey bizim planladığımız gibi olmuyor. Hiç umulmadık sürprizler getiriyor yaşam bize. Önemli olan, onlara karşı sağlam durabilmek."

"Ama bazen o sürprizlerle beraber gelen sıkıntıyı tarif etmek çok zor. Bir an önce o acı bitsin diye yutkunduğun anları anlatmak çok güç. Hele bir de yıllar böyle geçmişse, daha da imkansız."

"Sağlam durmak, ayakta kalmak, içinizdeki acıyı bastırmakla olacak iş değil. Ne kadar bastırırsanız da, ne kadar yutkunsanız da, o kendini dışarı çıkaracak bir gün ışığı bulur. Ve bulduğu o ilk aralıktan da, usul usul yukarı süzülür."

"Peki ama ne yapabilirim? Orada bir yer var, acıdıkça acıyor. İnsan onu biliyor ve her gün onunla yaşıyorsa; ancak böyle yutkunup yutkunup görmezden gelebiliyor sadece. Ta ki, bir gün kendiliğinden dinene kadar. Başka nasıl olabilir bilemiyorum..."

"Acı en çok, olanı kabullenmediğinizde gelir. Gerçek olana direndiğinizde, kendini gösterir. Doğrusunun böyle olmadığına inanmaya devam ettiğiniz müddetçe, varlığını sürdürebilir. Çünkü siz, başka bir şeyin olmasını bekleyip umut ederken, arzu ettiğinizin dışında bir şey gelişmiştir. Ve siz, bunu kabullenmek istemezsiniz. Ne kadar uzun süre buna direnirseniz, içinizde acı diye tarif ettiğiniz o duygu, giderek büyüyecek ve çoğalacaktır."

"Peki ne yapacağım o zaman...?"

"Kabul edin...!"

"Nasıl yani???"

"Evrende her şeyin bir neden ve sonuç doğrultusunda oluştuğuna ve şu anda olmakta olanın sizin için en iyisi olduğuna sadece 'inanın.' Hepsi bu!"

"Ama bu söylediğiniz kadar basit bir şey değil ki..."

"İnanmayacaksınız ama söylediğimden bile basit aslında! Sadece boşu boşuna direnip kendinizi yormayın. Çünkü zaten ne yaparsanız yapın, olmakta olanın önüne geçemezsiniz. O yüzden bende diyorum ki, boşuna direnip kendinize acı vermeyin. Sadece kabul edin ve inanın. Olmakta olanın, sizin için en iyisi olduğuna inanın. Aksi takdirde evren sizin kötülüğünüz için işbirliği yapıyor demektir. Bunu neden yapsın ki?"

"Bilemiyorum...!"

"Ya da şöyle düşünün! Neden her şeyin sizin aleyhinize olduğuna inanmak hep bu kadar kolayken, aksini düşünmek bu kadar zor? Belki de, sadece siz olup bitenleri yanlış yorumluyorsunuz. Belki de, bilginiz olanları yorumlamaya henüz yetmiyor ve en aceleci, en kısa, en kolay yorumu seçiyorsunuz kendinize...!"

"Belki de... Olabilir...!"

"O yüzden de; bilginizin, aklınızın yetmediği durumlarda en iyisi buğday başakları gibi olmaktadır. Sizi ferahlığa daha kolay ulaştıracaktır."

"Nasıl yani?"

"Nasıl ki, buğday başakları rüzgar ne yönden eserse, onunla beraber o yöne doğru eğilirler ve ne kadar güçlü eserse, onlarda o kadar çok eğilirler ve rüzgar kesildiğinde de, yeniden dimdik ayakta dururlar... İşte öyle! Siz de karşılaştığınız olaylara karşı buğday başakları gibi olun. Onlarla birlikte eğilin ama rüzgar bittiğinde de yeniden dimdik ayakta durun. Ta ki, bir sonraki rüzgara kadar..."

Ama rüzgara karşı durmayın... Çünkü siz ona direndikçe, o rüzgar sizi daha da çok yıpratır. Gövdenizi aşındıkça aşındırabilir. Ve ta ki, siz eğilene kadar da, gücünü hiç durmadan arttırabilir..."

Hermet'in sözlerinden sonra, Nezir ona herhangi bir cevap vermedi. Bir süre daha orada öylece oturup kahvelerini içtiler. Ve saat epeyce geç olunca da, Hermet eve dönmek yerine oradaki boş odalardan birinde geceyi geçirmeye karar verdi. Faro ise, her zamanki gibi çalışma odasına çekildi. Nezir'de, onların ardından bir, iki saat kadar daha düşünceler içinde bahçede oturarak, açık gökyüzündeki parlak yıldızları seyretti.

'Asıl Olanın' Gerçek Bilgisi

Yeni bir günün başlangıcında, dalgaların o eşsiz sesiyle beraber, bulutlarda gökyüzünde yavaşça süzülüyorlardı. Nezir'de sahile inmiş ve kocaman bir kayanın üzerine uzanmış gökyüzünü seyrediyordu. Kendine bir bulut seçerek, onunla beraber dolanıyordu o koca mavilikte.

Ruhunun her yanını kaplayan bir hafiflik duygusuna teslim etmişti kendini. Sanki gömleğinin aralıklarından içeri dolan rüzgar, onu birazdan kendisiyle beraber havalandıracaktı.

Öylece kendinden geçerek düşünceleri arasında kaybolmuşken, Hermet'in ona seslendiğini duydu. "Kasabaya gidiyorum, gelmek ister misiniz?" Hemen doğrularak, "Evet, sevinirim," diye yanıtladı onu Nezir. Ve çabucak ayağa kalkarak kısa süre içinde Hermet'in yanına gelip, kamyonete bindi.

Kasabaya giden yolu çok seviyordu. Çünkü, en usta ressamın birbirinden güzel tablolarını arka arkaya seyretmek duygusuyla, içi sevinç doluyordu. Çünkü dalgaların, o bakir kıyılarla nasıl oynadığını; yemyeşil alanların, o keskin lacivertle nasıl kucaklaştığını; altın sarısı kumsalların, güneşte nasıl ışıldadığını görmenin daha güzel bir yolu yoktu.

O yüzden bu yoldan ne zaman geçse tadını çıkarmaya, yıllarca uzak kalarak neredeyse kaybetmek üzere olduğu doğanın özünü, içinde yeniden inşa etmeye çalışıyordu.

Kasabaya vardıklarında, Hermet'le beraber kamyonetten indi. Oraya ne için geldiklerini ona sormamış olduğunu fark ederek, kamyonetin arka tarafından dolanıp, onun yanına geldi ve "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Ben araştırmalarım için gerekli bazı kitaplara bakmaya gelmişim. Kütüphaneye gideceğim. Arzu ederseniz sizde benimle gelin. Ya da..."

Nezir onun sözünü keserek hemen araya girdi ve "Evet, elbette. Kütüphaneye gelmek isterim," dedi.

"Pekala. O zaman gidelim," dedi Hermet ve beraber bir süre yürüdükten sonra tarihi saat kulesinin tam karşısında bulunan kütüphane binasına girdiler. İçerisi fazla büyük bir yer değildi. Çok fazla insan da yoktu. Birkaç öğrenci, içeride bulunan az sayıdaki masalara oturmuşlardı.

Buna rağmen kitap rafları tamamen doluydu. O kadar ki, Nezir'in bu kasabanın kütüphanesinde bulmayı ummadığı kadar çok ve çeşitli kitap vardı içeride. Ayrıca pek çok ansiklopedide bulunuyordu. Neredeyse insanın aklına gelebilecek her konu hakkında bilgi bulabilmesi mümkündü orada.

Nezir şaşkınlığını saklayamayarak, "Gerçekten çok etkilendim. Bu kadar geniş içerikli bir kütüphane beklemiyordum," dedi etrafına bakınırken. Hermet yanıtlamadan sadece gülümsedi ona.

O sırada içerideki görevli kadın yanlarına gelerek, kısık ve sakin ses tonuyla, "Hoş geldiniz," dedi Hermet'e. Yüzünde de, sesine benzeyen yumuşak ve saygılı bir tebessüm vardı. Hermet'de onu başıyla selamladıktan sonra, arka tarafta bulunan küçük ofise doğru ilerledi. Kapıyı açıp ofisten içeri girdi ve üzerindeki ceketi askılığa bırakarak, içeride bulunan küçük sayılabilecek masaya oturdu.

O anda Nezir, onun bu kütüphanenin yöneticiliğini yapmakta olduğunu anladı. Ve tabii ki, nasıl bu kütüphanede bu kadar çok ve çeşitli kitaba rastladığını da...! Hermet eşsiz kitap bilgisiyle, gereksinim duyulabilecek her şeyi getirtmişti bu küçük kütüphaneye. Evine sığdıramadığı kitapların tümünü burada barındırdığı içinde, çoğu zaman çalışmalarını da bu ofiste yapıyordu.

"Evinizde gördüğümden çok daha fazlası varmış burada," dedi Nezir. Ve devam etti, "Faro haklıymış..."

"Hangi konuda?"

"Kitapların, sizin tüm dünyanız olduğunu söylemişti bana bir keresinde."

Hermet içten ve samimi kahkahalarla gülerek yanıtladı onu, "Sanırım öyle. Ama her şeyi orada bulamayacağımı bilecek kadarda çok kitap okudum."

"Bu kadar çok kitap okumuş bir adamın, bilemeyeceği hiçbir şey yoktur gibi geliyor bana."

"Kitaplar ya birebir gerçekleşmiş bir olay hakkında bilgi verir ya da onu yazanın kişisel düşünce ve yorumlarını içerir. Önemli olan, sizin o çeşitli yorum ve bilgileri kendi yaşadıklarınızla beraber yeniden yorumlayarak, ortaya yeni bir şeyler çıkarmanızdır. Yoksa sadece yazılanı okuyacaksınız, onları okumak neye yarar? Sizi yeni bir noktaya taşımadıktan sonra...!"

"Evet haklısınız."

"Pekala, şimdi biraz çalışmalıyım..."

"Elbette, bende dışarıda biraz kitapları incelemek istiyordum. Daha sonra görüşmek üzere."

Nezir ofisin kapısını ardından çekerek, dışarı çıktı. Karşısında keşfedilmeyi bekleyen, küçük ama tıka basa dolu bir kütüphane vardı. Kitaplar türlerine göre ayrılmıştı. Önce nereden başlayacağını bir anda karar veremedi ve biraz etrafına bakındıktan sonra sırayla en baştan başlayarak incelemeye karar verdi. Ve çalışan öğrencileri rahatsız edip, ilgilerini dağıtmamak için de, olabildiğince sessiz hareket etmeye çalıştı.

Bu şekilde kitapların içinde kaybolarak, neredeyse saatlerini geçirdikten sonra, en son bölümde sıralanan kitapları incelemeye başladı. Ona oldukça ilginç gelmişlerdi. Bir süre hepsine tek tek baktıktan sonra, en çok dikkatini çeken kitabı raftan çekip alarak, sayfalarını karıştırmaya başladı. O sırada, o da tıpkı oradaki diğer öğrenciler gibi, bir masaya oturmuştu.

Bu bölümdeki kitaplarda, bu zamana dek okumuş olduklarından farklı bir şeyler vardı. Varoluşunun amacını sorgulamak, yaşamın anlamını çözmek, evrenle bağıni keşfetmeye çalışmak gibi...

Okuduğu satırlardaki yazılar, çok ilgisini çekmişti. O kadar kendini kaptırarak okumaya başlamıştı ki, Hermet'in yanına geldiğini bile fark edemedi.

"Benim işlerim bitti. Sizin içinde uygunsuzsa gidebiliriz," dedi Hermet kısık bir sesle.

"Ah, geldiğinizi duymadım. Tabi gidebiliriz. Peki, bu kitabı da almam mümkün mü acaba?"

"Elbette. Ama unutmayın, aldığınız her kitabı geri getirmelisiniz. Ki, başkaları da faydalanma imkanı bulabilsin."

"Tabi ki."

Böylece kütüphaneden çıkarak, kamyonete bindiler. Nezir yol boyunca da kendini kitaptan alamayarak, okumaya devam etti. Onun bu heyecanlı ve ilgili hali, Hermet'in dikkatini çekti ve "Sanırım kitap çok hoşunuza gitti," dedi.

"Evet, bugüne dek okuduklarımdan oldukça farklı," diye yanıtladı onu, bir yandan da okumaya devam ediyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, "Öyle ilginç ki...! Bakın, size de bir bölüm okumak istiyorum," dedi.

"Tabi, okuyun."

Ve Nezir, çok beğendiği bir paragrafı yüksek sesle okumaya başladı;

"Varlığın, içsel donanımını keşfedebilmesi ve evrenle olan gerçek bağıni görebilmesi için, pek çok tekamül evresinden geçmesi gerekmektedir. Oldukça kaba, kalın ve yoğun bir enerji alanı olan madde enerjisinden sıyrılarak, giderek inceliyor hafiflemek ancak bu süreçlerin sonunda gerçekleşebilir.

Bu kaba madde enerjisinin tesiri altındayken, varlığın kendi varoluş maksadının bilgisine vakıf olması, pek olasılık dahilinde değildir. Yaşamakta olduklarının gerçek amaçlarını ve nedenlerini çözebilmesi çok kolay değildir.

Çünkü içinde bulunmakta olduğu yoğun ve baskın alan, onun evrenle olan ilişkisini sınırlandırıyor, kısıtlamaktadır. Böylece o alanın gerçekliklerini gerçek, bilgisini bilgi, gereklerini gereklilik gibi görmesine neden olmaktadır.

Ancak bu tekamül evrelerinin ardından başlayan gelişme sürecinde; o kaba ve yoğun alanların zaman içinde sırasıyla terk edilmesinden sonra, varlık nihayet evrenle olan gerçek ilişkisini fark etmeye başlar. Ve yavaş yavaş 'asıl olanın' gerçek bilgisine doğru bir yolculuğa çıkar.

Orada keşfedecekleri daha çok kendisinin asıl kaynakları, varoluşunun maksadı, evrenin gerçek nicelik ve nitelikleri gibi şeyler olacaktır. Bir önceki tekamül evresinde, terk etmiş olduğu yoğun madde alanlarının esareti olmadan, bu defa yeniden kendini var etme imkanına ve deneyimine sahip olacaktır.

Ve gelmiş olduğu bu yeni şuurlu hali ile üzerindeki o sınırlı ve kısıtlı alanlardan kurtulmak suretiyle; evrendeki nice geniş deneyimlere, yepyeni bilgilere, başka başka gerçekliklerin yeni imkanlarına doğru açılma olanağı bulacaktır."

Okumayı bitirdikten sonra heyecanla Hermet'e dönerek, "Ne kadar enteresan sözler değil mi? Çok etkilendim doğrusu. Bunun gibi başka kitaplar da okumayı isterim," dedi.

Hermet kamyoneti sürmeye devam ederken ona gülümsedi ve "Okuyacağınız daha çok kitap var Nezir... Ama çok...," diyerek konuşmayı noktaladı.

Çobanın İstirabı

Eve vardıklarında, Faro kenarı kırılmış bir sandalyeyi tamir etmekle uğraşıyordu. Nezir önce onu selamladıktan sonra, hemen gün içinde neler yaptığını heyecanlı anlatmaya başladı. Elbette ki, keşfettiği yeni kitaplardan da bahsetmeyi unutmadı. O kadar hızlı ve art arda konuşuyordu ki, sonunda kendisi bile yorulmuş, kanepeye oturup biraz dinlenmeye karar verdi. Faro onun bu heyecanlı halini oldukça sempatik buluyordu.

Nezir sustuktan sonra salonda bir süre sessizlik olmuştu. Daha sonra, "Yarın sabah dağdaki kulübeye gitmeyi düşünüyorum," diyerek sessizliği Faro böldü.

"Dağdaki kulübe mi...?" diye merakla sordu Nezir.

"Evet."

O sırada Hermet de söze katılarak, Nezir'e açıklama yaptı. "Buraya yakın dağlarda kurulu küçük köyler var. Faro'nun da o köylerin birinde, küçük bir kulübesi var. Arada bir oraya gider ve birkaç gün kalır."

"Ah, evet. Şimdi anladım. Uzak mı peki?" diye sordu Nezir.

"Pek sayılmaz. Bir, iki saatlik yol sayılır," diye yanıtladı Hermet.

Faro tekrar sözü alarak, pansiyonu ve feneri Hermet'e emanet edeceği için, "Umarım zamanlamamın bir sakıncası yoktur...?" diye sordu ona.

"Hayır, hayır. Hiç problem değil. Benim zaten çalışmam gerekiyor. Burada kalır ve çalışırım. Aslında benim içinde iyi bu değişiklik."

"Buna sevindim. Peki ya siz Nezir...? Benimle gelmek ister miydiniz?" diye sorarak Nezir'e doğru döndü Faro.

Yüzünde beliren ani sevinç ifadesiyle, "Bu harika olur doğrusu. Çok isterim," diye yanıtladı onu Nezir.

"Güzel. O zaman sabah erkenden yola çıkarız," diyerek konuşmayı noktaladı Faro.

Nezir yemekten sonra hiç vakit kaybetmeden odasına giderek, çantasına birkaç parça eşya doldurdu. Ve hiç vakit kaybetmeden yatağına girip, bir an önce sabah olması için hemen gözlerini yumdu.

Sabah olduğunda Nezir, Faro'dan önce uyanarak giyinmiş ve kapının yanındaki sandalyeye oturup onun uyanmasını beklemeye başlamıştı. Bir süre sonra Faro uyandığında, onu kapının önünde oturuyor görünce, "Yoksa uyumadınız mı?" diye sordu hayretle.

"Uyudum elbette. Ama biraz erken uyanmışım galiba," diye yanıtladı onu Nezir, sabırsız bir ses tonuyla.

Faro onun bu heyecanlı haline elinde olmadan gülmeye başladı ve ardından da onu daha fazla bekletmemek için odasına hazırlanmaya gitti. Kısa süre içinde evden çıktılar. Ve Hermet'in ilgilenmesinin zor olabileceğini düşünerek, Cuci'yi de yanlarına aldılar.

Yol boyunca kayalık sahillerin kıyısından, sık ağaçlıklı ormanların arasından, yemyeşil vadilerin ortasından, kocaman bulutların altından geçtiler. Ve yaklaşık iki saat kadar sonra küçük bir köye vardılar.

Köyün içinden kamyonetle geçerlerken, Faro'nun tanıdık birkaç kişiye selam verdiğini gördü Nezir. Ve o da, onunla beraber selam verenlere başını salladı.

Köyün neredeyse sonuna doğru geldiklerinde, Faro küçük bir kulübenin önünde durarak kamyonetten indi. Nezir'de hemen ardından kamyonetten dışarı çıkıp, Cuci'ye de aşağı atlaması için eliyle işaret yaptı.

Oldukça eski ve ahşap bir kulübeydi. İçeri girer girmez, evin birbirinden ufak odaları karşılamıştı onları. Küçük bir oturma odası, küçük bir mutfak ve uyumak için kullanılan iki küçük oda daha vardı.

İçeride fazla eşya yoktu. Uyumak için kullanılan odalarda birer döşek ve küçük birer dolap; oturma odası olarak kullanılan yerde ise bir divan, birkaç sandalye ve bir masa vardı. Mutfakta da, birkaç parça tencere ile tabak, bardak gibi şeyler bulunuyordu.

Faro, Nezir'e istediği odayı seçmesini söyledi. Nezir'de misafir odası olduğunu tahmin ettiği odaya eşyalarını bıraktı. Böylece kimin nerede uyuyacağına karar verildikten sonra, Nezir'de çantasındaki eşyalarını çıkararak yatak odasındaki dolabın çekmecelerinden birine yerleştirdi. Faro'da mutfaka girerek tozlanmış tabak, bardak ve tencereleri sudan geçirdi. Akşamüstüne dek, evi temizleyip toparlamakla uğraştılar.

Nezir köydeki bu dağ kulübesini çok sevmiştir. Koca koca ağaçların arasında, oldukça sessiz sakin bir yerdi. Sadece kuşların cıvıltıları ile ara sıra kuvvetlenen rüzgarın sesi duyuluyordu. Oldukça temiz ve serin bir havası vardı.

Temizlik işi bittikten sonra Faro dinlenirken, Nezir, Cuci'yi de alarak ormanın içinde kısa bir yürüyüşe çıktı. Döndüğünde, Faro kulübenin önüne çıkardığı sandalyelere oturmuş, ziyaretine gelen köylülerle sohbet ediyordu. O da içeri girip, bir sandalye daha alarak yanlarına oturdu. Köylüler hal hatır sorup, kasabanın haberlerini alıyorlar ve onun yokluğunda da köyde neler olduğunu anlatıyorlardı. Yanlarında duran demlikten de, bittikçe çaylarını dolduruyorlardı.

Sohbetleri sürerken, bir ara köyün çobanından bahsettiler Faro'ya. Çok dertli olduğunu, derdinin biri bitse diğerinin başladığını ve bir türlü de içinden çıkamadığını anlattılar. Ona yardımcı olmaya çalıştıklarını ama pek bir çare olamadıklarını; bu yüzden de, belki o bir çare bulur diye konuyu Faro'ya açmaya karar verdiklerini söylediler.

Faro ona anlatıların ardından derin derin düşündükten sonra, "Bir çoban hikayesi duymuştum bir zaman, ben size en iyisi onu anlatayım," diyerek sözüne devam etti.

"Bir gün çobanın biri, bir dağın başına çıkmış. Orada, koca bir ağacın gölgesine oturup ağlamaya başlamış. Hıçkırıkları seller olup da, kar sularına karışincaya dek ağlamış.

En nihayetinde, ardından bir ses duyulmuş. 'Ne oldu, ne ağlıyorsun öyle?' demiş ses. Çoban arkasına dönmüş, sağına soluna bakmış. Ama kimse yokmuş...

Bir süre sessizce bekledikten sonra, yeniden ağlamaya devam etmiş. Kısa bir süre sonra tekrar bir ses duymuş. 'Sana söylüyorum çoban! Neden ağlayıp ağlayıp da adımı anıyorsun ikide bir,' demiş.

Çoban yine etrafına bakınmış ama kimse yok. 'Tanrım sen misin? Dualarımı mı duydun?' demiş.

'Ben her şeyi duyarım çoban. Madem durmadan içinden benimle konuşuyorsun, anlat bakalım ne derdin var,' demiş ses.

Çoban şaşkınlık ve korku içinde 'Aslında ben...,' diye kekelemiş.

'Anlat, dinliyorum,' diye yanıt gelmiş bu defada.

Çoban biraz daha bekledikten sonra korkusunu üzerinden atıp sormuş,

'Beni ne zaman affedeceksin...?'

'Neden böyle düşündün ki?' diye sormuş ses.

Çoban yanıtlamış, 'Çünkü derdim hiç bitmiyor. Sanki bir ateş çemberinde dönüp duruyorum. Nereye dönsem, her yer aynı ateşe çıkıyor ve ben de hep yanıyorum. Ama daha yanacak gücüm kalmadı. Ne zaman biter bu ceza...?'

'Ben sana ceza vermedim ki, çoban!' demiş ses de.

Çobanda biraz çekinerek, 'Öyleyse ben cezayı bilmek istemem...!' demiş.

'Kimse istemez...!' diye yanıt gelmiş.

'O zaman nedir bu...? Neden böyle derdimden yanıp yanıp duruyorum? Hiç dinmez mi bu ıstırap? Hiç mi bir sonu yok bu olanların? Ne olursun izin ver... Artık bitsin!' diye yakınmış çoban.

Uzun bir süre hiç ses gelmemiş. Çobanda beklemiş. Sonra gökler gürlemiş, bulutlar bir açılmış, bir kapanmış. En nihayetinde bir yanıt gelmiş.

'Peki ya, senin gücün, aklın, imanın ve iraden ne olacak?' diye sormuş ses çobana. 'Her şeyi neden benden bekliyorsun?'

'Nasıl anlayamadım' diye sormuş o da, ürkek ürkek.

'Ben seni yaratırken sana güç verdim; zorluklara dayanmasını diye. Sana akıl verdim; zorlukları çözesin diye. Sana iman verdim; zorlukların içinde umut bulmasını diye. Ama sana irade de verdim; o zorluklara girmeyesin diye,' demiş ve sormuş 'Şimdi anladın mı çoban?'

'Biraz anladım, biraz anlamadım...?' demiş çaresiz bir sesle.

'Senin bu zorlukların içine girmemek içinde; eğer girersen çıkmak içinde her şeyin var. Gelip gelip bana yalvaracağına, sana verdiklerimi kullan. Önce imanını, sonra iradeni, sonra aklını, sonra da gücünü kullanırsan; zaten çözemeyeceğinden fazlasına sahip olmadığını göreceksin. İçinde bulunduğun her şey, benim sana verdiğim kadarıdır,' demiş. Çoban da bunun üzerine ağlamayı bırakıp, ona söylenenleri düşünmeye başlamış."

Faro hikayeyi anlatmayı bitirdikten sonra derin bir nefes çekerek, boşalan bardağına çay doldurdu. Nezir, onun anlattığı bu hikayeden çok etkilenmişti. Köylülerde öyle olacak ki, yeni bir konu açılana dek uzunca bir süre sessizlik içinde kaldılar.

Mektup

Akşam yemekten sonra, Nezir kütüphaneden aldığı kitabı okumak üzere divana oturmuştu. Köyde elektrikler kesik olduğu için, içerisi gaz lambasıyla aydınlanıyordu. Işık yeterli değildi ama yine de kitap okumaya imkan veriyordu. Faro'da köylülerden aldığı birkaç karışık ottan çay demlemişti ve iki fincana doldurarak, birini Nezir'e ikram etti.

Uzunca bir müddet hiç konuşmadan kitap okudular. Nezir bu kitapta, içini ferahlatan bir şeyler buluyordu. O yüzden geçen zamanı fark etmeden, okuduğu sayfaların, satırların arasında yeni bir şeyler keşfetmek heyecanıyla doluyordu.

Okurken bazı satırlar gerçekten çok ilgisini çekmişti. Ve ona bir süredir görüşmediği ama zamanında pek çok derin sohbette kendisine eşlik etmiş olan eski bir dostunu hatırlamıştı.

Bir anda, okuduklarını onunla da paylaşmak istediğini fark etti. Ve bir mektup yazarak, o çok beğendiği satırları böylece ona yollayabileceğini düşündü. Hemen oturduğu divandan kalkarak, yatak odasında duran çantasının yanına gitti. İçinden birkaç kağıt ve bir kalem aldıktan sonra geri dönerek mektubuna başladı;

"Sevgili dostum,

Oldukça uzun bir zamandan sonra yeniden merhaba. Aramıza girmiş olan bu gerekli mesafeleri anlayışla karşılayacağını ve ne senden ne benden bir şeyler eksiltmeyeceğini biliyorum. Az önce okuduğum bir kitaptaki satırlar, seninle bunca zaman yapmış olduğumuz sohbetlerimizi anımsattı bana. Ve elbette ki, bende seninle paylaşmak istedim.

Mesafeler gönlümüzde olmadıktan sonra, dostluğumuza kaldığımız yerden her zaman devam edebileceğimizi biliyorum. İşte seninle paylaşmak istediğim satırlar...

Bazen yaşamın içinde çok karışıkmiş gibi görünen olaylar vardır. Ama aslında onu karışık yapan, içinden çıkılmazmış gibi yapan, kendimizden başkası da değildir.

Çünkü asıl karışıklık; düşüncelerimiz, endişelerimiz, korkularımız olaya eklendiği zaman başlar. Böylece, aslında cevabı biliyor olmamıza rağmen, duygularımıza yenik düşer ve doğru bildiklerimizi bile yapamaz hale geliriz. İçimizin gerçek sesi yerine, duygusal yanımızı ön plana çıkararak hareket ederiz.

İşte o duygu girdapları, zaten çoğu zaman karışıklığı yaratan şeyin ta kendisidir. Aslında onları dışarıda tutarak, karışık diye nitelendirdiğiniz olaylara bakabilirsiniz; gerçek meselenin çok basit, çözümün ise çok kolay olduğunu görebilirsiniz. Ve gördüğünüz çözümleri uygulayabilirsiniz.

Aşırı duygusalılıkta bir çeşit zafiyettir aslında. Çünkü sizi sizden; gücünüzü içinizden; mantığınızı aklınızdan alır. Ve tamamen onun kontrolü altında hareket etmeye başlarsınız. O esaret altında yapmanız gerekenleri yapmakta zorlanarak, gecikirsiniz. Ve siz geciktikçe de, işler olduğundan daha karmaşık görünmeye başlar.

Oysa evren, bizlere çözemeyeceğimiz problemler vermez. Sonuçlara götürmeyen, nedenlerle karşılaştırmaz. Her şeyin bir nedeni; her nedenin bir sonucu; her sonucunda birbiriyle ilişkisi vardır. Bir hareket, diğer bir hareketten etkilenerek meydana gelir ve o da yeni bir hareketi oluşturur. Çünkü her şey, birbiri için vardır ve birbirine hizmet eder. Bu, evrenin en yüksek vazifesidir.

Karşımıza gelen olayların çoğu zaman zor oluyor olmasının sebebi; onları neden-sonuç ilişkisinden bağımsız düşünüyor olmamızdır. Hangi olayın, hangi olayı tetiklemesi sonucu bugün içinde bulunduğumuz duruma gelmişizdir? Bunu hiç sorgulamayız...! Sadece esareti altında olduğumuz duygularımızla; üzülmeye, öfkelenmeye, kontrolümüzü kaybederek hareket ederiz.

İşte kendinizi bu duygusal zafiyetten arındırdığınız anda, önünüzde bekleyen problemin hemen yanı başında, çözümünün de durduğunu göreceksiniz. Aslında o, hep orada duruyor. Sadece siz onu görmeyi seçiyor ya da seçmiyorsunuz.

Tamamıyla duyguların kontrolü altında hareket etmek, sizi sadece güçsüzleştirmekten ve gerçekleştirmek istediğiniz şeyleri geciktirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Çünkü siz o duygu girdabına kapılarak, onlara tutunup hareket etmeye çalıştıkça; karmaşık diye nitelediğiniz olaylar, daha da içinden çıkılmaz hale gelecektir.

Sevgilerimle,
Nezir..."

Mektubu yazmayı bitirdikten sonra, kağıtları düzgünce katlayıp kitabın arasına koydu. Ve kasabaya döner dönmez, postaneye giderek onu yollamayı plandı. Faro çoktan, iyi geceler dileyip, uyumak üzere odasına gitmişti bile. Nezir de, gaz lambasını söndürdükten sonra bir süre daha divanda oturarak, pencereden dışarıyı seyretti.

Ay ışığı, az önce yağan yağmurun ardından, ağaç yapraklarının üzerinde biriken su damlacıklarında parlıyordu. Ve etrafta hiç ses yoktu. Kendini izlediği manzaranın keyfine bırakarak, uyuyana kadar vakit geçirdi.

'Şimdi'

İki gün boyunca köydeki kulübede zaman geçirdikten sonra, dönüş için yola çıktılar. Nezir orada gerçekten çok iyi vakit geçirmişti. Ormanın taze havasıyla beraber bol bol yürüyüş yapma fırsatı bularak, dinlenmişti. Oradaki insanlarla sohbet etmiş ve gerçek bir köy yaşamının inceliklerini görmüştü. Tamamen doğanın olanakları ile kurulmuş yaşamları tanımıştı.

Döndüklerinde, Hermet'i bahçede kitaplarının arasına gömülmüş halde buldular. Serin havaya rağmen, masa ve sandalyeleri dışarı çıkarmıştı. Ve hepsinin de üzeri kitaplarla doluydu. Neredeyse orada bile, küçük bir kütüphane yaratmıştı kendine. "Merhaba... Döndük nihayet," diye seslendi Faro ona. Ve Nezir'le beraber onu selamlamak için el salladılar.

Hermet, gözündeki gözlükleri çıkararak onlara doğru baktı ve "Hoş geldiniz. Erken döndünüz. Nasıl geçti?" diye sordu.

"Her şey harikaydı. Ama hava oldukça soğuk sayılırdı. Ve orada olduğumuz süre boyunca da elektrikler kesikti," diye yanıtladı Faro.

"Anlaşıldı neden erken döndüğünüz. Oldum olası soğuk havayı sevmemişsiniz zaten."

"Evet, sanırım biraz etkisi oldu," diyerek güldü Faro.

Konuşmaları bittikten sonra, kamyonetten çantalarını indirerek eve girdiler. Ve akşam yemeğine kadar odalarında dinlendiler. Hermet de, bahçede çalışmaya devam etti.

Daha sonra yemek için yeniden masada toplandıklarında Hermet, "Demek soğuktu...Peki ya siz Nezir? Sizin zamanınız nasıl geçti?" diye söze başladı.

"Çok güzeldi. Soğuktan pek etkilenmedim. Ama açıkçası elektriklerin yokluğunu çok hissettim," diye cevap verdi Nezir ve devam etti, "Doğrusu bir şeye sahipken, neye sahip olduğunı anlamak da bir o kadar zorlaşıyor. Ancak yokluğu görünce, varlığı tanıyor insan."

"Haklısınız. Bu da zaten, dünyanın neredeyse en eski felsefelerindendir...!" dedi Hermet gülümseyerek.

"Doğru... Bulmak için önce kaybetmek gerekir...!" diye söze girdi Faro onlar konuşurlarken.

"Nasıl yani, tam anlayamadım?" diye sordu Nezir bunun üzerine.

"Bir şeyi gerçek manada bulmak, daha doğrusu bulduğun şeyin ne olduğunu tam olarak anlayıp kavrayabilmek için; ilk önce onu kaybetmek gerekir. Çünkü ancak o zaman, sizin az önce bahsettiğiniz 'varlığı' tanırırsınız. Yokluk içinde geçirmiş olduğunuz süreler boyunca öyle sıkıntılarla, ıstıraplarla karşılaşır ve o yokluk içinde olmanın ne demek olduğunu öyle derinden öğrenirsiniz ki; ancak o zaman 'varlığın' gerçek önemini ve değerini bilebilirsiniz. Yoksa insanoğlu elindekileri çok kolay harcıyor... Çok kolay sıkılıyor... Ve hemen bir yenisini istiyor."

"Evet, bu doğru. Bende kendi yaşamım içinde bunu çok sık yaptım galiba. Değerini bilemediğim pek çok şey oldu...!"

"Olsun, buna sıkılmayın. Her şeyin bir zamanı var. Tüm o yaptıklarınızda gerekliydi. Böylece bugün daha fazla şuur ve idrak sahibi oldunuz. Yokluğu ve varlığı tanımaya

başladınız...! Tüm bunlara sonsuz bir serüven içindeki deneyimler olarak bakarsanız, zaman kaybetmemiş olduğunuzu ve hatalarınızın telafisi için her zaman bir şans bulacağınızı görürsünüz."

"İnsan bazen zamanı geri döndürmek ve yaptığını düzeltmek istiyor."

"Geçmişte yaptığınız şeyleri 'şimdi' telafi edebilirsiniz. O günkü koşullar, insanlar, mekanlar değişmiş olsa da, siz yine de onları 'şimdi' düzeltebilirsiniz."

"Ama nasıl?"

"Zaman kavramını sadece geçmiş ve gelecek diye sınırlandırmak çok yetersiz kalıyor. Bu şekilde düşünmeyin. Evren canlıdır. Zaman dediğiniz enerji canlıdır. Ve her an yeniden ve yeniden kendini yapılandırmaktadır. O yüzden şimdi burada yapmış olduğunuz bir şey geçmişe ve geleceğe etki edebilir. Geçmişteki hatalarınızı 'şimdi'de telafi edebilirsiniz."

"Biraz daha açabilir misiniz?"

"Evrende her şey birbirine bağlıdır. Nasıl ki, suya bir taş attığınızda, giderek açılıp büyüyen hareler şeklinde dalgalar oluşur; işte sizin yaptığınız bir hareketin etkileri de bu şekilde dalgaları evrenin içinde. 'Şimdi' burada yapmakta olduğunuz bir hareket; evrenin bambaşka bir yerinde, bambaşka bir zamanda, bambaşka bir oluşuma sebebiyet verebilir. O yüzden, her şeyi telafi etmek için zamanınız hep vardır."

"Zamanın da, evrenin de sandığımızdan geniş olabileceğini düşünüyorum bende. Buna da inanıyorum aslında. Çünkü önümde hala nasıl oluştuğuna bile aklımın ermediği bir evren varken, benim ona koymuş olduğum sınırların pek geçerli olabileceğini sanmıyorum." Bunun üzerine Faro gülerek "Evet, bende sanmıyorum," dedi. Ve karnı acıktığı için mutfakta havlayıp duran Cuci'ye, yemeğini vermek için masadan kalktı.

Daha sonra Nezir ve Hermet'de kalkarak, sofranın toplanmasına yardımcı oldular. Akşamın ilerleyen saatlerinde, Hermet yeniden çalışmalarının başına döndü. Ve Nezir ile Faro'da, bütün geceyi satranç oynayarak çalışma odasında geçirdiler.

Oyun bittikten sonra Nezir günlüğünü alarak bahçeye çıktı. Açık gökyüzünde her biri, birer elmas tanesi gibi parıltayan yıldızların altında oturup günlüğüne yeni satırlar ekledi. Ve daha sonra da uyumak için odasına gitti.

Bay Faro?

Günün ağarmasıyla beraber, Hermet ve Faro'nun neşeli konuşmaları bir anda Nezir'in odasını doldurmuştu. İçerden gelen seslerle gözlerini açtıktan sonra, "Misafir gelmiş olmalı," diye düşünerek merakla yatağından çıktı. Ve hemen üzerine bir şeyler giyerek, elini yüzünü yıkayıp salona gitti.

Hermet ve Faro yemek masasında oturuyorlardı. Yanlarında Nezir'in daha önce hiç görmemiş olduğu iki adam daha vardı. Aşağı yukarı onlarla aynı yaşlardaydılar. Çok kibar ve düzgün giyimliydi. Konuşmaları da tıpkı Hermet gibiydi. Özenle seçilmiş kelimeler, itina ile kurulmuş cümleler ve oldukça sakın bir ses tonu ile konuşuyorlardı. Sanki uzun zamandır birbirleriyle tanışık gibi görünüyorlardı.

Nezir onların oturduğu odadan içeri girerek, biraz çekingen bir tavırla gülümseyip, herkesi başıyla selamladı. Onun içeri girişiyle kısa bir suskunluk oldu. Ve ardından Faro, "Günaydın Nezir, sanırım sizi de uyandırdık," dedi.

Nezir nazik gülümsemesiyle, "Hayır, sorun değil. Misafirimiz olacağını bilmiyordum," diye yanıtladı.

"Evet, bu beyler Ayas ve Gıyas. Hermet'in konferansı için geldiler. Beraber gideceksiniz." "Öyle mi? Çok memnun oldum tanıştığımıza," diyerek, o sırada ona bakmakta olan her iki adamı da selamladı.

Onlarda Nezir'e selam verdikten sonra yeniden konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Nezir de bunun üzerine mutfağa gidip kendine yiyecek bir şeyler hazırladı ve ardından bir kanepenin üzerine oturarak hazırladığı sandviçi yemeye başladı. Bir yandan da, onların konuşmalarına kulak misafiri oluyordu.

Neşeli bir sohbetin tam ortasında bulmuştu kendini. O masanın etrafında oturmakta olan dört kişinin de, ortak bir geçmişten daha fazlası vardı sanki. Neredeyse hepside birbiri için eşit uzaklıkta gibiydi. Faro için Hermet neyse, diğerleri de aynıydı sanki. Öylesine ortak ve benzer bir dil içinde anlaşılıyorlardı ki, inanılmaz bir uyum çıkmıştı ortaya. Hatta öyle ki; Nezir birbiriyle bu kadar uyumlu olabilen dört kişinin bir araya

gelmesini içten içe kıskanmıştı adeta. Ve "İnsan yaşam içinde kendine bir kişi bile bulamazken, onlar dört kişi olabilmişler," diye geçirmişti içinden.

Konuşmalardan anladığına göre; Ayas ve Gıyas başka bir şehirde yaşıyorlardı. Ve kasabaya Faro'yu görmek için gelmişlerdi. Faro işleri nedeniyle konferansta bulunamayacağı için, onu ziyaret ettikten sonra Hermeti'de alarak konferans için yola çıkacaklardı.

Sohbetleri sürerken, eski günlerden ve Hermet'in daha önceki konferanslarından bahsettiler. Nezir tüm konuşulanları yakalayamıyordu. Çünkü kısa kısa hatırlatmalarla anlatılan olayların, aslını bilmiyordu. Neden o kadar çok güldüklerini anlayamıyordu ama öyle neşeli bir halleri vardı ki, onların kahkahalarına katılmaması mümkün değildi.

Dördünü o masada otururlarken uzunca bir süre izledi. Sanki bambaşka bir yerden buraya gelmiş ve bu zamana ait olmayan dört kişi gibiydiler. Sohbetleri, duruşları, tavırları öyle farklıydı ki!

Belki ilk bakışta, hemen göze çarpan bir farklılık değildi bu. Ama bir süre yanlarında kalındığı zaman; ne yüzleri bu kadar aydınlık, ne gözleri bu kadar derin, ne duruşları bu kadar ciddi, ne tebessümleri bu kadar şefkatli, ne de sözleri bu kadar yerinde başka birileriyle karşılaşmadığını fark ediyordu insan.

Aynı anda her yerde ya da aynı anda her şey olabilmek hissini veren bir genişlik önce odayı kaplıyor, ardından da insanın ruhuna işliyordu. Benliği öylesine baş döndürücü bir duyguyla doluyordu ki, olduğu yerde duruyor olmasına rağmen, yine de giderek yerden yükseliyormuş gibi hissediyordu insan.

Nezir, Faro'yu bu zamana dek belki de hiç böyle görmemişti. Onun hem çok sıcak ve sevgi dolu, hem oldukça ciddi ve bilgili, hem de inanılmaz doğal ve mütevazı hallerini defalarca izlemiş, hayran olmuştu. Ama bugün ilk defa, "Bay Faro gerçekte kim?" diye sormuştu içinden. Odanın her yerini ışığıyla dolduran, içindeki zaman ve mekan duygusunu genişleten, başını döndürecek kadar onu yükseltilere çıkartan bu adam kimdi?

Fenerci mi? Balıkçı mı? Tarlasında çalışan bir köylü mü? Akşamları klasik müzik eşliğinde ya kitaplarına dalan ya da satranç oynayan bir entelektüel mi? Sabahlara kadar felsefe sohbetleri yapan bir filozof mu? Bu dünyanın malından bu kadar geçmiş ama yaptığı her şeyi de onun faydasına yapmaya çalışan bir veli mi?

Kimdi bu 'Bay Faro'?

Ne kim olduğunu anlamak mümkündü, ne de ona bir isim vermek. Çünkü bir aslı ama belki de bin sureti vardı. Onu hangisi olarak görmek isterse, öyle görebilirdi insan. Onun ismini, bakanın gözlerinin derinliği belirleyebilirdi. Ve gördüğü kadarıyla yetinmek isteyen biri için, her zaman bir fenerci olarak da kalabilirdi...

Hermet'le beraber sonsuzluğa uzanan dostluklarının, şimdi iki muhteşem adamla daha keşmiş olduğunu görüyordu Nezir. "Onları bir araya getiren şey, gözlerindeki bu aynı bakış mı acaba?" diye düşünüyordu içinden. Neredeyse insanının kanını dondurabilecek kadar soğuk, mesafeli ve ciddi; ama bir yandan da bütün ruhunu sarabilecek kadar sevgi yüklü, şefkatli ve anlamlı...

Nasıl oluyor da, insanın gözleri aynı anda bu kadar çok hissi birden içinde barındırabiliyordu hiçbir fikri yoktu. Ama bu insanlar, bu zamana dek tanımış olduğu kişilerden çok ama çok farklıydılar!

Bir süre sonra, diğerleri konuşmalarına devam ederken, Faro masadan kalkarak Nezir'in yanına geldi.

"Umarım sıkılmadınız. Bu sabah sizi biraz yalnız bıraktık," dedi oldukça ilgili bir tavırla. Nezir hemen tüm içtenliğiyle yanıtlayarak, "Hayır. Siz merak etmeyin, ben çok güzel zaman geçiriyorum. Dostlarınız çok hoş insanlar," dedi.

"Pekala o zaman. Şimdi harika bir bitki çayı demleyeceğim, çok seveceksiniz. Hep beraber içeriz," diyerek mutfağa gitti ve su ısıtmak için çaydanlığı doldurdu.

Çay hazır olduktan sonra herkese ikram ederek, yeniden masadaki yerine oturdu. Ve onlarla sohbetini kaldığı yerden sürdürdü. Nezir'de oturduğu kanepeden, Faro'nun az önce ikram ettiği o değişik bitkilerden oluşan çayı yudumlayarak, onların konuşmalarına kulak misafiri olmaya devam etti.

Sadece Sevmek

Epey bir süre daha bu şekilde sohbet ederek zaman geçirdikten sonra Faro, "Benim akşam yemeği için biraz hazırlık yapmam lazım," deyip masadan kalktı. Henüz öğlen sayılırdı. Nezir, onun neden bu kadar erken hazırlık yapmak istediğini anlayamamıştı. Ve hemen onun ardından mutfağa gidip, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı acaba?" diye sordu.

"Elbette. Benimle balığa gelmeye ne dersiniz?"

"Balığa mı çıkacaksınız? Şimdi mi?"

"Evet, akşam yemeğimiz bizi orada bekliyor çünkü," diye yanıtlayarak gülümsedi ve eliyle mutfak penceresinin ardından görünen denizi işaret etti.

Nezir beraber zaman geçirecekleri için sevinerek, "Tabi, gelirim. Üzerimi deyişeyim," deyip hemen odasına gitti.

Kısa süre içinde hazırlanmışlardı. Hermet ve diğer dostlarını evde bırakarak, iskeleye indiler. Ve sandala binerek denize açıldılar. Her zamanki gibi kürekleri Nezir çekiyor, balıkları ise Faro yakalıyordu. Her ikisi de, bu iş bölümünden memnundular. Faro balık tutmak konusunda oldukça usta sayılırdı. Çok uzun zamandır bu işi yapıyordu ve inceliklerini çok iyi öğrenmişti.

Bir süre sonra Nezir, "Dostlarınızı çok sevdim," diyerek söze başladı. Faro o sırada, oltasını denize atmış bekliyordu.

"Öyle mi?" diye yanıtladı onu.

"Evet. Sanki size benziyorlar. Aslında daha doğrusu, hepinizi birbirinize benzettim galiba."

"Nasıl, tam anlayamadım? Oysaki oldukça farklıyız!"

"Elbette. Ama dışarıdan bakınca farklardan çok aranızdaki benzerlikler ve uyum göze çarpıyor. Kullandığınız ortak dil insanı etkiliyor. Sanki bir bütünün dört eşit parçası gibi, bir tamamlanmışlık hissi yayılıyor etrafa."

"Ortak dil dediğiniz şey, bir anlamda evrensel bir dil. Ve aslında, bu tüm insanlar arasında var. Sadece onu kullanmayı seçmiyorlar o kadar. Eğer seçmiş olsalardı, çok daha fazla uyuma sahip olurlardı."

"Nasıl seçmiyorlar?"

"Evrensel bir dilden bahsedebilmek için, evrensel bir bakışa sahip olmak gerekir öncelikle. Ve o uyumu yakalayabilmek içinde, etrafınızdaki herkesin bir 'bütünün' parçası olduğunu kabul etmek...! Çünkü ancak o zaman bir başkasına zarar vermenin, aslında kendinize zarar vermek demek olduğunu görebilirsiniz."

"Devam edin lütfen."

"En ortak ve evrensel dil nedir biliyor musunuz? Her şeyin temelinde yatan o en önemli şey...? Sevebilmek...!

Örneğin siz Nezir... Sevebiliyor musunuz? Ama her şeyi. Sebepsiz, sorgusuz, karşılıksız... Herkesi ve her şeyi...

Öfkelenmek yerine bağışlayabiliyor musunuz? Acıtmak yerine merhamet edebiliyor musunuz? Nefret yerine anlamayı deneyebiliyor musunuz?

Yeterince sevmeden, bunların hiçbirini yapamazsınız. Ve o zaman da, uyumdan ya da evrensel bir dilden bahsetmek sizin için çok uzaktır. Türlü hilelerle karşınızdakini alt etmek için planlar yaptığınız, içinizdeki intikam ateşini söndüreceğiniz günü sabırsızlıkla beklediğiniz, en büyük ve en çok olabilmek için savaştığınız, o savaşlar ve kavgalar uğruna yitirdiklerinizi umursamadığınız sürece; evrenin size her an sunmakta olduğu sevgiyi göremezsiniz.

Hiç sadece bir başkasının daha iyi ve daha mutlu olması için bir şey yaptınız mı? Ama sizin bundan gerçekten hiç ama hiçbir beklentiniz yokken! Onun iyiliği size hiçbir fayda sağlamayacakken, yine de onun yararı için çaba sarf ettiniz mi?

Sevmek böyle bir şeydir. Yaratılmış her bir şeyi, birbirinden hiç ayırmadan, hepsini birbirine eşit görmek ve tüm hatalarına, kusurlarına rağmen onu sevmek. Hatta bu sizin canınızı yakmış biri bile olsa, ondan intikam almak yerine, ona merhamet etmek."

"Söylediğiniz çok zor...!"

"Öyleyse kolaydan başlayın!"

"Nasıl yani?"

“Önce size zararı dokunmayanları sevmekle başlayın işe. Onlar hakkında olumsuz bir şey düşünmeden, sadece sevin. Zihninizdeki tüm hesapları bir kenara itin, sadece sevin. Hiçbir çıkar ve fayda beklemeyin, sadece sevin. Sevilmek için değil, sevmek için sevin!!!”

Faro'nun sözlerinin ardından, Nezir uzun bir süre onun balık tutuşunu izledi. Onun gözlerine her baktığında karşılaştığı o derin sevgiyi, ne zaman ve nerede öğrenmişti bilmiyordu ama bu adam sevmekle ilgili gerçekten çok fazla şey biliyordu. Onun yanındayken, bunu ruhunun ta derinliklerinde hissediyordu.

Aradan geçen saatler içinde yeterli miktarda balık tuttuktan sonra, Nezir geri dönmek için yeniden kürek çekmeye başladı. Arkalarından esen rüzgarında yardımıyla, kısa sürede iskeleye vardılar. Neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti bile. O yüzden hemen eve çıkarak, yemeği hazırlamaya koyuldular.

Her zamanki gibi harika yiyecekler hazırladıktan sonra, herkesi sofraya davet ettiler. Yemeğin başlamasıyla beraber, masada oturanlardan yiyeceklerin lezzetiyle ilgili övgüler gelmeye başladı. Faro'da gülümseyerek, “Tamam, teşekkür ederim. Ama Nezir'in de çok yardımı oldu doğrusu,” diyerek ona da teşekkür edilmesi gerektiğini ima etti.

Bunun üzerine, sarı dalgalı saçları ve masmavi gözleri olan Gıyas, “Elinize sağlık Nezir. Her şey harika olmuş,” diyerek sempatik bir gülümsemeyle ona teşekkür etti. “Beğendiğinize sevindim,” diye yanıtladı Nezir. Yüzünde aldığı teşekkürün verdiği bir hoşnutluk ifadesi vardı.

Adam devam etti, “Uzun zamandır mı Faro'nun misafirisiniz?”

“Aslında çok uzun değil. Tam bilemiyorum... Bir süre oldu. Buradayken zamanı saymak çok zor.”

“Tahmin edebiliyorum. Faro zamanı hesaplamadan, hem onun içinde hem de o kadar dışında yaşar ki; yanında böyle hissediyor olmanız normal.”

“Evet, bu çok doğru. Bazen sadece tek hissedebildiğim bir genişlik, hatta sonsuzluk duygusu oluyor.”

“Aslında bu çok da fena değil. İnsanoğlu zaten her şey için o kadar çok sınır koyuyor ve kısıtlıyor ki; arada bir bunun dışına çıkarak biraz olsun genişlemeye belki de herkesin ihtiyacı var. İçinde bulunduğumuz olaylarla o kadar bütünleşiyoruz ki, yaşamdaki diğer olasılıkları göremez oluyoruz.”

“Haklısınız.”

“Göremeyince de, doğal olarak o olasılıklarla karşılaşmıyoruz. Çünkü tam önümüze kadar gelmiş olsalar bile fark edemiyoruz ki...! O yüzden, arada bir genişlik duygusu çok iyidir. Tam olarak nerede ve neyin içinde bulunduğunuzu görmeyi sağlar.”

“Evet. Burada bulunduğum süre zarfında, belki de tüm yaşamım içinde görmüş olduğumdan çok daha fazla şeyi görme şansı buldum gerçektede.”

“Doğru. Ama sizin deyiminizle bu ‘şansa’, benim deyimimle ‘olasılığa’ kendiniz imkan tanıdınız. Önümüze kadar gelmiş bir olay vardı. Ve siz onu doğru değerlendirdiniz. Yaşam, o olay aracılığıyla, aslında size bir fırsat sundu. Kendinize doğru bir yolculuğa çıkmak ve kendinizi daha fazla tanımak, bilmek adına bir fırsat... Bunu değerlendirmeyebilirdiniz! Görmeyebilirdiniz!”

Nezir biraz şaşkın bir ifadeyle, “Siz nasıl biliyorsunuz...,” derken adam sözünü kesti.

“Sevgili dostum, bunu bilmek için çok fazla bir şey gerekmiyor. Çünkü oluşun özüdür bu. Sizi içinize, kendinize, aslınıza yönlendirebilmenin, bu madde aleminde başka bir yolu yoktur ki! Ne zaman ki, bir varlığın yükselmesi, sıçraması gerekir; işte o zaman onu çok çetin olaylar bekler. Çünkü, ancak o olayların şiddetiyle yaşadığı sarsılma, onun maddeye yöneltmiş olduğu zihnini, oradan alıp kendi içine ve özüne yönlendirebilir. Yoksa konsantrasyonu oradan çekmek ve içeri doğru yöneltmek çok zordur.”

“Neden bu kadar zor?”

“Madde dediğiniz şeyin enerji alanı çok yoğundur. Cazibe merkezleri çok fazladır. Bir yanından kurtulsanız, sizi bir başka yanınızdan yakalar. Sahip oldukça, daha fazla sahip olmak isterseniz. Hep daha çok, daha çok dedirtir. Çünkü keyif verir, haz verir. Ya da ‘gibi’ görünür...!” diyerek etkileyici kahkahalarıyla gülmeye başladı.

“Gibi görünür derken...?”

“Bütün o ağırlıkları, sırtınızda taşımanın elbette bir karşılığı vardır. Bütün o istekler, hırslar ve arzularla daldığınız o cazibe merkezlerinin bedeli ağırdır. Çünkü elbet bir gün, onu terk etmeniz gerekecektir. Asıl olanı, idrak etmeniz gerekecektir. İşte o zamanda,

üzerinizdeki fazlalıklara karşılık gelecek oranda olayla karşılaşacağınızı düşünürsek, biraz ıstıraplı olabilir.”

“Öyleyse neden oluyor tüm bunlar? Neden önce sahip oluyorum ama ardından terk etmem gerekiyor?”

“Gelişmek için, öğrenmek için... Her şeyi tanımak, bilmek ve ondan sonra kendi iradenizle seçim yapabilmek için. Neyin; niçin doğru, niçin yanlış olduğunu kendi kendinize anlamak için. Nedenlerini ve sonuçlarını yaşayarak görmek için. Hangi yolun, nereye vardığını öğrenmek için. Yetmez mi?”

Nezir, “Evet, elbette yeter,” diye yanıtladı. Başka bir soru soramayacak kadar dolmuş hissediyordu kendini. Ve başka bir şey söylemedi.

Bunun üzerine Faro, herkesin neredeyse yemeğini bitirmiş olduğunu gördü ve “Evet, şimdi tatlı zamanı,” diyerek masadan kalktı. Mutfağa giderek, içi rengarenk görünen, kocaman bir kaseyi sofraya getirdi. “Size muhteşem bir meyve salatası hazırladım. Yiyince anlayacaksınız,” diyerek kaseyi sofraya bıraktı ve servis yapmaya başladı.

Nezir önüne konan meyve salatasını yerken, az önce ona söylenenleri düşünüyordu. Gıyas’ın ona anlattıklarını çok kıymetli bulmuştu. Ve onları birbirine karıştırmadan, zihninde canlı tutmaya çalışıyordu.

Zıtlıklar Dengesi

Akşamın ilerleyen saatlerinde, yemek masasından kalkarak salondaki kanepelere geçtiler. İçerisi fazla büyük olmadığından, Nezir herkesin rahatça oturabilmesi için masanın yanındaki sandalyelerden birini kanepelere doğru yakınlaştırıp ona oturdu.

Ve böylece yeniden sohbete daldılar. Nezir onları dinlemekten çok hoşlanmıştı. Pek çok farklı konuya, pek çok değişik açıyla yaklaşıyorlar, bugüne kadar onun hiç rastlamadığı bir bakış getiriyorlardı.

Bir zaman sonra, Nezir kendine içecek bir şeyler almak için mutfağa gitti. Faro’nun hazırladığı buzlu çaydan bir bardağa doldururken, içeri siyah saçları dikkat çekecek güzellikte olan Ayas girdi. Koyu siyah gözleri, hafif çekikti. Geniş çene kemiği, yüz hatlarını olduğundan sert gösteriyordu.

Nezir onun diğerlerine göre, daha ciddi ve hatta biraz da soğuk ifadeli olduğunu düşünüyordu. Gözlerinde, uzun süre bakılınca biraz ürküten bir şeyler hissediliyordu. Hem çok derin ve anlamlı, hem de uzak ve keskin bakışları vardı.

Mutfakta kendine bir bardak su dolduran Ayas, Nezir’e dönerek, “Sessiz kaldınız,” dedi, uzun bir süredir içerideki sohbete katılmadığını ima ederek. Nezir de biraz çekingen bir tavırla, “Hayır. Yani aslında sizleri dinlemek çok hoşuma gitti o yüzden,” diye yanıtladı. “Anladım. Sanırım sizde bizimle beraber konferansa geleceksiniz, öyle değil mi?”

“Evet, Hermet beni de davet etmişti. Çok arzu ediyorum.”

“Elbette.”

“Siz başka bir şehirde yaşıyorsunuz sanırım, değil mi? Hermet ve Faro gibi buralı değilsiniz yani...?”

“Onlarda buralı değiller. Sadece burada bulunmaktalar. Ama sorunuza gelince, evet başka bir şehirden geldik, konferans için... Siz daha ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz peki burada?”

“Ben henüz bunu düşünmedim. Biraz hislerime göre hareket ediyorum sanırım. O gün içimden gelene göre davranıyorum yani.”

“Ama yine de, biraz daha bilinçle hareket etmenizi tavsiye ederim. Hep rüzgarın sizi savurduğu yöne doğru giderseniz, bir gün hiç beklemediğiniz yerlerde de bulabilirsiniz kendinizi. Birazda kendi rüzgarınızı, kendiniz yönetmelisiniz.”

“Nasıl?”

“Daha fazla bilinçle elbette. İçinde bulunduğunuz durumu ve olayı daha fazla şuurla görmeye çalışarak... Ancak o şekilde, neden burada olduğunuzu ve ne zamana dek burada olmanız gerektiğini daha iyi görebilirsiniz. Çünkü neyi almak için burada olduğunuzu fark ederseniz, aldığınız zamanda yine aynı bilinç içinde yeni bir yolculuğa doğru seçim yapabilirsiniz.

Gıyas’ın bahsettiği genişlik ve sonsuzluk fikrine itirazım yok ama bir yandan zaman da hızla geçiyor. Fazla genişlik duygusu, kaybolmanıza da neden olabilir. Sonuçta, burada

belirli bir süre bulunacaksınız. Ve bakın, bir dakikası daha geçti bile. Bir an önce, burada bulunma sebebinizi bulmanız gerek.”

“Burada derken, bu evde mi yani?”

“Evet. Hem bu evde, hem de bu yaşamda aslında...! Size verilmiş belirli bir süre var. Ve onu ne kadar iyi değerlendireceğiniz size bağlı. Yapmanız gerekenleri başarıp başaramayacağınız da öyle. Bu tamamen bir şuur meselesidir.”

“Yapmam gereken şeyler mi var?”

“Elbette var. Her şeyin bu kadar başıboş olduğunu düşünmediniz herhalde? Öylesine yaşamlar mı kuruluyor sanıyorsunuz? Bir çeşit oyun gibi. Ve hiçbir amacı yok, öyle mi? Sizce bu mümkün mü?”

“Sanmıyorum...”

“Sevgili Nezir, işte bahsetmek istediğim bu. Rüzgarlara çok fazla kapılırsanız bu sanmama haliniz, sandığınızdan haylice uzun sürebilir. O yüzden genişlik duygusunu yerinde bırakmak, bazen de disiplin ve ciddiyet sahibi olmak gerek. Zaman hızla geçiyor. Bunu unutmayın. Ve öyle ya da böyle, sizinde süreniz kısalıyor. Gerçekleştirmeniz gerekenlere hızla önem vermelisiniz,” dedikten sonra elindeki bir bardak suyu tek seferde içiverdi. Ardından gülümseyerek devam etti, “İşte evren hep böyledir. Bir zıtlıklar dengesidir...! Hem deneyimleriniz için sonsuz zamanınız vardır ama hem de belirli bir süreniz. Hem genişliği yaşamalısınız ama hem de o yokmuş gibi hareket etmelisinizdir.”

O gülümserken, kendisi de aynı anda hem çok sıcak ama hem de çok ürkütücü olabilen bu adamın gözlerinde, oraya geldiğinden beri ilk kez biraz daha fazla yakınlık hissetmişti Nezir.

Bahsettiği bu zıtlıklar dengesinin, en somut örneği olarak karşısında dikiliyordu adeta. Hem böylesine sıcak ve içten, hem de bu kadar soğuk ve mesafeli durabilmek gerçekten de zıtlıkların dengesi olmalıydı. Bu adamın kendi benliği üzerinde çoktan uygulamayı başarmış olduğu bir şeyi, ona tavsiye ediyor olduğunu görebiliyordu Nezir.

Ayas’ın mutfaktan ayrılmasının ardından, Nezir’de kanepelerin yanına doğru çekmiş olduğu sandalyesine geri döndü. O sırada Faro konuşmaktaydı. Ve tam da, az önce Ayas’ın mutfakta ona anlattığına benzer şeylerden söz ediyordu. Nezir hemen kulak kabarttı.

“Denge ve uyum dediğimiz şey, tam anlamıyla bir bütünlüğün sonucudur. Burada bütünlük dediğimiz şey ise, içinde her oluşumun aynı şiddette bulunabildiği noktadır. Bir bütünü oluşturmak için, o kadar çok parçaya ihtiyaç vardır ki! Ama önemli olan o parçalarda, çok çeşitliliği yakalayabilmektir. Çünkü birbirinin tıpatıp aynısı parçaların bir araya gelmesi, bütünlükten çok, tekdüze bir tekrardır. Ve devinimden uzaktır. Ancak pek çok farklı parçanın bir araya gelmesinden oluşan yelpaze, eğer ki bir çatı altında toplanabilmişse; o zaman bir bütünlükten bahsedebiliriz. Zaten, marifet de oradadır. Onları tek çatı altında toplayabilmekte...”

O nedenle; ne hep sıcaktan ne hep soğuktan, ne hep yakından ne hep uzaktan, ne hep iyiden ne hep kötüden...ama hepsinden biraz! Denge böyle bir şeydir. Zıt kutupların, aynı çatı altında toplanabilme sanatı... Evrenin oluşumu hep bu dengeyle ilgilidir.

O yüzden, hiçbir konuda uçlaşmak, kutuplaşmak iyi değildir. Çünkü dengeyi bozmuş olursunuz ve diğer zıt kutbun enerjisini üzerinize çekersiniz. O zamanda, o zıt kutup ile bir karşılaşma yaşamamız ve ondan bir deneyim elde etmeniz gerekir. Ki, böylece sizdeki uçlaşma temizlensin ve denge yeniden sağlansın. Çünkü evrenin kendisi, zaten bir denge üzerine kuruludur. Hem de çok hassas bir denge...!”

Faro’nun ardından, söze Hermet devam etti.

“Evet zıtların birliği çok derin bir felsefedir. Hala yeterince anlaşılması gerektiğini düşünmüyorum. O yüzden, ikisinin de birbirini var ettiği ya da birbirine hizmet ettiği yeterince açıklık kazanamıyor. Tıpkı iyi ve kötü gibi. Biri olmadan diğerinin hiçbir anlamı yok. Birini var eden, diğerinin varlığı aslında. İyi olanı ya da doğru olanı tanıyabilmek için, kötü olana ve yanlış olana ihtiyacımız var. Çünkü duruşumuzu, bu iki zıtlığı esas alarak belirliyoruz.”

Hermet konuşmasını bitirdikten sonra saatine bakarak, “Epey geç olmuş, ben artık dinlensem iyi olacak,” dedi. Gıyas’da kısa bir an saatine göz gezdirerek, “Hermet haklı, bende uyumaya gidiyorum,” dedi ve bunun ardından herkes oturduğu kanepelerden kalktı. Birbirlerine iyi geceler dileyerek, uyumak için odalarına gittiler.

Nezir onların ardından, ortalıkta kalan bardakları mutfağa götürdü. Ve daha sonra odasına giderek günlüğünü aldı. Üzerine Faro'nun ince paltosunu giyip bahçeye çıkarak, fenerin tam altındaki basamaklara oturdu ve bir süre günlüğüne yazdı.

Marifetin Hikmeti

Ertesi gün, Hermet vaktini odasında çalışarak geçirdi. Faro'da bütün gün bahçedeki çiçekleriyle uğraştı. Ayas ve Gıyas ise, kasabaya gittiler. Nezir'de ortalığın bu sessiz halinden faydalanıp, Hermet'in kütüphanesinden aldığı kitabı okumak için odasında kalmayı tercih etti.

Akşam olduğunda da, ertesi sabah konferansa gitmek için erkenden yola çıkacaklarından, çok fazla geç olmadan uyudular.

Sabahleyin her zamanki gibi ilk uyanan yine Nezir olmuştu. Erkenden kalkarak, çoktan giyinmişti. Ve hazırladığı küçük çantasını alıp, daha önce yaptığı gibi kapının yanındaki sandalyeye oturarak, herkesin uyanmasını beklemeye başlamıştı.

Çok geçmeden Faro uyandığında, yine onu o sandalyenin üzerinde oturmuş beklerken görünce, bu sefer dayanamayarak gülmeye başladı. "Günaydın, Nezir. Yine heyecandan pek uyuyamadınız sanırım?" dedi.

"Galiba... Hep beraber başka bir şehre ve bir konferansa gideceğimiz için biraz...,"

"Tamam, yormayın kendinizi. Anlıyorum ben. Ama bir süre daha orada oturmanız gerekebilir. Henüz herkes uyanmadı. İsterseniz kahvaltı edin," diye onun sözünü kesti Faro.

Nezir, "Haklısınız. Zaten çok acıkmıştım," diyerek sandalyesinden kalkıp, mutfağa gitti. Ve kısa sürede sofrayı kurarak, herkes için birer tabak koydu. O kahvaltıyı hazırlarken zaten evdekiler de yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı bile. Hep beraber kahvaltı ettikten sonra, Faro'yla vedalaşıp yola çıktılar.

Ve yaklaşık beş, altı saatlik bir yolculuğun ardından şehre vardılar. Hermet'in konferans vereceği yere yakın bir otelde kalmayı planlamışlardı ve odaları uzun zaman önceden ayırtmışlardı. Çünkü konferans için şehre gelenlerin çoğu, tıpkı onlar gibi, yakın çevredeki otellerde kalmayı tercih ediyorlardı.

Otele ulaştıklarında, akşam yemeğine kadar dinlenmek için, hemen odalarına çıktılar. Nezir kendi kalacağı odanın kapsını heyecanla açtı. Küçük ama sevimli bir yer oda karşılamıştı onu. İçerde tek kişilik bir yatak, bir dolap, bir televizyon ve küçük bir banyo vardı. Bir de pencerenin dışında bir balkon olduğu görülüyordu. Hemen balkon kapısını açarak dışarıdaki manzaraya baktı. Fazla güzel bir manzaraya sahip değildi ama Nezir bunu çok önemsemedi. Orada bulunuyor olmak onun için yeterince harika bir şeydi zaten.

Daha sonra, beraberinde getirdiği eşyalarını çantadan çıkarıp dolaba yerleştirdi. Ardından, banyoda yüzünü yıkayarak üzerindeki yol sersemliğini atmaya çalıştı ama yinede oldukça yumuşak görünen yatağa dayanamayarak kendini üzerine bırakıverdi.

Ne kadar zaman geçtiğinden habersiz öylece uykuya dalmışken, hızlı hızlı kapının çalmasıyla kendine geldi. Hemen ayağa kalkıp, kapıyı açtı. Gelen Gıyas'tı. Ona yemek zamanının geldiğini haber vermek istemişti. Beraber otelin restoranına indiler. Hermet ve Ayas çoktan gelmişler ve bir masaya karşılıklı oturmuşlardı bile. Gıyas ve Nezir'de açık büfeden yemeklerini alarak, masaya gittiler. Ve yanlarındaki boş sandalyelere karşılıklı olarak oturdular.

Fazla büyük olmayan ama çok hoş bir oteldi. İçerinin dekorasyonu ve kullanılan renkler, birbiriyle çok uyumlu görünüyordu. Ve yemeklerde oldukça lezzetliydi.

Yemek sırasında Nezir, Hermet'e dönerek "Heyecanlı mısınız?" diye sordu.

"Aslında pek değil. Çok sayıda konferansa katıldım bu zamana kadar. Sanırım bununda biraz etkisi var."

"Ben sizin yerinize de heyecanlanıyorum zaten," diyerek güldü Nezir.

"Evet, bu doğal. Hiç bir kalabalığın karşısında kürsüye çıkmadığınız için, size biraz ürkütücü geliyor olabilir" diye yanıtladı onu Hermet.

O sırada söze Gıyas'da katıldı. "Evet. Duygularınızı çok yoğun yaşayan birisiniz. Bu hemen fark ediliyor. O yüzden, olaylardan da çok çabuk etkileniyorsunuz."

"Duygularını yoğun yaşamak, tam olarak nedir?" diye sordu Nezir.

"Yani; çok kolay heyecanlanıyorsunuz, çok çabuk üzülüyorsunuz ya da hemen kırılabilyorsunuz gibi..."

"Sanırım bu çok belli oluyor...?"

"Size bakınca bunu görmemek mümkün değil. Samimi bir acemiliğiniz var yaşam karşısında. Aslında biraz uzaktan bakınca, çok da sevimli."

"Nasıl yani? Zaten herkes böyle yapmıyor mu ki?"

"Doğru, yapıyor. Aslında bende bunu söylemek istemişim. Henüz duygularının kontrolü ile hareket eden pek çok kişi böyle yapıyor. Çünkü o duygular oluştukları anda, size bir sinyal gönderiyor. Sizde bu sinyale göre bir reaksiyon veriyorsunuz. Mesela önce kızgınlık hissediyorsunuz, sonra bağıriyorsunuz gibi..."

"Peki ne yapmalıyım?"

"Sahip olduğunuz güdülerini kontrol altında tutabilmek en büyük erdemlerdendir sevgili Nezir," diye söze girdi Ayas. "Her içinizden geleni, içimden geldi diye açığa vurursanız, o zaman kendi kendinizi eğitime şansınızı da yok etmiş olursunuz. Çünkü mühim olan, zaten o güdülerini eğitmektir. Onları eğitmek demek, nefsinizi eğitmek demektir. Ki, bu da zaten çok zor bir iştir. İçinizden öyle çok şey gelebilir ki... Belki pek çok suç, belki pek çok günah! Çünkü hepside çok tatlıdır. Peki ama, ya evrensel yasalar? O zaman onları nasıl uygulayacaksınız?"

"Bilemiyorum...?"

"Onları ancak nefsinizi kontrol ederek uygulayabilirsiniz. Çünkü güdülerinizin sizi götürebileceği yer çok kısıtlıdır. Genellikle onların ardında zevkler ve suçlar vardır. Ve elbette hırs... Güdüleriniz sizin değil, siz onların sahibi olmalısınız. Bunu yapabilmeniz de en önemli koşulu nedir biliyor musunuz?"

"Sanırım hayır."

"Sabır...! Sadece sabır. Çünkü sabretmeyi, o yaşadığınız şeye karşı dayanmayı bilerseniz, güdülerinizin sizi ilk yönlendirdiği biçimde değil de, asıl gerektiği biçimde davranmayı öğrenmiş olursunuz. Bu ister kızgınlık, ister acı olsun. Sabretmek durumundasınız. Zaten nefsinizi kontrol edebilmek de, gerçek bir sabır uygulamasıdır. Gıyas'ın verdiği örnekte olduğu gibi. Kızınca, bağırarak en kolaydır. Acı çekince, şikayet etmek en basit olandır. Ve güdülerinizin zaten sizi itiyor olduğu noktadır.

Marifet; tüm o acıya rağmen, sizi isyana götüren güdüye teslim olmamaktadır!"

O sırada Hermet, Ayas'ın sözünü keserek, "Evet, pekala bunlara daha sonra devam ederiz. Şimdi yarın için dinlenelim artık," dedi.

Kısa süre içinde restorandan ayrıldılar. Ve Nezir odasına çıkarak, yanında getirdiği kitabını okumaya koyuldu. Ayas'ın söylediği o son cümle onu çok etkilemişti. O yüzden, kitabı bir kenara bırakarak, onun söylediklerini düşünmeye başladı. "Marifet; tüm o acıya rağmen, sizi isyana götüren güdüye teslim olmamaktadır," derken gözlerindeki o derin mana, daha da bir derinleşmişti sanki.

Yaşamın türlü acılarıyla sınırlı şey, bizi isyana götüren o güdüye teslim olup olmayışımız mıydı? Sabır deyip geçtiğimiz şey, aslında bizi gerçek inanca götüren en temel şeylerden biri miydi?

Ayas, onun zihninin pek çok yeni soruyla meşgul olmasına neden olmuştu. Uzun uzun düşündükten sonra uykuya daldı.

Konferans

Erkenden uyanıp otelde çabucak kahvaltılarını ettikten sonra, konferansın yapılacağı kültür merkezine gittiler. Oldukça büyük bir binaydı. Çok amaçlı kullanılmak üzere içeriye birkaç salon yapılmıştı.

Görevliye hangi salona gideceklerini sorduktan sonra, en büyük salonun bulunduğu bir üst kata çıktılar. Nezir salonun kapısından içeri girdiğinde gerçekten çok etkilenmişti. Çünkü tahmin ettiğinden çok daha büyük bir yerdi. Ve belki de, içeride en az iki bin kişilik oturma kapasitesi vardı.

İki gün sürecek kongrede, yurt dışından gelen pek çok konuşmacı yer alacaktı. Bir çoğu, kendi alanlarında çok önemli ve tanındık isimlerdi. O nedenle de, çok kalabalık olacağı tahmin ediliyordu.

Hermet'in konuşması öğlenden sonra olacaktı. Ondan önce ise, iki konuşmacı vardı. Ve ilki, birazdan başlamak üzereydi. Hermet onları dinlemek için, protokolde

ayrılan yerine oturdu. Ayas, Nezir ve Gıyas ise, daha arka sıralarda bir yere geçerek oturdular.

Konferans saati geldiğinde, salonun neredeyse tamamına yakın bir bölümü dolmuştu. Ve dinleyiciler arasında, yurt dışından gelmiş çok sayıda konuk bulunuyordu. Pek çoğunun elinde not almak için kağıt, kalem vardı. Bu yüzden, Nezir biran kendini boş hissetti. Çevresine bakınırken, kongreyi düzenleyen aracı kuruluşa ait antetli kağıt ve kalemlerin, koltukların arkasına bırakılmış olduğunu gördü. Sevinerek, hemen onları aldı ve kucağına koydu.

Birkaç dakika kadar sonra, ilk konferans başlamıştı. Kürsüye çıkan adam, oldukça şık, temiz ve kibar giyimli bir beydi. Sakin bir ses tonu ile tane tane konuşuyordu.

Nezir elindeki program listesinden, konuşmacının adını ve konu başlığını buldu ve dikkatle dinlemeye başladı. Daha önceden bilmediği pek çok terim ve kavramla karşılaştığı için, bazı bölümleri anlamakta zorlanıyordu ama elinden geldiğince konuyu kaçırmadan dinlemeye çalıştı.

Bir ara, her iki yanında oturan Ayas ve Gıyas'a şöyle bir göz ucuyla baktı. Yüzlerindeki ifadeden Nezir'le aynı sıkıntıyı paylaşmadıkları belli oluyordu. Ama kendini onlarla bir tutmaması gerektiğini düşündü. Ne de olsa, o ilk defa felsefe içerikli bir konferansa katılıyordu.

Bir an oturduğu koltukta geçmiş yaşantısını düşündü. Kendini, bir gün böyle bir yerde hiç hayal etmemişti. Yaşamın içinde, zihnini genişletmesine ya da yeni ufukları işaret etmesine olanak tanıyacak hiçbir şeye izin vermemişti ki zaten...

Nedenini, şu an kendi de tam olarak açıklayamıyordu ama yapmamıştı işte. Akıp giden tekdüzelikle beraber akmayı tercih etmişti. Çok mu karamsardı, çok mu umutsuzdu ya da çok mu kördü bilmiyordu. Ama şimdi, o her ne idiyse, içinden çıkabilmeyi başarmış olduğu için sevinç duyuyordu.

Çünkü o zinciri kırabilmek, bugün onu oturmakta olduğu koltuğa getirmişti. Ve hayatına bu dört muhteşem insanı sokmuştu. Tıpkı Gıyas'ın dediği gibi; belki de yaşamı bu kez doğru yerde, doğru zamanda ve doğru şekilde değerlendirmişti.

Adamın konferansı bittiğinde, salonda epeyce alkış koptu. Herkes onun anlattıklarından oldukça hoşnut görünüyordu. Kürsüden iner inmez, onunla tanışmak isteyen kişiler, nazik bir ısrarla yanına gittiler ve adamda aynı nezaketle karşılık vererek, hepsiyle tek tek ilgilenmeye çalıştı.

Kısa bir aranın ardından ikinci konuşmacı çıktı kürsüye. Bu adamında, tıpkı diğeri gibi, oldukça kibar bir görünümü vardı. Belirli bir ses tonuyla, düzgün ve seçilmiş cümlelerle konuşuyordu.

Konuşmanın bitiminde, öğlen yemeği için bir süre ara verildi. Hermet de kürsünün yanına giderek, az önce konuşma yapan adamla tokalaşıp, sohbet etmeye başlamıştı. O nedenle Gıyas, "Yemeğe üçümüz gidelim. Belki Hermet bize sonradan katılır," dedi.

Konferansın yapıldığı yerin alt katında oldukça büyük bir restoran vardı. Onlarda restorana inerek, yemeklerini sipariş ettiler. Beklerken Gıyas, Nezir'e "Nasıl buldunuz konuşmaları?" diye sordu.

"Çok etkilendim. Aslında benim için çok yeni şeyler dinledim. İtiraf etmeliyim, pek çok yerini de kaçırdım. Ama buna rağmen, oldukça öğretici birkaç saat geçirdim."

"Buna sevindim," diye yanıtladı Gıyas.

Yemeğin sonlarına doğru Hermet'de onlara yetiştii. Hızla siparişini verdi ve yemeği gelince de aceleyle yemeğe başladı. "Sanırım öğleden sonra ilk konuşma sizin değil mi?" diye sordu Nezir o sırada.

"Evet, doğru. O yüzden de, çabuk olsam iyi olur," diye yanıtladı Hermet.

Kısa süre içinde yeniden konferans salonuna döndüler. Hermet kürsüdeki yerini aldıktan birkaç dakika sonra salon da tamamıyla dolmuş sayılırdı ve böylece o da konuşmasına başladı.

Onu kürsüde görmek, Nezir'e kendini bir anda oldukça tuhaf hissettirmişti. Hermet'le bunca zamandır yaptıkları sohbetleri, bu kez belki de iki bin kişiyle daha paylaşıyordu. Böyle birine bu kadar yakınlarda bir yerlerde durabildiği için, kendini çok şanslı hissetti. Ve pür dikkat onu dinlemeye başladı.

Doğu ve Batı felsefelerinin sentezi hakkında bir konuşma yapıyordu. Tüm bu felsefelerin, insanları vardırmak istediği yerin aslında aynı olduğuna dikkat çekerek,

evrensel bir bakış elde etmenin günümüzde artık bir ihtiyaç olduğunu ifade ediyordu. Ve farkları görmeye çalışmaktan çok, birleştirici unsurları aramak gerektiğinin önemini vurguluyordu. Çünkü, ancak o zaman içinde bulunulan çağın problemleriyle baş edebileceğinin altını çizerek, Dünya felsefelerinin iyi anlaşılıp yorumlanmasının günümüz sorunlarına ışık tutacağından bahsediyordu.

Oldukça başarılı bir konferansın ardından, tüm salonun alkışlarıyla konuşma sona erdi. Ve Hermet, kürsüden indikten sonra uzun bir süre, yanına gelen felsefe öğrencileriyle sohbet etti.

Nezir onun konuşmasını gerçekten çok beğenmişti. Ve hiç bitmesin istemişti. Günün geri kalanında iki konferans daha vardı ve onlara da katılarak ilgiyle dinledikten sonra, odasına gidip akşamın geri kalanını dinlenerek ve düşünerek geçirdi.

İkinci gününde yine bu şekilde konferanslara katılarak oldukça yoğun bir şekilde geçirdikten sonra, o gecede otelde konaklayıp ertesi sabah kasabaya dönmek için yola çıktılar.

Nezir yol boyunca konuşarak, hiç durmadan Hermet'in konferansı ile ilgili övgülerde bulundu. O kadar ki, Hermet yolculuk süresince, "Teşekkür ederim Nezir," demekten neredeyse yorgun düştü.

Sonunda nihayet övgülerini bitirdiğinde, bu defa da hiç durmadan dinledikleri ile ilgili sorular sormaya başladı. Ve herkes sırayla onun sorduğu bir soruyu üstlenerek, Nezir'e açıklamalarda bulundu. Nezir'in bu heyecanını çok olumlu karşılıyorlardı. Çünkü içinde nihayet uyanmaya başlamış öğrenme hevesinin, ona bu heyecanı verdiğini çok net görebiliyorlardı.

Eve vardıklarında, Faro bahçeydi. Elindeki eski balık ağlarını onarıyordu. Onların geldiğini görünce, yerinden kalkıp arabaya doğru yürümeye başladı. Yüzünde her zamanki muhteşem gülümsemesi vardı.

Nezir araba durur durmaz hemen aşağı inerek, Faro'yu selamladı.

"Merhaba. Nihayet döndük. Konferans muhteşem geçti."

"Hoş geldiniz. Öyle mi? Çok sevindim," diye yanıtladı Faro.

Nezir'in ardından diğerleri de sırayla arabadan indiler ve Faro onlarla da selamlaştı. Eve girer girmez, Nezir geçirdikleri bu birkaç günü bir çırpıda anlatmaya başladı. Öyle hızlı hızlı ve art arda konuşuyordu ki, Faro onu bölmek zorunda kaldı ve "Tamam Nezir. Bu şekilde zaten pek bir şey anlayamıyorum. İsterseniz ilk önce dinlenin, yorgunluğunuzu atın. Daha sonra akşam yemekte konuşuruz," dedi.

Nezir'de dinlenmek üzere odasına çekildi.

İçimizdeki 'Sabit'

Akşam olduğunda, yemek masasında toplanmışlardı. Ayas ve Gıyas ertesi sabah kasabadan ayrılacağı için, Nezir son defa o masanın etrafında oturuyor olduklarını düşünüyordu. O yüzden, içinde engel olamadığı bir hüznün, bir son, bir veda duygusu vardı. Ve bu, yüzündeki her bir mimikten rahatlıkla okunabiliyordu. Eve ilk geldiğindeki neşe ve heyecanı tamamen kaybolmuş bir halde, sandalyesinde sessizce oturuyordu.

Masadaki herkes onun bu halini fark etmişti. Ve bunun üzerine Ayas ona doğru dönerek, "Aklınızdan geçenleri bizimle paylaşmak ister misiniz?" diye sordu. Gözlerinde yine o ürperme duygusu veren keskinlik ama gülümsemesiyle oluşan dudak kıvrımlarında ise sıcak bir ilgi vardı.

"Ben...bilemiyorum... Gideceksiniz diye içime bir hüznün çöktü galiba. Bir an sizlerden ayrılmak istemediğim duygusuna kapıldım."

"Ayrılık!?! Ne kadar güçlü bir kelime seçtiniz!"

"Güçlü mü?"

"Evet. Ayrılık kelimesinin daha çok birbirinden ayrı düşmek, çok uzaklarda olmak gibi bir manası var sanki. Ve siz de ayrılığı adeta bir son, bir bitiş gibi ifade ediyorsunuz. Sanki sizinle buluşmamız burada noktalanıyormuş gibi. Sanki bu bir vedaymış gibi."

"Değil mi?"

"Neden olsun ki? Kendi yarattığınız bu güçlü duygu durumu, şu an sizde ağırlık yapıyor. Bakın nasıl üzüntülü bir hal içine girdiniz bir anda. Bunu tamamıyla siz yarattınız."

"Ben mi yarattım? Ben sadece gelişen bir duruma karşı duygularımı yaşıyorum. Ve ayrılmak hissi üzüyor."

"Ayrılmak üzmez. Kaybetmek korkusu, bunun bir son olabilme ihtimali, yaşanan güzel bir şeyin tekrar olmayacağı endişesi üzer daha çok. Çünkü bu duyguları, durumun kendisinden çıkardığınızda, elinizde üzölmek için pek bir şey kalmamış olur zaten. Belki sadece özlemek... O varlığın yanınızdaki duruşunu, konuşmasını, sizinle paylaştıklarını özlemek."

"Belki de...!"

O sırada Gıyas söze devam etti.

"Biz sadece buradan ayrılıp, kendi evimize gidiyoruz. Ne buradaki dostlarımızı terk ediyoruz, ne de bir ayrılık hali içindeyiz. Bu sizin içinde geçerli. Sizi tanıdığımızı çok sevindik. Oldukça hoş zamanlar geçirdik. Ve bunun devam edeceğini umuyoruz. Bakın, anlamamız gereken şu. İnsanlar birbirlerine karşı bu kadar olumlu ve istekli oldukları müddetçe bunun adı ayrılık olmaz. Sadece ayrı ayrı yerlerde bulunuyor olmak olur."

"Sizler benim için çok önemli oldunuz. Aslında belki de tüm yaşamım içinde sizin gibi birileriyle beraber olmadım. Aralarında bu kadar uyum, bu kadar sevgi ve bu kadar derin bir bağ olan kimselerle karşılaşmadım. Bu kadar karşılıksız, bu kadar hesapsız, sadece sevmek için seven birilerini görmedim. Ve sanırım şimdi bunu kaybetmekten ve bunun dışında kalmaktan korktum," diye yanıtladı Nezir onu. Yüzünde buruk bir ifade vardı.

"Korkmayın Nezir. Artık dışında kalmayacaksınız. Tabi siz bunu istemediğiniz ya da buna neden olmadığınız müddetçe. Çünkü seçimleriniz sizi buraya getirdiği gibi, bir gün buradan götürebilir de."

"Hayır, hayır. Gitmek istemem!"

"Henüz bunları söylemeniz için erken. Yaşamın size neler getireceğini bilemezsiniz," diye araya girdi Ayas.

"Evet bu konuda haklısınız. Ama kendimi ve duygularımı bilebilirim. Burada olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayabilirim," diye cevapladı Nezir.

"Ama ihtiyaçlarınızın değişmeyeceğini garanti edemezsiniz...!?"

"Siz edebilir misiniz Ayas?"

Ayas gülmeye başladı. "Bakın yaşamı eğlenceli ve dinamik yapanda bu. Hiçbir şeyin garantisi yok. Bunu görebiliyor musunuz?"

"Evet, elbette!"

"Peki o zaman nedir bu her şeyi sabitleme, kontrol altına alma, garanti peşinde koşma hali? O zaman neden kaybetmekten korkuyorsunuz? Görmüyor musunuz, isterseniz de hiçbir şeyi sabit hale getiremezsiniz. 'Tamam, artık bunun garantisi var, hiçbir şey bunu değiştiremez' diyemezsiniz. O zaman rahat bırakın kendinizi.

Zaten garantisi olmayan şeyleri sabitlemek için yorulup, üzölmeyin artık. Bırakın...! O anın size getirdiklerinden bir şeyler çıkarmaya çalışın. Bırakın, bir daha tekrarı olmasın. Çünkü, belki de bu daha iyi olandır. Bırakın, bütün emniyet duygusu ile sarmaya çalıştıklarınız gidiversin! Bu, gitmelerine rağmen korktuğunuz kadar korkunç şeyler olmayacağını öğretir belki de size.

Bakın şimdi aynı emniyet duygusu içinde, bizim gidişimize üzölmektesiniz. Ve sırf bu yüzden, bu akşamki beraberliğimizin tadını alamamaktasınız. Bu geceyi kaçırmaktasınız. Ve kim bilir, daha ne çok anlar kaçırmaktasınız!"

Nezir, Ayas'ın sözlerini çok haklı bulmuştu. Aklından geçen düşüncelerin etkisi altında, bu geceye ait olabilecek her şey silinmekteydi. Ve belki de, bir çok güzel anın yaşanmasına kendi kendine engel olmaktaydı. Yaşamın izin vermediğini düşündüğü pek çok şeyi, belki de sadece kendi düşünceleriyle daha hiç gerçekleşmeden yok ediyordu. Olmalarına imkan bile vermiyordu.

Faro sözü alarak, "Pekala, kimsenin kimseden ayrılmadığı konusunda nihayet bir netlik kazandıığımızı göre, artık konferansın nasıl geçtiğini anlatabilirsiniz. Siz anlatmak ister misiniz Nezir?" dedi.

Nezir bir anda az önce yapılmış konuşmalardan sıyrılarak, heyecanla "Evet, elbette," diye irkildi. Nihayet eski neşesine kavuşmuştu. Ve evdekiler onun bu komik halini oldukça sevimli bularak, gülmeye başladılar.

Bundan sonra geçen bir saat boyunca, Nezir önüne konan yemeğine bile dokunmadan, Faro'ya tüm olup bitenleri hiç ara vermeden başından sonuna dek anlattı. O kadar ki, en sonunda Faro, "Gerçekten Nezir o kadar yaşayarak ve yaşatarak anlattınız ki,

ben bile gitmiş olmamla, gitmemiş olmam arasındaki farkı kaçırdım," dedi. Faro'nun bu yaklaşımı yeniden masadakileri kahkahalara boğdu.

Gecenin geri kalanını da, neşeli sohbetlerle geçirdiler ve saat epeyce geç olana dek oturduktan sonra uyumaya gittiler.

Zamanların Üzerindeki Beraberlikler

Nezir uyandıığında, Ayas ve Gıyas çoktan hazırlanmışlardı. Onları evin koridorundaki camdan, çantalarını arabanın bagajına yerleştirirlerken görünce, hızla bahçeye çıkıp, "Hemen mi gidiyorsunuz?" diye sordu telaşla.

"Evet," diye yanıtladı onu Gıyas. "Yolumuz uzun."

"Tabi, anladım. Biraz oyalanırsınız diye düşünmüştüm ben," dedi yine buruk bir sesle. O sırada Hermet ve Faro'da, onları yolcu etmek için bahçeye çıkmışlardı.

Gerçekten son derece kısa ve sade bir vedalaşma oldu. Sırasıyla birbirlerine 'Hoşça kal' dedikten sonra, Nezir'in yanına geldiler. Önce Gıyas vedalaştı Nezir'le.

"Dün akşam konuştuklarımızı unutmayın Nezir. Bu bir veda değil. Ne beraberlikler vardır ki, tüm zamanların ve mekanların üzerine çıkmıştır... Ve orada ayrılıktan söz etmek çok yetersiz ve kısıtlı kalır," dedi ve sıcak bir gülümsemeye onun ruhunu doldurdu.

Nezir'de, ona kalbinin derinliklerinden geçenleri ortaya koymaya yeten bir ifadeyle bakarak, "Güle Güle," dedi.

Ve Gıyas'ın arabaya binmesiyle, Ayas onun yanına gelerek, "Çok yakında tekrar görüşeceğimizi umuyorum. Daha hakkında sohbet edeceğimiz pek çok şey var. Şimdilik hoşça kalın," dedi.

Gözlerindeki keskin ifade, Nezir'in bu anı olanca duygusallığıyla yaşamasına imkan vermiyordu. Çünkü insan onun karşısında her zaman kendine bir çeki düzen vermek, toparlanmak ihtiyacı duyuyordu.

Ve o da, belli belirsiz dolan gözlerini aceleyle silip, boğazında düğüm düğüm olmuş kelimeleri hızla yutkunup yok edivererek, biraz daha soğuk ve ciddi bir sesle, "Çok arzu ederim. İyi yolculuklar," dedi.

Ayas'da arabaya bindikten sonra, kısa süre içinde oradan ayrılarak, gözden kayboldular. Onların ardından, Hermet ve Faro yeniden içeri girdi. Nezir'se, adeta tüm gücünü az önce Ayas'la yaptığı konuşma sırasında harcamışçasına, bir anda kendini çok bitkin hissetti. Ve tüm bu vedalaşmanın ortasında, sabahtan beri havlayıp duran Cuci'yle beraber sahile yürüyüşe gitti.

Geri döndüğünde Faro'yu odunları taşırken bulmuştu. Kulübenin yanında, küçük bir ahır andıran bir barınak vardı. Ve Faro orada kış için odunlarını saklıyor, kuruttuğu sebzeleri asıyor, bahçe ve tarlasında kullandığı aletleri barındırıyordu. Nezir onun yanına doğru giderek, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Neden olmasın. Yapılacak bir sürü iş var."

"Tamam, o zaman. Hemen üzerimi değiştirip geliyorum," diyerek hemen odasına gitti.

Ve gerçektende birkaç dakika içinde, Faro'nun ona tarlada çalışırken giymesi için verdiği elbiseleri giyip geldi.

"Evet, ne yapıyoruz?" diye istekli bir şekilde sordu Faro'ya.

"Temizlik! Bugün hava iyi. O yüzden burayı tamamen boşaltıp temizleyerek, yeniden yerleştireceğiz."

"Pekala. Başlayalım o zaman," dedi Nezir ve hemen kollarını sıvayarak işe koyuldu.

Neredeyse hava kararana kadar çalıştılar. Ama sonunda, küçük bir ahır andıran bu barınağı gerçekten bir şeye benzetmeyi başardılar. Neler yaptıklarına bakmak için yanlarına gelen Hermet, hayretler içerisinde, "Gözlerime inanamıyorum. Siz neler başarmışsınız bugün," dedi. Yüzünde, gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Her ikisi de, yaptığından gurur duyan bir çocuğun ifadesiyle ona gülümsediler.

"Nasıl? Harika olmuş değil mi?" diye sordu Faro. Yüzünde zafer tebessümü vardı.

"Evet, mükemmel. Bu kısacık zamanda, bu kadar iş inanılır gibi değil," diye cevapladı Hermet.

"Doğru ama bizde epeyce yorulduk gerçekten," diye yanıtladı onu Nezir saçı başı birbirine karışmış bir şekilde. Üzerine giydiği gömlek ve pantolon oldukça kirlenmişti ve kolları dirseklerine kadar simsiyahtı. Yüzü de dama tahtası gibi alacalı bulacalı olmuştu.

"Belli oluyor," dedi Hermet gülerek.

Artık işleri bitmiş olduğu için, barınağın kapısını kapayarak oradan ayrıldılar. Ve bir an önce eve gidip, iyice temizlendiler.

Akşam olduğunda Hermet, Faro'yla beraber onun çalışma odasında oturmuş sohbet ediyordu. Nezir'de kapıyı çalarak, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette, buyurun Nezir," diye yanıtladı onu Faro.

Nezir, teşekkür edip içeri girdi. Faro çalışma masasında oturuyordu. Ve Hermet ise, hemen onun önündeydi. Nezir'de, şöminenin önündeki koltuklardan birini onlara doğru çevirip, oturdu.

"Nasıl dinlenebildiniz mi biraz?" diye sordu Faro.

"Evet, evet. Sıcak bir banyo çok iyi geldi. Aslında size teşekkür etmeliyim."

"Neden?"

"Bugün bütün gün beni bu işlerle öyle oyaladınız ki, sabahki hüznümden eser kalmadı. Daha doğrusu düşüncecek halim kalmadı," diyerek kendi haline güldü Nezir.

Faro ve Hermet'de onunla beraber gülümsediler ve Faro devam etti.

"Aklınızda, başa çıkamadığınız düşünceler dolanmaya başladığında, mutlaka bir şeylerle oyalanmak en iyisidir. Çünkü bu şekilde geçirdiğiniz zaman, olayla aranıza mesafe koyar ve sizin duygularınızı soğutur. Zaman, her şeyi iyi eder."

"Haklısınız. Bugün sizinle beraber yaptığımız bu işler çok faydalı oldu. Dediğiniz gibi; düşüncelerimle, kalbimin arasına mesafe koydu."

Faro, onun sözleri bittikten sonra gülümsedi. Nezir, bir anda onun yüzündeki ifadeden, bu büyük temizlik işini aslında birazda onun zihnini oyalamak için yaptığını anladı. Ve bunu anlamış olduğunu belli eden bir tebessümle, ona teşekkür etti. İçinde dolanıp duran sıkıntıyı, oradan çıkarmasına bir kez daha yardımcı olmuştu. Ve bir süre sonra, onları yeniden baş başa bırakarak uyumaya gitti.

Ertesi sabah olduğunda, Faro'nun her zamanki muhteşem kahvaltı sofrasında yeniden bir araya gelmişlerdi. Ve çaylarını yudumlarlarken Hermet, "Yarın sabah gitmeyi planladım," diye söze girdi.

Nezir, onun sesindeki tondan sanki kendi evine değil de, daha uzak bir yere gideceği hissine kapılarak, "Nereye?" diye sordu endişeyle.

"Ben, Faro gibi, yılın tamamını burada geçiremiyorum. İşlerim nedeniyle zaman zaman şehirde kalıyorum. Her ne kadar bundan çok haz etmesem de, gitmem gerekiyor."

"Öyle mi? Peki, ne kadar bir süre için gideceksiniz?" diye merakla sordu Nezir.

"Belki bu sefer her zamankinden biraz daha fazla olabilir. Çünkü Ayas buradayken onunla konuştuğumuz bazı işler vardı. Bir süre de onun yanında kalacağım sanırım. Size tam bir süre veremem ama belki iki, üç ay olabilir."

"Tahminimden uzunmuş," dedi Nezir yüzündeki hayal kırıklığını gizleyemeyerek.

"Evet, olabilir. Belki döndüğümde sizi yeniden burada bulabilirim. Tabi kalmayı düşünüyorsanız."

"Şu anda gitmekle ilgili hiçbir plan yapmadım. Sanırım kalacağım."

Konuşmaları bittikten sonra, Nezir bir süre daha sofrada kaldı. Ve ardında da, Faro'nun rica ettiği şeyleri almak üzere kamyonete binerek, kasabaya doğru yola çıktı.

Döndüğünde, Faro balık tutmak için sandalla açılmıştı. Hermet ise, havanın ılık oluşundan faydalanarak masayı bahçeye çıkarmış, kahve içip kitap okuyordu. Nezir elindeki torbaları eve bıraktıktan sonra Hermet'in yanına geldi.

"Oturabilir miyim?" diye rahatsız etmekten çekinen bir ses tonuyla sordu.

Hermet gözündeki gözlükleri çıkarıp, elindeki kitabı masaya koyarak, "Evet, elbette. Buyurun lütfen," dedi. Nezir, sandalyeyi çekip oturarak, "Faro balığa gitti sanırım, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Epey oldu. Birazdan döner."

Kısa bir sessizlikten sonra, Nezir yeniden konuşmaya başladı.

"Buraya gelirken, daha doğrusu yola ilk çıktığımda, neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Hatta, yolun sonunda bir yere varıp varmayacağımı da bilmiyordum. Sadece içimde engel olamadığım, şiddetli bir istek vardı. 'Gitmem lazım' diyordum.

O sesle çıktım yola. Ve gerçekten hiç düşünmediğim şeylerle karşılaştım. Beklediğimin çok ötesinde şeylerle...

Önce Faro'yu tanıdım. Sonrada sizi. Ardından Ayas ve Gıyas geldi... Sizlerin arasında bulunma fırsatı yakaladım. Ve o engin sohbetlerinle, beni defalarca ayağa kaldırdınız.

Sizin yanınızda, olayların benim görebildiğimden çok daha farklı pencereleri olabileceğini öğrendim. Ve insanın kendisine soru sormasının ne kadar önemli olduğunu...!" dedi ve konuşmasına kısa bir an için ara verdi. Hermet onu oldukça ilgiyle dinliyordu ve onun konuşmasını bölmek istemediği için bitirmesini bekledi.

O da sözüne yeniden devam ederek, "O yüzden size teşekkür etmek istedim. En azından, o kıymetli sohbetlerinizi benimle de paylaştığınız için..." dedi ve konuşmasını noktaladı.

Hermet, sözlerinin bittiğinden emin olduktan sonra ona gülümsedi. Yüzünde hem bir dostun sıcaklığı, hem bir öğretmenin öğretebilme mutluluğu vardı. "Çok teşekkür ederim, sevgili Nezir. İltifatlarınız çok onur verici. Ama öyle zannediyorum ki, sizinle en yakın zamanda sohbetlerimize kaldığımız yerden devam etme olanağı bulacağız. Ve umuyorum, daha pek çok şey paylaşacağız" diyerek yanıtladı onu. Nezir sevinçle gülümseyip, "Evet, bende umuyorum," dedi ve ekledi, "Dönmenizi sabırsızlıkla bekleyeceğim."

O sırada, elinde kovası ve oltalarıyla, yokuştan yukarı doğru çıkarken Faro görüldü karşılarında. "Balıklarımız hazır," diye yüksek sesle ve güleç bir ifadeyle seslendi onlara. Nezir masadan kalkıp, hemen Faro'nun yanına gitti. Ve elindekilerin bir kısmını alarak taşımaya yardımcı oldu.

Akşam olduğunda, üçü beraber Faro'nun çalışma odasında oturup, uzun uzun sohbet ederek geceyi bitirdiler.

Ve sabah Nezir uyandığında, Hermet çoktan gitmişti.

Koşulsuz Mutluluk

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber, Nezir fenerin tam altında oturmuş, o yüksek tepeden güneşin yükseldikçe yeryüzüne nasıl hayat verdiğini izliyordu.

Onunla beraber, tüm yaşam gecenin karanlığından ve sessizliğinden sıyrılarak, yeniden uyanıyordu. Ve o günün, neler getireceğinden habersiz, her şeye yeniden başlıyordu.

Tıpkı Nezir gibi...

Bir gün varlığından bile habersiz olduğu bu kasabada bulunuyor olmaktan ötürü, böyle tarifi imkansız sevinçler hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Tanımadığı bir adamın pansiyonunda önce misafir olarak konaklarken, daha sonra orada bir misafirden çok daha fazlasına ait şeyler bulabileceğini bilmiyordu. Böylesine muhteşem dört adamla karşılaşabilme ihtimalini, yaşamın onun için sakladığından habersizdi.

Ama olmuştu! Yaşam ona beklediğinin çok ötesinde bir sürpriz hazırlamıştı. Bu 'ihtimali' ona açık tutmuştu. Belki de Gıyas'ın dediği gibi, bu ihtimal hep vardı. Sadece onu değerlendirip, değerlendirememekteydi bütün mesele.

Çünkü cesaret edip de yola çıkmış olmasaydı, bu ihtimal belki de hala onu bir yerlerde beklemeye devam ediyor olacaktı. Ve Nezir'de, ondan habersiz günlerini geçiriyor olacaktı. Bu olasılığın varlığını yaratan Nezir değildi ama var olan olasılığa hayat veren, gerçek olmasına sebep olan Nezir'di.

Gıyas'ın dediği gibi, yaşamın ona sunduğu fırsatları bu kez doğru yerde ve doğru zamanda yakalamıştı.

İçinde yaşadığı fırtınaların ardından, bu parlak gökkuşağının belirebileceğini hiç düşünmemişti belki de. Ama ne gariptir ki, zaten pek çok parlak gökkuşağına sahip olmak için çırpınıp dururken de, o fırtınalar gelivermişti. Hiçbir şey görüldüğü gibi olmuyordu. Beklediği şeyi, beklemediği yerde buluyordu. Tıpkı sevinci ve huzuru bu kasabada bulunduğu gibi.

Nezir öylece kendi halinde düşüncelere dalmışken, Faro'nun evden çıkarak tarlaya doğru gittiğini gördü. Hemen ayağa kalkıp, onun peşi sıra yürümeye başladı. Ve yanına giderek, hiçbir şey söylemeden, onunla beraber çalışmaya koyuldu.

Akşamüstüne dek, aralıksız çalıştılar. Ve işleri bittiğinde, dinlenmek için, her zaman oturdukları o büyük kiraz ağacının gölgesine çekildiler.

"Az önce düşünüyordum. Çok da uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen, nasıl da kendimi buranın bir parçası gibi hissetmeye başladım..." diyerek söze başladı Nezir otururlarken.

"Öyle mi?"

"Evet, gerçekten de öyle."

"Bu size iyi mi geliyor?"

"Evet."

"O zaman, bir gün buraya ait olmamak da kötü gelecektir."

"Nasıl...?"

"Neden kendinizi bir yere ait hissetmek zorundasınız bilmiyorum. Ama bu tip duyguların problem olabileceğini görüyorum. Yani, nasıl şimdi buraya ait olduğunuzu düşünerek mutluluk duyuyorsanız, bir gün olamadığınızı düşünerek hüsrana da uğrayabilirsiniz."

"Evet, olabilir..."

"Var olan şartları hep olduğu gibi korumak eğilimi, sizi çok zorlayabilir. Çünkü yaşam bunun çok dışında bir şeydir. Aksine var olan koşulları, bir daha ve bir daha yapmak üzere programlanmış gibidir. O zaman da, tüm o değişim süreçleri sizin için çok sancılı geçecektir.

Köklerinizi çok salmadan, sadece orada bulunuyor olmak ve o günün getirdiği şartlar ile hareket etmek en iyisidir aslında. Böylece içinde bulunduğunuz ortama uyum sağlamak ve esneklik göstermek konusunda o kadar başarılı olursunuz ki! Çünkü mevcut koşulları, olduğu gibi sürekli korumaya çalışmak, akıntıya karşı kürek çekmekten başka bir şey değildir. O yüzden ben derim ki, bugün burada olduğunuz için sevinç duyun. Ama bir gün olmadığınızda da, yine aynı sevinci hissedin.

İmkanlarınız ve koşullarınız değişmiş olsa da, o günün getirdiklerine uyum sağlamaya çalışın. Esneklik göstermeyi deneyin. Neden biliyor musunuz?"

"Neden?"

"Çünkü o zaman sadece tek bir yerde olduğunuzda değil, her yerde ve tüm koşullar içinde mutlu olmayı öğrenirsiniz. Bunun tam olarak ne demek olduğunu anlıyor musunuz bilmiyorum...!"

Nezir verebilecek bir cevabı olmadığını hissetti ve sessiz kaldı.

"Koşulsuz mutluluk...! Bu koşulsuz mutluluktur. Ve koşulsuz sevebilmektir...!"

Nezir onu yanıtlamadı. Söylediklerinin, belki de henüz anlayabildiğinden bile daha derin anlamlara sahip olduğunu biliyordu. Belki de, onun için çok ileri ki bir noktayı işaret ediyordu.

Faro'nun söylediklerini, çoğu zaman, hemen uygulaması mümkün değildi. Daha çok yaşamının içine koyabileceği, birer hedeftiler. Ya da nereye doğru yürümek gerektiğini gösteren, yol kavşaklarındaki işaret levhaları gibiydiler. Nezir' in yolunu açan, göremediği karanlık noktalara ışık tutan birer fenerdiler belki de.

Nasıl ki, kapkaranlık gökyüzüne rağmen o tepede yanmakta olan küçük fener, nice geminin yolunu bulmasına yardımcı oluyordu; işte Faro'nun o küçük feneri de değdiği nice yaşamı aydınlatıyordu adeta.

Bu, ışığın ve aydınlığın gücüydü. Koskoca karanlıkların içinde yakılmış küçük bir ışık dahi olsa, o bir anda her yeri sarabiliyor ve aydınlatabiliyordu.

Çünkü hiçbir karanlığın yok etme gücü, aydınlığın var etme gücüne denk değildi. Çünkü hiçbir karanlık, aydınlığın parlaklığını örtemezdi. Ve çünkü, her karanlığın içinde, bir gün yeniden aydınlanmak dileği vardı.

Gerçek Nezir

O akşam, vakitlerinin çoğunu şöminenin karşısında satranç oynayarak geçirdiler. İlerleyen saatlerde Nezir, çalışması için Faro'yu odasında yalnız bırakarak, kütüphaneden aldığı kitabı okumak üzere odasına çekildi.

Ertesi sabah, Faro kasabaya gitmek için hazırlanmıştı. Nezir'de onun peşine takılarak, orada biraz vakit geçirmeyi düşündü ve hemen arkasından evden çıkıp, kamyonete atladı.

Kasabaya vardıklarında, Faro işlerini halletmek üzere Nezir'in yanından ayrıldı. Ve Nezir'de, onun dönmesini beklerken, oyalanmak için kendine bir gazete alarak, kahve içebileceği bir yer bakınmaya başladı. Karşı sokağın köşesinde, daha önce hiç gitmediği küçük bir yer ilişmişti gözüne. Oraya doğru yürüyerek, kaldırımın üstüne konmuş masalardan birine oturup, kendine bir kahve sipariş etti.

Uzunca bir süre gazete okuyup kahve içtikten sonra, Faro dönmeden biraz yürüyüş yapmak istediği için hesabı ödeyerek oradan ayrıldı.

Az önce oturduğu masadan, kasabanın dışına doğru giden dar ve ağaçlıklı bir yol olduğunu görmüştü. Ve ona, çocukluğunun geçtiği kasabanın girişindeki yolu hatırlatmıştı. Oraya doğru yürümeye başladığında, geçmişindeki anılarında bir bir zihninde yeniden canlanmakta olduğunu fark etti.

Arkadaşlarıyla bisiklet yarışı yaptığı günler daha dün gibi hatırlıydı. Sinemaya gidebilmek için okulu kırdıkları gün, nasılda hızla koşmuşlardı o ağaçların arasından. Babasının tayini çıktığında ise, bir kamyonet dolusu eşya ile yine aynı yoldan geçerek kasabadan ayrılmışlardı. Ve yine bir gün, kadim dostu şehirdeki üniversiteyi kazanınca, o yol onları yeniden kavuşturmuştu.

O yürüdükçe, sanki koskoca bir yaşamda gözlerinin önünden akıp gidiyordu. Neşeli gençlik günlerinin, nasılda hüznü bir yetişkinliğe dönüşerek onu yıpratmış olduğunu anımsıyor; acılarını, kayıplarını yeniden yaşıyordu. Ve dallarından koparak önünden bir bir kayıp giden kurumuş yaprakların arasından geçerken, ruhu en derin ve gizli köşelerine kadar bu anılarla doluyordu.

Belli belirsiz dolan gözleri, gökyüzünde adeta en görkemli saray balolarında dans ediyorlarmışcasına süzülen bulutlara takılırken; ağaçların yaprakları rüzgarla beraber salınarak, derinlerden duyulan evrenin sesine katılıyorlardı narin hissettirileriyle.

Ellerini cebine sokup, paltosunun yakalarını iyice kaldırdı. Ve bulunduğu yerin tadını çıkarmak istercesine, giderek adımlarını yavaşlattı. Bir süre sonra durarak, başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Derin bir nefesle, sanki tüm havayı içine çekecekmiş gibi doldurdu ciğerlerine.

Ve "İyi ki yaşadım...!" diye mırıldandı yavaşça. "Her ne yaşadıysam iyi ki yaşadım... Çünkü onlar bana, soru sormayı öğretti. Çünkü onlar bana, cevapları aramayı gösterdi. Çünkü onlar, her şeyin benim gördüğüm kadar olmadığını işaret etti. Çünkü onlar, benim büyümem için vardılar. Ve çünkü onlar, beni üzmem için değil, benim kendime doğru dönmem içindiler," diye geçirdi içinden.

Belki de ilk defa, bir kapı aralanmıştı içinde. Tüm yaşadıklarıyla, geçmişleriyle, kendisiyle, barışmaya dair küçük bir aralık...

Ve Nezir, bu kez o aralıktan içeri girmek istedi. Affetmek istedi. Bir zamanlar bir yerlerde, istedikleri olmadığı için ağlayıp duran o çocuğu, susturmak istedi.

Yaşama, bir kez de küskünlüklerinden sıyrılarak bakmak istedi. Onun gerçekte, çıplak gözle, neye benzediğini görmek istedi.

Beklediklerini vermeyen yaşama küserek, ondan intikam almaktan vazgeçmek istedi. Acısını, kalbinin derinliklerine gömmek yerine, onu serbest bırakıp özgür olmak istedi.

Çünkü, artık bir şey biliyordu!

Bugün geldiği yer, onların eseri idi. Onlarda, bu yolculuğun birer parçasıydılar. Bütün o geçmişe, kendini borçlu ydu. Çünkü bugün sahip olduğu cesareti, hep onlardan korkarak öğrenmişti...!

Zamanında pek çok sıkıntı çekerek, içinden çıkamadığı tüm o deneyimler; ne tuhaftır ki, bugün karşısında bir ödül gibi duruyorlardı. Çünkü onları yaşamak, ona bir ödül getirmişti.

Kendini...!

Sadece kendine ait, bir güç elde etmeye başlıyordu yavaş yavaş. İçindeki gerçek güç ve gerçek Nezir, işte şimdi ortaya çıkmaya başlıyordu.

İçinde küskünlükler, kavgalar, acılar olmayan bir Nezir yaratacağı bu kez. Tüm olanların, bir nedeni olduğunu görmeye başlayan bir Nezir. Evrende, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını, anlayan bir Nezir.

Ama en önemlisi, yaşamla barışmış bir Nezir...

Kozmik İlham

Faro geri döndüğünde, Nezir çoktan kamyonete gelip, içine oturmuştu bile. "Çok beklettim mi sizi?" diye sordu Faro biraz endişeli.

"Hayır, hayır. Aslında bende şimdi gelmişim. Harika bir yürüyüş yaptım."

"Öyle mi? Sevindim," diye yanıtladı onu Faro ve kamyoneti çalıştırarak yola çıktı.

Yol boyunca, hiç konuşmadan, camdan dışarıyı seyretti Nezir. Ve giderek içini kaplamaya başlayan, o hafiflik duygusuna bıraktı kendini. Sanki ne var, ne yok bir bir

terk ediyordu. Acılar, sıkıntılar, tüm o yaşanmışlıklar... Yol geçtikçe, sanki her biri ardında kalıyordu. Ve gittikçe yalınlaşarak, sadece kendiyile baş başa kalmaya başlıyordu. Gerçek Nezir'i, şimdi tanımaya başlayacaktı o da. Aslında kim olduğunu, bütün o acılardan sıyrıldığında geriye ne kaldığını, şimdi görecekti. Ve bunun için heyecan duyuyordu.

Akşam olduğunda, Faro'nun çalışma odasının aralık kapısından dışarıya loş bir ışık süzülmişti. Ve bu ışıkla beraber, yumuşak bir klasik müzik dolaşıyordu evin koridorunda. Nezir kapının önün gelerek, eliyle hafif bir şekilde bir, iki kere tıklattı. İçeriden, "Gelin, Nezir," diyen Faro'yu duyduktan sonra yavaşça iterek kapıyı açtı.

Faro yine masasında oturmuş, çalışıyordu. Kafasını kaldırmadan, gömüldüğü kalın kitapların arasından "Oturun," diye belli belirsiz mırıldandı. Nezir, şöminenin karşısındaki koltuğa geçip oturdu ve bir süre onun işlerini tamamlamasını bekledi.

Ve nihayet Faro önündeki kitabı kapattığında, Nezir söze başladı.

"Size söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Evet, tabi. Sizi dinliyorum," diye yanıtladı Faro onu, gözlüklerini çıkarıp masaya bırakırken.

"Yaşadığım yerden ayrılırken, aslında tam olarak bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. İçimin sesine kulak verdim galiba. Yani en azından, bunu bir kez olsun gerçekten yapmayı denedim. Her şeyi bırakıp giderken, hiç korkmadım diyemem. Korktum, hem de çok. Ama yine de, yaptım işte. İçimdeki sezgiye güvendim.

Şimdi görüyorum ki, güvenmekle çok doğru bir şey yapmışım. Çünkü o sezgiler, bana yolumu tarif etti. Ve o yolda, beni buraya getirdi. Bu yolculuğa, iyi ki çıkmışım diye düşünüyorum şimdi. Çünkü, sizi tanıdım.

Varlığınızın, bana kattıklarının tarif etmek çok zor. Ama öyle bir şey ki, bütün bu yolculuğu, sizi bulmak için yapmış olduğumu bile düşünebilirim. İçimde, hatta tüm varlığımda, gerçekten çok önemli yerlere temas ettiniz. Sanırım sizi tanımak, bu hayatımda yapmış olduğum en iyi şeylerden biri."

"Sevgili Nezir, sözleriniz çok hoş. Ama bazı ilavelerde bulunmak isterim."

"Elbette."

"Yolculuğunuzun maksadı, kendinize doğru dönebilmeniz içindir. Beni bulmanız ise, ancak o dönüşü yapmanızı gerçekleştirebilmek içindir.

Çünkü yaşamın gayeleri, sadece bir kişiye ulaşmaktan çok daha büyük ve derindir. O yüzden beni bulmanız, gitmeniz gereken yönü görebilmenizi sağlamak amaçlı olabilir ancak. Yaşam dediğiniz, çok büyük bir yolculuktur. Ve bana sorarsanız, sizin yolculuğunuz da, daha henüz başlamaktadır."

"Henüz mü?"

"Evet. Çünkü, bu gerçekten çok uzun bir yoldur. Öyle ki, sizin anladığınız zaman ve mekanların çok daha üzerinde bir şeyden söz etmekteyiz belki de. Zamanların zamanlar içine geçtiği, nice mekanların gelip geçtiği, incecik bir yol..."

Varoluş, birbirine bağlı pek çok zincirden oluşmaktadır ve her biri de bir diğerinin devamı olarak, onu tamamlamaktadır. Böylece de, birbirinden doğan etkiler silsilesi oluşmaktadır.

Tıpkı, bana rastlamanızın sizin yaşamınızda yarattığı etkiler gibi. Ve tıpkı, sizin yaşamınızda oluşan bu etkilerin, daha pek çok yaşama değdiği gibi... Yaşam; birbirine geçmiş bu zincirlerin, bir bütün haline gelebilme ihtimalidir. Bir büyük oluşuma, varabilme ihtimalidir.

Ve bizler de, onun bir gereği ve yansımalarıyız. Bir büyük kozmik ilhamın tezahürleriyiz.

Şimdi yavaş yavaş bunları kavramaya başladığınıza göre, asıl yolculuğunuz daha yeni başlıyor bana sorarsanız."

Faro sözlerini bitirdiğinde, Nezir daldığı derin düşüncelerin etkisiyle sessiz kaldı. Bahsettiği o kocaman, uzun yoldan biraz ürkmüştü. Ama tüm o yol boyunca, Faro'nun da onun yanında olacağını bütün kalbiyle hissedebiliyordu. Bu da içini huzur, sevinç ve heyecanla dolduruyordu. O yüzden her ne kadar, zor yada uzun olsa da, kendini yeni bir yolculuk için yeterince hazır hissetti.

NEZİR'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Salı gecesi

Ne zaman bir şeyin ne olduğunu anlamaya başladığımı düşünsem, üstünden daha pek vakit geçmeden, bu seferde onun anladığım şey olmadığını anlıyorum...!

Gelişmek dedikleri böyle bir şey olsa gerek. Gördüğünüz bir şeyi, aslında bir daha aynı şekilde görme ihtimalinizin olmayışı.....

İlk bakışta, korkutucu gibi geliyor. O alıştığınız şeyleri, bir daha aynı gözle görememek duygusu ürütüyor insanı. Sahip olduklarını kaybetmek düşüncesi, sanki her şeyin sonu gibi geliyor. Gerçekten öyle mi? Gerçekten her şeyin sonu diye bir şey var mı...? Yoksa o her şeyin sonu dediğimiz şeyler, bir yandan da her şeyin başlangıcı mı???

Değişmek bu mu?

Daha önce gördüklerini bu kez başka bir gözle görmek, daha önce bildiklerini bu kez başka bir zihinle bilmek...

Yeniden ve yeniden bir 'sen' yaratmak! Ve sınırlı zannettiğin o sonsuz zaman içinde, gerçek 'sen' olmak!

Değişmek, bence büyümek demek. Ve büyümek de, üzerindeki kabukları birer birer atmak demek. Çünkü büyüdükçe, sendeki sen kıymetlendikçe, üstündeki o fazlalıklara ihtiyacın olmadığını nihayet fark edersin ve onları terk edersin.

Ama bu kolay değil. Çünkü, değişmenin de bir bedeli var. Çok düşündüm neden var diye...

İnsanlar bir bedel ödemededen değişmiyorlar da o yüzden. Öylece oturdukları yerden, kendi hallerinde, bunu arzu etmiyorlar da ondan. Halihazırda kurulmuş bir düzeni terk edip, ben değişiyorum demek kolay mı öyle? Ağır aksak da olsa, nasılsa gidiyor işte... Daha fazla kurcalamaya neden gerek olsun ki? Görmezden gelmek gibi, kolay bir yol varken...

İşte o zaman, mecburen yaşam iteliyor bizi. Hadi diyor değiş, bak ben değişiyorum, sende değiş. Bizim yapamadığımızı, yaşam yapıyor bizim yerimize ve bizi değiştiriyor. Yoksa başka türlüde değişiyoruz galiba...

Pazartesi öğleden sonra

Nasıl görünürdüm acaba yıldızlardan buraya baktığımda...?

Uzun mu? Kısa mı? Küçük mü? Aceleci mi? Belki de minik, sevimli bir karınca gibi mi? Ufak ve hızlı adımlarla sürekli bir şeylere çabalarken, nasıl görünürdüm? Güvensiz...? Olup bitenlerden habersiz...?

Ben kendime o kadar büyüğüm ki oysa! Hani merkezdeyim ya, her şey etrafımda dönüyor ya...! Aklıma bile gelmiyor, bir kez olsun kafamı kaldırıp şu gökyüzüne bakmak. Oysa o ne uçsuz bucaksız, ne büyük. Ürkütecek kadar derin, umutlarla dolduracak kadar sonsuz.

Sonsuz evrenin, o sonsuz işleyişi içinde kusursuz bir mükemmellik var. Etrafıma baktığımda bunu her an, her yerde görüyorum aslında. Evrenin her yerine yansımış bu kusursuzluğu her an hissediyorum aslında... Sadece yeterince anlayamıyorum belki de.

Yaşam sonsuz! Ve varoluş da sınırsız! Ona, sınır koyansa benim. Sınırları olan benim çünkü. Etrafına sınırlarla bakmayı öğrenende, öğretende benim. Hatta bu sınırlı algılayışla, koca evreni sorgulayanda benim. O yüzden, bazı sorularımın yanıtı yok. Sınırlı, kalıplı, eksik soruların nasıl gerçek yanıtlarını bulabilirim ki...? Gerçeği bulmak için, doğru soruları sormak gerekmez mi?

Gerçeğe bir adım daha yaklaşmak ve olup biten bu mucizeye şahit olmak için, hala bir şansım var. Bir kez olsun kafamı kaldırıp şu gökyüzüne bakmak için, hala vaktim var. Oradan bakıp, nasıl göründüğümü bilmek için...

Ve yaşam dediğim mucizeyi içinden değil de, bir de aslından görmek için...

Ne fark eder...

Bazen hepimizin, kendi hayat hikayesini bir başkasınınmış gibi dinlediği anlar vardır. Kendimize yabancılaştığımız anlar.

Çünkü, bazen kabul etmek istemediğimiz yaşanmışlıklar vardır. Ama aslında ne dün yaşadığımızdan, ne bugün olduğumuzdan ne de yarın göreceklerimizden başka bir şeyiz.

Hayal kurmaksa; gerçeklerden uzaklaşırken, yine de onları reddetmediği sürece anlamlı. Yani, kendimizi olduğumuzdan farklı biri gibi görmeye ya da öldürmeye çalışmadığımız müddetçe... Yoksa gerçek mutsuzluk o kapının önünde bekliyor olacak.

'Biz neyse O'yuz!'

Evet, kabul etmek çok zor. Ama öyleyiz. Biz neyse oyuz ve bu yaşadığımız bizim hayatımız.

Bu, bizim gerçek hayatımız.

İçine hayallerimizi, beklentilerimizi, isteklerimizi karıştırmadığımızda ya da kendimizi bir başkası gibi yapmaya çalışmadığımızda, elimizde kalan neyse oyuz.

Bazen sadece 'işte böyle' demek gerek. Bu da benimki.... Bu şartlarda, bu insanlarla, bu hayata sahibim. Bunu gerçekten anlamak ve kabul etmek gerekiyor. İşte bu, benim...!

Çünkü içinde bulunduğumuz şartları inkar etmek, bize ait değillermiş gibi davranmak, gerçeklerden kaçmak değil midir? Ve aslında acı veren şeyde bu değil midir?

Kendimizi bir başkası, hayatımızı da bir diğersinininki gibi yapmaya çalıştıkça ve olmadıkça acı çekeriz. Belki de koyduğumuz yanlış hedefler, bu kadar çok acıya sebep olmaktadır. Belki de hiç gerçekleşmeyecek ya da gerçeğe hiç ilgisi olmayan hayallerin peşinden kendimizi sürüklediğimiz için ıstırap içindeyizdir.

Kaybettiğimiz zaman yıllarda olsa, sonunda dönüp dolaşıp geleceğimiz yer aynıdır. Yıllarca süren bir inkarın ve ardından gelen arayışların son durağı, yine 'kendimiz' olacaktır.

İşte o yüzden, yaşantımızı kabul etmek ve başımıza gelenlerle barışmak gerek! Çünkü biz neyse O'yuz.

Ve belki de, gerçek mutluluk bunu kabul ettiğimiz noktada başlıyordur.

Herhangi 23:45

Gerçekleri görmek, öyle bir anda olacak bir şey değil.

Öyle çok zaman, öyle çok mekan lazım ki, bu gerçekler meselesini çözüme kavuşturmak için... Belki de, ancak yaşamlar boyu sürececek bir bilgi birikiminin sonunda elde edilen bir ödül aslında o; nihayet bilgiye vakıf olmaya başlamak!

Gerçeği görebilmek için, önce 'Gerçeği' görmeye dair bir isteğin oluşmuş olması gerekir.

Ancak bu isteğin ardından gerçeğe uyanış başlar. İhtiyaçların azalarak, kişinin kendi öz donanımının artmasıyla, nihayet evrensel bilgi gün ışığına çıkar.

Ve sanırım asıl önemli olansa; bugün içinde bulunduğumuz gerçekliğin, bize neleri işaret ediyor olduğunu çözümlenektir. Çünkü, bugün içinde bulunmakta olduğumuz her şey, onları aşmamız için orada vardılar. Onların üstesinden gelmeyi başarmadan da, bir üst realiteye geçmek mümkün değildir. Çünkü sıçrayışı sağlayanda, o zorluğu alt etme noktası değil midir zaten!

Pazar... Pazar... Pazar...

Yağmur damlacıkları bir bir gökten süzülüyor. Ve benim gözüm, az önce yanımdan geçip giden bir karıncaya takıldı. Yağmur taneleri irileştikçe, o daha da heyecanlı, daha da telaşlı evinin yolunu bulmaya uğraşiyor.

Yolunu her seferinde ve hiç şaşmadan biliyor bu küçük şey. Ona gıptayla bakmamak elde değil. Bari şu karınca kadar, ne istediğimizi ya da yolumuzu bilebilseydik bizde...!?!

Şu küçük karıncanın yaptığı benim yapamadığım şey ne? Onun bildiği, benim bilmediğim ne...?

Aslında mükemmel ve kusursuz işleyen bir sistemin, belki de en küçük ispatı o. Bunu biliyor olmalı. Belki de sadeliğiyle ve basitliğiyle, bunu daha kolay hissediyor. O

yüzden ne istediğini bilmek, yolunu bulmak bu kadar kolay ona. Karmaşaya karışmamış, oraya buraya bulaşarak bulanıp, kaybolmamış.

Yol belli aslında. Nereye dönüp baksan, göreceğin kadar da açık hem de! O bunu görüyor olmalı.

Evrensel saat işliyor hiç durmadan ve bu mükemmel sistem her an yeniden oluşuyor. Her yanda var oluyor bir kez daha... Bu kadar açık aslında, çıplak gözünle görebileceğin kadar da basit. Ya bilmiyor ya da güvenmiyor olmak gerekli, tüm bu olup biten mucizeyi görememek için. Çünkü, mucize her yerde.

O küçük karıncada...rüzgarda...yağmurda...ağacın dalında...

O bunu biliyor olmalı.

Evrenin bir parçası olduğunu ve bu büyük sistemin, her zaman onu koruyup gözettiğini... O yüzden yolunu kaybetmesine ihtimal yok. Çünkü her şeyin bir nedeni ve zamanı olduğunu biliyor ve hissediyor evrenin bu en küçük askerleri.

Perşembe akşamı

Hepimizin, kendi içinde sakladığı bir hazine var bence. Tamamen kendimize ait, gizli ve çok kıymetli. Ve onu bulabilecek tek kişide, yine kendimiz aslında.

Onu ararken, etrafımızdakilerden aldığımız yardım ve destekler bizi ona biraz daha yaklaştırırsa da, yine de ona sahip olabilecek tek kişi biziz.

Ona ulaşmak, tıpkı kendi içimizdeki o en yüksek dağa tırmanmaya benziyor. Bütün o zorlu koşullar, çetin ve acımasız tırmanış... Ve ardından gelen, o en kıymetli armağan...

Nasıl ki, en yüksek dağların zirvelerine tırmanmış dağcılar, onun o karlı zirvesinden aşağıya baktıklarında, kendini hem çok şeye sahip ama bir o kadar da özgür hissederse; işte kendine sahip olmak da öyle bir şey.

Hem her şeyin sahibi, hem de bir o kadar özgür... İşte bu ancak, gerçekten kendine sahip olduğunda hissedilebilecek türden bir şey.

Aslında sahip olmak, aynı zamanda bağlanmak demektir. Gereğinden fazla sahip olduğun her şey, fark ettirmeden çoktan onlara bağımlı bir hayat sürdürmeye başlatmıştır bile sana. Ama bu öyle bir şey değil... Ne kadar sahipliğin artarsa, bağımlılığında o kadar artan türden bir şey değil...

Bu; 'ne kadar sahip olursan, o kadar güçlü; ne kadar güçlü olursan da, o kadar özgür olursun!'

Evet, bence hepimizin içinde bir hazine var. Hem de hazinelerin en kıymetlisi. Ve o da, içimizdeki dağın zirvesinde bizi bekliyor.

Gerçekten kendin olmak, nihayet onu olduğu gibi kabullenip sevmek, armağanların en büyüğü... Sevinçlerin en çoğu...

Öyle yeterli, öyle emin bir duygu ki, "ben varım ya benim yanımda, korkacak bir şey yok" dedirtiyor insana. İşte öyle 'tam' bir his bu...

İçimizdeki 'tamlik' duygusu noksan olup da, bütünlüğümüz başkalarına bağlı olduğunda dengelerimizin sarsılması öyle kolay ki... Çünkü o bütünlüğü sağlayan etkenlerde bir eksilme ya da bir oynama olsa, bizim bütün dengelerimizi altüst olur.

O yüzden, o aradığımız bütünlüğü kendi içimizde aramak ve bulacağımız yerinde bir tek orası olduğunu anlamak çok gerekli gerçekten. İşte bu, bence en önemli dönüm noktalarından biri.

Çünkü, onu sadece 'kendi içimizde' bulabiliriz. Ve ancak o zaman, onu hiç kimse bizden alamaz.

ardından....

Hangi gündüzün gecesiydi ya da hangi gecenin gündüzüydü gidişin hatırlamıyorum. Bir tek, bir koku kalmış aklımda. O da, hüzün kokusu...

Sen hiç bilir misin, nasıl kokar?

Belki de, benden daha çok bilirsin... Çünkü yokluğunu bilmesen de, yokluğumu bilirsin...

Ne çok şey öğrendik biz seninle. Birbirimizin içinde böylesine varken, geçmez zamanlarda birbirimizde yok olmayı öğrendik. Ve böylece, birbirimize gerçekten varmayı öğrendik.

yağmurlu Cuma

Seni sevmekten bitap düştüğüm zamanların birinde, kendimden de geçmişim ya, hani her bir şeylerden geçtiğim gibi... İşte o zaman rastladım kendime.

Seni arayıp dururken, kendime varmışım meğer... Bunca zaman sevdan diye peşinde dönüp durduğum, benden bana giden yolun ta kendisiymiş meğer...

Küçük bir çocuk gibi ardından koştuğum pembe balon, bir anda yükselip de havalanarak gözden kaybolduğunda; karşıma çıkan o ilk aynada, koşarken gördüm kendimi.

İlk şaşkınlığımla bakındım bir müddet. "Bu ben miyim, ne haldeyim," diyerek. Şaşkınlığım geçince, alındım birilerine... Kırıldım bu hallerime.

"Ama neden ben," diye hayıflanıp söyleniyordum ki, etrafımda pembe balon peşinde koşanları gördüm. Kimileri halimden hallice... Kimilerinin aynası yanında, kimlerinin arkasında...

İşte o zaman, anlar gibi oldum. Bu balon, sadece bana değil, peşinde koşturduğu da bir ben değilim.

Beni, benim peşimden koşturmuş da, vaz caymayayım diye, önüme bir de pembe balon koymuş.

Anlatırlardı, söylerlerdi nicelerini. Onlar, artık koşmazlarmış. Değil pembe balon; kırmızısını, mavisini, morunu, yeşilini versen yerlerinden kıpırdamazlarmış. Çünkü onlar aynasını önüne alanlarmış.

Kendilerini o aynada, balonun peşinde koşarken görünce, hallerine öyle içlenirlermiş ki; şimdi onlara dünyaları versen dönüp de bakmazlarmış.

O hal, ne haldir bilmesem de; bu pembe balonun peşinden koşarken girdiğim hal, bana da pek bir dokunmuştu. Kendimi tanıyamaz bir biçimde karşılaşmıştım kendimle o aynada.

Kim bilir, ne zamandır koşmaktaydım. Ama sonunda, öyle yorulmuşum ve tam kendimden de balondan da geçmekteydim ki, işte o ayna çıktı karşıma. Ya da hep oradaydı da, benim gözüm pembe balondan başka bir şey görmez olmuştu...

Nihayet, her şeyden vazgeçerek pembe balonu bile istemez olunca; kendimi o aynada gördüm. İşte o zaman, anlar gibi oldum. Meğer, kendimden kaçarak oyalandığım bunca zaman sonunda, ne kadar dönsem de dolansam da varacağım yer aynıymış. İster pembe balonla, ister pembe balonsuz... Zaten hep aynı yere çıkıyormuşsun.

İşte bunu biliyorlarmış o anlatılan niceler de, ondan yerlerinden bile kıpırdamazlarmış. Çünkü onlar, gide gele, o aynayı hep önlerinde tutmayı öğrenmişler.

Kim bilir, ben ne zaman o aynayı hep önümde, hep kendime tutacağım? Pembesinden geçsem de, mavisinden ne zaman geçeceğim? Gide gele belki bir gün, ben de yerimden bile kıpırdamayacağım.

O hal ne haldir, şimdi bilmesem de, belki bir gün öğreneceğim. Nicelerine baka baka, belki bir gün bende kendimi ararken Ona varacağım...

bir Çarşamba

Altın şehrin kapısına dek gelmişim. O kadar çok yürümüşüm, yürüdüğümü de öyle çok unutmuşum ki, sonunda varmışım....

Nihayet tüm görkemiyle, o koca altın şehir önümde uzanıyor...

Düşündüm. Bir zamanlar, buraya ne çok varmak istemiştım. Hem de en kısa, en çabuk yoldan. Bilenlere sormuştım. Tarif etmişlerdi. Anlatılınca, ne kısa yoldu o. Ne kolay varılıyordu. Ama bir de öğüt vermişlerdi. Sakın her gördüğüne inanma, her durağı da altın şehir sanma!

Ne saçma gelmişti o zaman. İnsan, hiç koskoca altın şehre vardığını fark etmez mi, deyip gülüp geçmişim.

İşte o zamandan bu yana, öyle çok yol geçmiş ki, yürüdüğümü bile unutmuşum. Neredeyse, artık altın şehre varmak bile bir başka anlam kazanmaya başlamışken; altın şehir tüm ihtişamıyla karşımda görünüyordu.

Bu uzun yollar boyunca, karşıma ne çok altın şehirler, ne çok vaatler çıktı. Meğer bilenlerin dediği gibi, ne zor imiş altın şehre varmak.

Sayılmaz zamanlar geçmişti, bu yolun en başından bu yana. Öyle çok, öyle çok ki; ta ki altın şehre varmanın hazzını unutturana dek. Çünkü o hazzı yaşarsan; herkesi, her şeyi yüksekten görür imişsin.

Yola çıkarken, yanıma ne çok şey almıştım. Bin bir parça eşya ile valizlerimi doldurmuştum. Hepsini de, ayrı ayrı yerlerde, başka başka zamanlarda kullanmak için. Altın şehre varınca, ihtiyacım olanlar yanımda olsun diye.

Ama yol öyle uzunmuş ki; zaman boyunca hepsini tek tek bıraktım. Daha hızlı yürümek, yürürken de daha hafif olmak için.

Şimdi altın şehrin kapısının önünde dururken, bir ben varım birde elimdeki şu ceket. Varınca ihtiyacım olanlar yanımda olsun diye aldığım hiçbir şeye ihtiyacım kalmamış.

Oysa yola çıkarken, öyle zayıf, öyle narindim ki; tutundukça tutunur, bulduğumu da yanıma katardım. Gittikçe kalabalıklaşır, kalabalıklaştıkça da güçlendim sanırdım.

Hiç anlamadım ama... Kendimi güçlü görmek için yanıma kattığım o her bir fazlalık, ne çok ağırlık yaparmış meğer. Adımlarım ağırlaştıkça ağırlaşır, yavaşladıkça yavaşlarmış. Yollarda, uzadıkça uzarmış.

Şimdi burada, sonunda ellerim kollarım bomboş dururken, ardıma bakıp da geldiğim yolu görünce, gülümsemeden edemedim. Meğer, ne kısa imiş. Meğer, ne düz ve aydınlık imiş.

Şehrin önünde beklerken, içimde buraya varmak hazzı değil de, burada olmak sevinci vardı. Yola çıkarken gözünü zirvelere dikmiş kartal edasının yerini, inceden inceye bir boyun eğişle, varolmanın dayanılmaz sevinci almıştı.

Nihayet şehir önümde öylece uzanırken, bir zamanlar bu anı ne çok hayal ettiğimi anımsadım. Ve yanına da, ne çok çiğ zaferler eklediğimi. "Yaptım," demiş olmak için, "Ben," demiş olmak için değil miydi her şey?

Ama ne 'sen'ler', ne 'ben'ler'... Hiçbiri varamadılar bu altın şehre. Varmaya yakın, en son bıraktıklarım da, zaten onlar idi.

Şimdi önümde sen'den, ben'den öte bir altın şehir vardı. Zaten, parlaklığı da ondandı. Onu görmeme engel olanları, bir bir bırakmıştım ya yollarda... İşte ondandı, bu ihtişam, bu ışıltı. Var olanı, nihayet gören gözlerimdendi...

Demişti bilenler, yolu tarif edenler; "Niceleridir ki, bu yollarda heba oldular, sırf o ışığa varırken en kalabalık hal içinde varmakta ısrar ettikleri için. Çünkü bilemediler ki, ne kadar yalın, ne kadar ince, ne kadar şeffaf isen; ancak o hal içinde ışık sana görünür olur. Ama bir gün, görür olursan da, sakın ben oldum demeyesin," diye.

Bunu hatırlayıp da, bilenlerin öğüdünü tutunca; gördüğüm ışığa şükür etmeyi utanç saydım. Çünkü, şükredersem gördüm demiş olurumda, bilenler de bana "Ne çabuk gördüğüne kanaat ettin de, şükür edersin," demesinler diye.

Altın şehrin kapısından içeri bir yol uzanıyor ki, ne sonunu ne de bucağını tahmin etmek mümkün. Belli ki, geldiğimden de uzunca...

Bilenlere sordum; "Gir bakalım," dediler gülerek, "Ama hele bir de elindeki ceketini bırak bakalım."

Anladım... Ne kadar bıraksam olmuyor, ondan demişler "Sakın hemen, ben oldum demeyesin," diye. Güldüm bende. "Zaten bu ceket de maviydi," dedim, bıraktım yolun başında.

Öğrendim çünkü; madem o yol görünür olmuş, yürümek olmaz. Eh yürüyeceksen de, ceketini bırakmamak olmaz...